Μαίανδρος

ΤΕΥΧΟΣ 1 ΕΘΝΙΚΙΣΤΙΚΗ ΙΔΕΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΗ

εβδομαδιαία λαϊκή εθνικιστική εφημερίδα

ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ

ΚΑΘΕ ΤΕΤΑΡΤΗ ΣΤΑ ΠΕΡΙΠΤΕΡΑ!

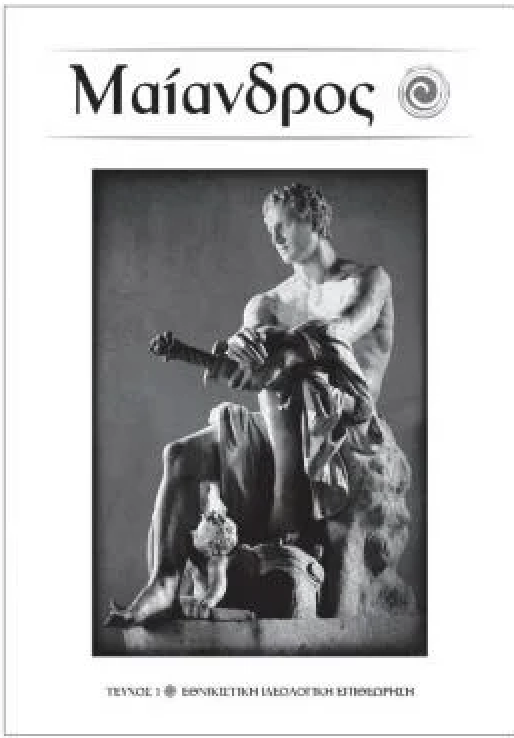
ΟΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΘΕΛΟΥΝ ΝΑ ΞΕΡΕΙΣ ΤΑ ΜΜΕ ΤΟΥ ΣΑΠΙΟΥ ΚΑΤΕΣΤΗΜΕΝΟΥ

ηλεκτρονική εφημερίδα της Χρυσής Αυγής 24ωρη ενημέρωση με αποκλειστικές ειδήσεις για την Ελλάδα, την πολιτική και τις δράσεις του Λαϊκού Εθνικιστικού Κινήματος

XAgr.net

ΤΕΥΧΟΣ 1
ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2012

Εκδότης:
ΝΙΚΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

Σε αυτό το τεύχος
συνεργάστηκαν:

Ν. ΕΞΑΡΧΟΣ
Γ. ΛΥΚΟΣ
Γ. ΜΑΣΤΟΡΑΣ
Κ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΑΚΗΣ
Δ. ΠΕΡΔΙΚΗΣ
Μ. ΣΙΔΗΡΟΠΟΥΛΟΥ

www.meandrosblog.com

Περιεχόμενα

Η ΔΥΝΑΜΗ ΤΟΥ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑΤΟΣ

Λίγους μήνες μετά την τελευταία εκλογική διαδικασία και ενώ τα πάντα στη δημόσια ζωή εξακολουθούν να κινούνται γύρω από την οικονομία, θα μπορούσε κάποιος να πει ότι τίποτε δεν άλλαξε στην χώρα. Κάποιοι μίλησαν για το «τέλος της μεταπολίτευσης», όμως δεν είναι έτσι και αλλοίμονο αν πιστέψουμε κάτι τέτοιο. Ο πολιτικός χάρτης άλλαξε σίγουρα όμως οι αμετανόητοι «μεταπολιτευτές», κινούν ακόμα τα νήματα. Η μεταπολίτευση επίσης, δεν είναι μια συγκεκριμένη πολιτική περίοδος, αλλά μία ολόκληρη νοοτροπία που για να ξεριζωθεί από την Ελλάδα θα χρειαστεί επίμονη προσπάθεια.

Όλα αυτά τα χρόνια λοιπόν, παρακολουθούμε μία κακόγουστη παράσταση με τα ίδια πρόσωπα και τα ίδια κόμματα. Ακόμα και όσα δημιουργήθησαν με την πάροδο των ετών, βγήκαν από τα σπλάχνα του ίδιου του συστήματος. Οι δήθεν διαχωριστικές γραμμές του παρελθόντος έχουν οριστικά χαθεί και το μοναδικό θέμα που απασχολεί τα επιτελεία όλων των παλαιών κομμάτων, είναι η οικονομία. Είναι τουλάχιστον ειρωνικό, μιας και εκείνοι μας κατηγορούν ότι δεν έχουμε θέσεις και ότι δήθεν είμαστε μονοθεματικό κόμμα.

Αν ήρθε κάτι αληθινά καινούριο στο προσκήνιο, αυτό είναι η ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ. Το Λαϊκό Εθνικιστικό Κίνημα, γράφει πλέον τη δική του ιστορία που μάταια προσπαθούν να κηλιδώσουν οι υπεύθυνοι της δυστυχίας του λαού μας. Οι Έλληνες Εθνικιστές ασφαλώς δεν περίμεναν μια εκλογική επιτυχία για να αισθανθούν υπερήφανοι για το Κίνημα ή για να θριαμβολογήσουν. Δεν παλέψαμε με «θεούς και δαίμονες» όλα αυτά τα χρόνια, για να κερδίσουμε ψήφους ή αξιώματα ενός σάπιου καθεστώτος αλλά για να κερδίσουμε την Πατρίδα μας και τις ψυχές των Ελλήνων.

Ήδη στο πρώτο εξάμηνο της κοινοβουλευτικής της παρουσίας, η ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ κάνει την διαφορά, εκπροσωπώντας επάξια τους εκατοντάδες χιλιάδες Έλληνες που την εμπιστεύτηκαν. Μέσα σε αυτό το σύντομο διάστημα, επεδίωξε την άμεση σύγκρουση με τα συμφέροντα που θέλουν να ταπεινώσουν τους Έλληνες. Δεν δίστασε να αναδείξει τον προδοτικό ρόλο της αριστεράς, που επί δεκαετίες λεηλάτησε τις ψήφους των λαϊκών στρωμάτων. Η ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ κατήγγειλε ανοικτά τα προκλητικά προνόμια των βουλευτών, έφερε προς ψήφιση πρόταση νόμου για την ανακήρυξη της Ελληνικής ΑΟΖ, ανέβασε τους τόνους για την λαθρομετανάστευση, το παρεμπόριο και πολλά ακόμη, με τα οποία τα σκύβαλα της «μεταπολίτευσης» δεν ασχολήθηκαν ποτέ. Επιτέλους η Φωνή του Εθνικισμού ακούγεται παντού, παρά τον τηλεοπτικό αποκλεισμό που υφιστάμεθα και η μεγαλύτερη ίσως νίκη, είναι ότι όχι μόνο στεκόμαστε όρθιοι απέναντι στη συνεχή λάσπη και χλεύη τους, αλλά κερδίζουμε συνεχώς έδαφος.

Βρισκόμαστε όμως στην αρχή, υπάρχει λίγος χρόνος και μεγάλα εμπόδια. Πάνω από κάθε εμπόδιο όμως, υπάρχει ο στόχος και για να φτάσουμε σ' αυτόν απαιτείται πειθαρχία και Αφοσίωση στις αρχές μας, δεν αρκεί το 7% του εκλογικού σώματος. Αν μείνουμε στάσιμοι δεν θα έχουμε επιτύχει τίποτα. Η αναμέτρησή μας με τις δυνάμεις της παρακμής, είναι ένας αγώνας αντοχής. Για την ανατροπή αυτών των δυνάμεων και την εθνική ανασυγκρότηση, χρειαζόμαστε δίπλα μας τον λαό. Για να κερδίσουμε τις ευρύτερες λαϊκές μάζες απαιτείται συγκεκριμένη Στρατηγική και Τακτική, οι οποίες στην περίπτωσή μας απορρέουν από την Εθνικιστική Κοσμοθεωρία στην

οποία και είναι ταγμένο το έντυπο που κρατάτε στα χέρια σας.

Οι πολιτικοί μας αντίπαλοι, μετά τον αρχικό πανικό, έχουν αρχίσει να αντιλαμβάνονται ότι η ανάσχεσή μας δεν είναι εύκολη υπόθεση. Εκατοντάδες άρθρα δημοσιεύθηκαν στον εγχώριο και διεθνή τύπο για τα αίτια της ανόδου των Εθνικιστών. Βαρεθήκαμε να διαβάζουμε για την «Βαϊμάρη» ή την οικονομική κρίση στην οποία δήθεν η ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ οφείλει την άνοδό της. Δεν μας εξήγησαν όμως οι ειδικοί «ναζιστολόγοι» αναλυτές γιατί δεν υπήρξε αντίστοιχο κύμα Εθνικισμού στην Ισπανία, την Ιταλία ή σε άλλες χώρες που πλήττονται από την ίδια κρίση. Πολλά πράγματα δεν υπολόγισαν σωστά, ένα από τα οποία είναι ότι εμείς – σε αντίθεση με εκείνους – πιστεύουμε αυτά που λέμε και επιπλέον τα μετουσιώνουμε σε πράξη. Η δύναμη της ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ είναι το Παράδειγμα.

Οι θλιβεροί πολιτικάντηδες ζητούν από τον λαό θυσίες που οι ίδιοι αρνούνται να πραγματοποιήσουν. Οι Χρυσαυγίτες θα θυσιάσουν πρώτοι οτιδήποτε χρειαστεί προκειμένου να δώσουν το παράδειγμα στις λαϊκές μάζες και να τις καθοδηγήσουν προς την σωστή κατεύθυνση.

Ο καθένας από εμάς εκπροσωπεί το Κίνημα. Η αδυναμία κάποιου, μας αποδυναμώνει συνολικά. Εδώ που βρισκόμαστε δεν υπάρχουν περιθώρια για λάθη καθώς εμείς δεν μένουμε στο απυρόβλητο. Ένα ολόκληρο σύστημα περιμένει το παραμικρό σφάλμα για να διαστρεβλώσει τα πάντα.

Ο καθένας από εμάς εκπροσωπεί το Κίνημα. Οι αρετές του καθένα ξεχωριστά, μας ενδυναμώνουν συνολικά. Ο Εθνικισμός μας δεν είναι lifestyle για «οργισμένους τραμπούκους», όπως θέλει να παρουσιάζει τα κανάλια. Είναι τρόπος ζωής, που υπαγορεύει η ίδια η φύση μας. Οι Εθνικιστές δεν είναι οι «αμόρφωτοι ανεγκέφαλοι» που διατυμπανίζει ο προοδευτικός εσμός, αλλά κοινωνοί και υπερασπιστές των Παραδόσεων του Ελληνισμού.

Ο Χρυσαυγίτης πρέπει να είναι ο Έλληνας που χρειάζεται η Πατρίδα μας σήμερα. Πρέπει να είμαστε το Παράδειγμα που θα εμπνεύσει τους υπόλοιπους συμπατριώτες μας στην μεγάλη αναμέτρηση μεταξύ της Παγκοσμιοποίησης και του Εθνικισμού. Είναι ένας αγώνας Ελεύθερων Ελλήνων απέναντι στη νεοταξική δικτατορία του χρήματος και της τοκογλυφίας. Η Ελληνική νεολαία θα πρέπει να βλέπει σε εμάς, ένα πρότυπο ζωής, η οποία μάλιστα θα συνάδει με τις ανώτερες αξίες της Ιδεολογίας μας. Παράλληλα με την ατομική μας πνευματική και αισθητική εξέλιξη, ο Εθνικιστής θα πρέπει να αναζητά, τα πρόσωπα εκείνα που θα ενισχύσουν τον Αγώνα μας.

Η προσέγγιση περισσοτέρων Ελλήνων στο Κίνημά μας απαιτεί την μέθεξη των μελών μας στην Βιοθεωρία του Εθνικισμού. Σε αυτό το πλαίσιο εντάσσεται η εκδοτική μας προσπάθεια της οποίας σκοπός δεν είναι η εμπορική επιτυχία αλλά η μύηση του αναγνώστη στο Φως του Ελληνισμού.

ΝΙΚΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

100 χρόνια από το μεγάλο έπος του Ελληνισμού

Εκατό χρόνια συμπληρώθηκαν από την 5η Οκτωβρίου 1912, μίας από τις σημαντικότερες επετείους της σύγχρονης ιστορίας μας, την ευλογημένη μέρα του επικού ξυπνήματος του Έθνους μας.

Η μικρή τότε Ελλάς (με σύνορα μέχρι τον Όλυμπο, χωρίς τα Νησιά του Αν. Αιγαίου, την Κρήτη και τα Δωδεκάνησα) κηρύσσει, μαζί με τους Συμμάχους της τον πόλεμο στην Οθωμανική Αυτοκρατορία. Και όμως, ούτε 20 χρόνια πριν, η πτώχευση του 1893, αποκλείει οποιαδήποτε φιλοδοξία. Το υπέρογκο εξωτερικό χρέος, ο δημοσιονομικός εκτροχιασμός, η κοινωνική αποσύνθεση, η δουλοπρεπής εξωτερική πολιτική, οι συνεχόμενες ανίκανες κυβερνήσεις σκιάζουν πάθος, οράματα και ιδανικά και ο Ελληνισμός μοιάζει να βρίσκεται σε βαθειά νάρκη.

Το Ελληνικό αίμα έχει καταγεγραμμένο στο γονότυπό του Θερμοπύλες και Σαλαμίνες, αρκεί μια μικρή σπίθα και όλα αλλάζουν. Τώρα η σπίθα έρχεται από την Κρήτη. Υπάρχουν στιγμές κατά τις οποίες ένας λαός οφείλει, αν θέλει να μείνει μεγάλος, να είναι ικανός να πολεμήσει. Έστω και χωρίς ελπίδα νίκης. Μόνον διότι πρέπει. Η κίνηση είναι προτιμότερη από τη νεκρική ακινησία. Έτσι και η Ελλάδα, μόνο και μόνο για να δειχθεί αλληλέγγυα στην Κρητική επανάσταση, κηρύσσει τον ατυχή πόλεμο της Μελούνας το 1897. Μετά απ' αυτή την καταστροφή τα πάντα αλλάζουν άρδην προς το καλύτερο. Αξιωματικοί και οπλίτες του Ελληνικού Στρατού είναι τώρα τα εγγόνια των Αγωνιστών – Ηρώων της Εθνικής Παλιγγενεσίας του 1821, έχουν ανατραφεί με αφηγήσεις άθλων και την εντολή να γίνουν ήρωες. Πρέπει να σβήσουν την ντροπή του 1897. Διοχετεύουν την οργή τους προσωρινά, κατατασσόμενοι ως εθελοντές στην Κρητική Επανάσταση και κυρίως στον Μακεδονικό αγώνα. Αυτός ο τελευταίος είναι ένας ανορθόδοξος πόλεμος όπως και του 21, είναι ο κρίκος που τους συνδέει με τους προγόνους, υπερασπιζόμενοι την Μακεδονία υπερασπίζονται την βαριά τους Ιστορία. Οι βαρβαρότητες των Βουλγάρων (σφαγές δεκάδων χιλιάδων Ελλήνων το 1906, ολοσχερής πυρπόληση της Αγχιάλου κλπ) αλλά και αυτός ο μεγάλος Έλληνας Αγωνιστής Π. Μελάς με τη γενναιότητά του, τον ιδεαλισμό του και κυρίως με τον ηρωϊκό του θάνατο, κάνουν αυτή την σπίθα τεράστια πυρκαϊά που θ' αναγεννήσει τον Ελληνικό Φοίνικα και θα κατακαύσει τους εχθρούς του Γένους, Τούρκους και Βουλγάρους. Το τελευταίο συστατικό που θα πυροδοτήσει την οργή των Ελλήνων είναι η επανάσταση των Νεότουρκων του 1908 με τον βίαιο εκτουρκισμό, με όλες αυτές τις ωμότητες και διωγμούς (αποκορύφωμα η σφαγή όλου του πληθυσμού της πόλης Κότσαινα, η λεηλασία από τον τουρκικό στρατό της Σάμου κλπ) που διέπραξε ο σφαγέας του Ελληνισμού Κεμάλ (γόνος, της πολυπολιτισμικής τότε Θεσσαλονίκης).

Με την επανάσταση των εντίμων αξιωματικών

στο Γουδή (1909), ο στρατός θα επιβάλει την εξυγίανση που δεν είχε επί 70 χρόνια καταφέρει η Δημοκρατία και ο Κοινοβουλευτισμός, θα βάλει μια τάξη στα διοικητικά (πολλοί και κυρίως οι φοιτητές προτρέπουν τους Αξιωματικούς για δικτατορία) και οικονομικά της χώρας. Η χρηστή διοίκηση θα βρει τους πόρους, εν μέσω «διεθνούς οικονομικού ελέγχου» να εκπαιδευθεί και εξοπλισθεί ο στρατός, αλλά κυρίως να καλλιεργηθεί σ' αυτόν επιθετικό πνεύμα. Θα δημιουργηθεί έτσι αυτός ο εξαίρετος συνδυασμός έμψυχου και άψυχου υλικού που κάτω από μια λαμπρή Ηγεσία θα δημιουργήσει τους άθλους των Βαλκανικών πολέμων.

Χαρακτηριστικό του πνεύματος που επικρατεί τότε (1911-1912) στην Ελλάδα είναι ότι οι Έλληνες τα Σαββατοκύριακα πηγαίνουν στο Φάληρο να θαυμάσουν το «Αβέρωφ», αυτό το «υπερόπλο» της εποχής, ο άξιος διάδοχος των τριήρεων. Το πλοίο σύμβολο του Ελληνισμού, χάρη σ' αυτό συμμετείχαμε στη συμμαχία του Α' Βαλκανικού Πολέμου κατά της Τουρκίας, καθώς Σέρβοι και Βούλγαροι δεν θέλουν την Ελλάδα ως τρίτο μνηστήρα για την Μακεδονία (κάθε Κράτος θα κρατούσε όποια εδάφη ελευθέρωνε). Οι Βούλγαροι τελικά δέχτηκαν, ξέροντας την υπεροπλία τους (η ιστορία έμελλε σύντομα να τιμωρήσει αυστηρά τους Βούλγαρους γι αυτή τους την έπαρση) και εκτιμώντας ότι ο Ελληνικός στρατός δεν θα περάσει τα σύνορα της Θεσσαλίας, αλλά κυρίως γιατί ήθελαν τον Ελληνικό στόλο με Ναυαρχίδα το «Αβέρωφ», για να σταματήσει την μεταφορά Τουρκικό Στρατού από Θαλάσσης. Αδιάψευστη απόδειξη είναι τα λόγια ανώτατου Τούρκου Αξιωματικού σε εφημερίδα της εποχής (Φεβ. 1913): ***«...ό,τι και να λεχθεί, ο πιο σκληρός μας αντίπαλος στον πόλεμο αυτό δεν είναι η Βουλγαρία. Είναι η Ελλάδα, της οποίας ο στρατός μας πήρε την Θεσσαλονίκη και τώρα μόλις τα Ιωάννινα. Της οποίας ο στόλος μας αφαίρεσε τα νησιά του Αιγαίου και κυρίως εμπόδισε την δια θαλάσσης μεταφορά από την Μ. Ασία στην Τσατάλτζα 250.000 ανδρών... Αυτός ο Ελληνικός στόλος, τι αποφασιστικό ρόλο έπαιξε στον πόλεμο! Χωρίς αυτόν θα ήμασταν προ πολλού στην Σόφια.»***

Έτσι λοιπόν, έστω και με αυτή την απρόθυμη υποδοχή εκ μέρους των συμμάχων μας (Σερβία, Βουλγαρία και Μαυροβούνιο), κηρύσσουμε τον πόλεμο στην Οθωμανική Αυτοκρατορία την 5η Οκτωβρίου 1912. Τα περί συσχετισμού δυνάμεων, αντίξοων συνθηκών, διεθνών συγκυριών κλπ, πι-

θανόν να ισχύουν για τους άλλους λαούς, αυτή η εσχατιά της Χερσονήσου του Αίμου είναι γραφτό από τη μοίρα να γεννά Πολιτισμούς και Ήρωες. Ο Ελληνικός στρατός με αρχιστράτηγο τον Πρίγκιπα Κωνσταντίνο βαδίζει πλέον μόνο μπροστά. Δίπλα στους 130.000 (129.000 και 1.000 ιππείς) περίπου άνδρες του Ελληνικού στρατού αγωνίζονται 2.300 φιλέλληνες εθελοντές (Ερυθροχίτωνες), 1.100 Έλληνες εθελοντές από το Εξωτερικό (Σώμα Γαριβαλδινών) και άνω των 5.000 Ελλήνων εθελοντών (Πρόσκοποι) από τις τότε σκλαβωμένες πατρίδες (κυρίως Κρήτη, Ήπειρο, Θεσσαλία, Μακεδονία κλπ). Την ίδια στιγμή η Ελληνική σημαία ανέμιζε περήφανη στο Ελληνικό Αιγαίο, πάνω σε 4 Θωρηκτά με Ναυαρχίδα το «Αβερωφ», 10 Αντιτορπιλικά και 14 διάφορα άλλα πλοία που και μόνο τα ονόματά τους (Κανάρης, Σφακτηρία, Σπέτσαι, Ύδρα κλπ) τρομοκρατούσαν τους Τούρκους. Οι απόγονοι των Σαλαμινομάχων, τα εγγόνια του Κανάρη ξαναρίχνονται στη μάχη σε ένα χώρο που είναι ασυναγώνιστοι, στην πολυαγαπημένη τους θάλασσα. Παράλληλα τους Ελληνικούς Αιθέρες έσκιζαν για πρώτη φορά 4 ζευγάρια σιδερένια φτερά με Ελληνικά χρώματα, είναι τα κατασκοπευτικά μάτια του στρατού μας. Η πολεμική μας αεροπορία, στα σπάργανά της ακόμη, διεκδικεί το δικό της μερίδιο στη δόξα. Με πρωτόγονα αεροπλάνα πραγματοποιεί τις πρώτες σε παγκόσμια κλίμακα πολεμικές επιχειρήσεις. Δεν περιορίζεται μόνο σε αναγνωριστικές πτήσεις αλλά τολμά και βομβαρδισμούς που προξενούν πανικό και καταρρακώνουν το ηθικό του εχθρού.

Με αρειμάνιο πνεύμα, με δύναμη, με πεποίθηση για τη νίκη, με άξια Ηγεσία, ο Ελληνικός στρατός ολιγάριθμος, αλλά όπως πάντα εμπνεόμενος από

τα υψηλά ιδανικά της φυλής μας, έχοντας το δίκιο με το μέρος του, αφού ήξερε ότι αγωνιζόταν για την απελευθέρωση των ομοεθνών του, σύντομα πετά από την μία νίκη στην άλλη, εκπορθώντας οχυρά θεωρητικά απόρθητα, απελευθερώνοντας το μεγαλύτερο τμήμα της Μακεδονίας, όλη την Ήπειρο (και την Βόρειο) και τα Νησιά του ανατολικού Αιγαίου. Η διαταγή κατά τον απόπλου του Ελληνικού Στόλου, που έδωσε ο Βασιλεύς Γεώργιος στον δαφνοστεφή Ναύαρχο του, Παύλο Κουντουριώτη, μας δείχνει ανάγλυφα το πνεύμα της εποχής, αφού κατέληγε: ***«Η Πατρίς προσδοκά από εσάς όχι μόνο να θυσιαστείτε υπέρ Αυτής, το οποίο άλλωστε είναι καθήκον σας αλλά, να νικήσετε».***

Επιγραμματικά, αναφέρονται τα παρακάτω κύρια γεγονότα του Α΄ Βαλκανικού πολέμου

- 5 Οκτωβρίου 1912: Κήρυξη Πολέμου, για τον αδελφό τον σκλαβωμένο και της Πατρίδος την Τιμή.
- 6 Οκτωβρίου 1912: Απελευθέρωση Ελασσόνας
- 8 Οκτωβρίου 1912: Απελευθέρωση Λήμνου
- 9 Οκτωβρίου 1912: Νίκη Σαρανταπόρου, για τα οποία ο Γερμανός σχεδιαστής είχε προβλέψει ότι θα ήταν ο τάφος του Ελληνικού στρατού
- 10 Οκτωβρίου 1912: Νίκη, με κατάληψη εξ εφόδου, στα στενά της Σιδηρόπορτας, απελευθέρωση Σερβίων και Γριμπόβου
- 11 Οκτωβρίου 1912: Απελευθέρωση Κοζάνης (με επέλαση του ιππικού)
- 12 Οκτωβρίου 1912: Απελευθέρωση Φιλιππιάδας
- 16 Οκτωβρίου 1912: Νίκη στη μάχη των Καϊλαριών, απελευθέρωση Βέροιας και Κατερίνης

▶ 17 Οκτωβρίου 1912: Απελευθέρωση Νάουσας
▶ 18 Οκτωβρίου 1912: Απελευθέρωση Έδεσσας, Αμυνταίου, Ίμβρου, Θάσου και Αγ. Ευστρατίου. Τορπιλισμός (πρώτος σε παγκόσμια κλίμακα) και βύθιση του τουρκικού θωρηκτού «Φετχί Μπουλέντ», στο λιμάνι της Θεσσαλονίκης από το ελληνικό τορπιλοβόλο αρ.11 με κυβερνήτη τον Υποπλοίαρχο Νικόλαο Βότση, κάτω από την μύτη των πυροβολείων του Καρα-μπουρνού.
▶ 19 Οκτωβρίου 1912: Απελευθέρωση Σαμοθράκης
▶ 20 Οκτωβρίου 1912: Νίκη στη μάχη των Γιαννιτσών, απελευθέρωση Γιαννιτσών και Σιάτιστας
▶ 21 Οκτωβρίου 1912: Απελευθέρωση Πρέβεζας και Ψαρών
▶ 22 Οκτωβρίου 1912: Απελευθέρωση Νιγρίτας
▶ 24 Οκτωβρίου 1912: Απελευθέρωση Τενέδου
▶ 26 Οκτωβρίου 1912: Παράδοση άνευ όρων της πόλεως της Θεσσαλονίκης στον Στρατηλάτη Κωνσταντίνο
▶ 27 Οκτωβρίου 1912: Ο απελευθερωτής Διάδοχος Κωνσταντίνος εισέρχεται θριαμβευτής στη Θεσσαλονίκη. Απελευθέρωση Ελευθερουπόλεως
▶ 28 Οκτωβρίου 1912: Νίκη στη μάχη των Πέντε Πηγαδιών
▶ 31 Οκτωβρίου 1912: Απελευθέρωση Μετσόβου
▶ 4 Νοεμβρίου 1912: Απελευθέρωση Ικαρίας
▶ 5 Νοεμβρίου 1912: Απελευθέρωση Χειμάρρας (μετά από απόβαση μικρής δύναμης με επικεφαλής τον Ταγματάρχη Σπύρο Σπυρομήλιο)
▶ 7 Νοεμβρίου 1912: Νίκη στη μάχη της Φλώρινα και απελευθέρωση της πόλης
▶ 8 Νοεμβρίου 1912: Απελευθέρωση Λέσβου
▶ 11 Νοεμβρίου 1912: Απελευθέρωση Καστοριάς και Χίου
▶ 21 Νοεμβρίου 1912: Απελευθέρωση Αγίων Σαράντα
▶ 28 Νοεμβρίου 1912: Μάχη στο Δρίσκο της Ηπείρου. Εδώ έπεσε πολεμώντας στο πεδίο της μάχης ο ποιητής Λορέντζος Μαβίλης, λοχαγός του σώματος των Γαριβαλδινών. Τα τελευταία του λόγια ήταν: «επερίμενα πολλές τιμές από τούτον τον πόλεμο, αλλά όχι και την τιμή να θυσιάσω τη ζωή μου για την Ελλάδα μου».
▶ 1 Δεκεμβρίου 1912: Η μεγάλη μάχη της Αετοράχης (Ηπείρου), τα δύο τάγματα Ευζώνων πολεμώντας σαν ημίθεοι, χαράζουν με το αίμα τους τη νέα χρυσή ιστορία της Ελλάδος
▶ 3 Δεκεμβρίου 1912: Νίκη στη Ναυμαχία της Έλλης. Όταν ο Ναύαρχος Κουντουριώτης σήμανε πολεμική έγερση, εξέπεμψε το ακόλουθο ιστορικό σήμα προς τον στόλο: «Με την βοήθειαν του Θεού, τας ευχάς του Βασιλέως μας και εν ονόματι του Δικαίου, πλέω μεθ' ορμής ακαθέκτου και με την πεποίθησιν της νίκης κατά του εχθρού του Γένους». Το ιστορικό σήμα επίθεσης φέρεται στο πρυμναίο κατάστρωμα του Θ/Κ Αβέρωφ. Το ηρωϊκό θωρηκτό «ΑΒΕΡΩΦ», λαβωμένο από την προηγηθείσα δίωρη ναυμαχία, φέρον επηρμένο το σήμα «Ζ», ανεξαρτήτου κινήσεως, καταδιώκει μόνο του ολόκληρο τον τουρκικό στόλο και τον κλείνει έντρομο στα στενά των Δαρδανελλίων. Για αυτό και τα άλλα κατορθώματά του η ιστορία το ανταμείβει ηθικά πλουσιοπάροχα: Έξι χρόνια αργότερα (1918), είναι το μόνο Ελληνικό πλοίο που ναυλοχεί στο λιμάνι της Κωνσταντινούπολης, με τον καπνό από τα φουγάρα του να χαϊδεύει τους τρούλους της Αγιασοφιάς.
▶ 6-7 Δεκεμβρίου 1912: Νίκη στη μάχη της Κορυ-

τσάς και απελευθέρωση της πόλης

▶ 5 Ιανουαρίου 1913: Πανωλεθρία της Τουρκικής Αρμάδας και μεγάλος θρίαμβος του Ελληνικού Στόλου. Ο τουρκικός στόλος ζητά για άλλη μια φορά έντρομος προστασία από τα παράκτια πυροβολεία και βρίσκει καταφύγιο στα στενά των Δαρδανελλίων. Δεν θα αποτολμήσει να βγει ξανά στο Αιγαίο, που γίνεται έτσι μια Ελληνική λίμνη (όπως και πρέπει να παραμείνει).

▶ 16-21 Φεβρουαρίου 1913: Η γιγαντομαχία του Μπιζανίου. Η οχύρωση του Μπιζανίου (σκύλα το ονόμαζαν) προκαλεί ακόμα και σήμερα τον θαυμασμό αφού οι Γερμανοί ειδικοί που την είχαν σχεδιάσει εκμεταλλεύτηκαν με άριστο τρόπο τα κακοτράχαλα βουνά της Ηπείρου, έθαψαν πυροβόλα και πολυβολεία κάτω από 3 έως 5 μέτρα φυτικής γης και ο επιτιθέμενος βρισκόταν πάντα κάτω από διασταυρούμενα πυρά. Ο ελληνικός στρατός αναμετράται με το οχυρωματικό αυτό θαύμα και νικά. Άνευ όρων παράδοση και των Ιωαννίνων, για άλλη μια φορά τα σπαθιά Τούρκων στρατηγών ρίχνονται στα πόδια του αλόγου του Στρατηλάτη Πρίγκιπα.

▶ 2 Μαρτίου 1913: Απελευθέρωση Σάμου

▶ 3 Μαρτίου 1913: Απελευθέρωση Αργυροκάστρου

▶ 5 Μαρτίου 1913: Απελευθέρωση Τεπελενίου. Ύποπτη δολοφονία του Βασιλέως Γεωργίου στη Θεσσαλονίκη. Κατά πολλούς Ιστορικούς αυτή η δολοφονία, που πολλοί υποψιάζονται ποιοι κρύβονται πίσω από τον φυσικό αυτουργό, απετέλεσε την απαρχή πολλών μετέπειτα δεινών του Ελληνισμού με αποκορύφωμα την Μικρασιατική καταστροφή. Δυστυχώς ο Θεός της Ελλάδος για κάποια χρονικά διαστήματα ξεχνά να της στείλει τον «Έλληνα» του Περικλή Γιαννόπουλου, τον μεγάλο Ηγέτη, κι άλλες περιόδους της στέλνει δυο και τρεις Ηγέτες μαζί για να ερίζουν μεταξύ τους. Έτσι αυτή τη περίοδο η Ελλάς έχει τρεις ταυτόχρονα μεγάλους Άνδρες: τον Ελευθέριο Βενιζέλο, τον Πρίγκιπα – Βασιλιά Κωνσταντίνο και την Στρατιωτική (και όχι μόνο) μεγαλοφυΐα του Ι. Μεταξά.

▶ 4 Απριλίου 1913: Πτώση του ηρωϊκού Στρατιωτικού Αεροπόρου Εμμ. Αργυρόπουλου στον Λαγκαδά ενώ κατόπτευε τον εχθρό

▶ 17 Μαΐου 1913: Υπογραφή συνθήκης ειρήνης

Από τον Α' στον Β' Βαλκανικό Πόλεμο

Ο Α' Βαλκανικός πόλεμος έληξε τυπικά, με την υπογραφή της συνθήκης του Λονδίνου (30 Μαΐου 1913). Στην Ελλάδα αναγνωρίστηκε η κυριαρχία της στην Μακεδονία (πλην ενός τμήματος της Ανατολικής), την Κρήτη και τα περισσότερα νησιά του Αιγαίου. Όμως η Ελλάδα κλήθηκε να αντιμετωπίσει ακόμη έναν σκληροτράχηλο αντίπαλο (Ιούνιος 1913), τους Βουλγάρους. Παρόλη την αριθμητική υπεροχή τους, οι ομόθρησκοι εχθροί μας, όχι μόνο δεν κατάφεραν τίποτε το ουσιαστικό, αλλά μετά από τις θριαμβευτικές νίκες του Ελληνικού στρατού και το διπλωματικό (ο Κάϊζερ, κουνιάδος του Κωνσταντίνου, επενέβη τότε καθοριστικά υπέρ των Ελληνικών θέσεων) θρίλερ που τις ακολούθησε αναγκάστηκαν να εγκαταλείψουν την περιοχή της Καβάλας. Ο Β' Βαλκανικός πόλεμος χαρακτηρίζεται από τις πολυαίμακτες μάχες που δόθηκαν και από τις ωμότητες που διέπραξαν οι Βούλγαροι στα Ελληνικά εδάφη πριν αναγκαστούν (δια της ξιφολόγχης των Ευζώνων) να αποσυρθούν από αυτά.

Επιγραμματικά, αναφέρονται τα παρακάτω κύρια γεγονότα του Β΄ Βαλκανικού πολέμου

▶ 16 Ιουνίου 1913: Έναρξη Επιχειρήσεων

▶ 17 Ιουνίου 1913: Εκκαθάριση της Θεσσαλονίκης από τα εκεί βουλγαρικά τμήματα

▶ 19 Ιουνίου 1913: Πρώτη πανωλεθρία των Βουλγάρων στη Μπέροβα

▶ 20 Ιουνίου 1913: Μάχη και καταδίωξη του Βουλγαρικού στρατού υπό των Ευζώνων, στη Λιγκόβανη. Απελευθέρωση Νιγρίτας

▶ 20-21 Ιουνίου 1913: Η γιγαντομαχία και πανωλεθρία των Βουλγάρων στο Κιλκίς – Λαχανά. Οι απώλειες των Ελλήνων σ' αυτή τη μάχη (8.800 νεκροί και τραυματίες), είναι μεγαλύτερες από κάθε άλλη μάχη μέχρι τότε. Απελευθέρωση των δύο αυτών πόλεων.

▶ 22 Ιουνίου 1913: Η μεγάλη μάχη της Δοϊράνης

▶ 25 Ιουνίου 1913: Κατάληψη Κωστουρίνο

▶ 26 Ιουνίου 1913: Μάχες στα στενά της Στρώμνιτσας, άλωσης της βουλγαρικής σημαίας που έγραφε βουλγαριστί «Εμπρός δια τας Αθήνας». (Μήπως το ίδιο επαναλήφθηκε 27 χρόνια αργότερα, με τους Ιταλούς αυτή τη φορά;) Απελευθέρωση Καβάλας

▶ 27 Ιουνίου 1913: Μάχη του Δεμίρ-Ισσάρ, το Ελληνικό ιππικό ανατρέπει όλη τη Βουλγαρική παράταξη. Απελευθέρωση Σιδηροκάστρου

▶ 28 Ιουνίου 1913: Η μεγάλη μάχη των Σερρών. Απελευθέρωση της πόλης που είχε όμως πυρποληθεί από τους Βουλγάρους

▶ 1 Ιουλίου 1913: Απελευθέρωση Δράμας

▶ 4 Ιουλίου 1913: Απελευθέρωση Κάτω Νευροκοπίου

▶ 6 Ιουλίου 1913: Απελευθέρωση Άνω Νευροκοπίου

▶ 7 Ιουλίου 1913: Απελευθέρωση Πετσόβου

▶ 9 Ιουλίου 1913: Απελευθέρωση Μαχομίας

▶ 10 Ιουλίου 1913: Απελευθέρωση Κάτω Νευροκοπίου

▶ 12 Ιουλίου 1913: Απελευθέρωση Ξάνθης, Αλεξανδρουπόλεως

▶ 12 έως 14 Ιουλίου 1913: Η γιγαντομαχία της Κρέσνας. Κατάληψη του υψώματος της Κρέσνας (1.378 μ.), δια της λόγχης και στην συνέχεια την υπεράσπισή του ακόμη και με πέτρες (λόγω εξαντλήσεως των πυρομαχικών). Κεντρική ηρωϊκή μορφή ο Τ/χης των Ευζώνων Ι. Βελισσάριος. Το ακόλουθο αριστουργηματικό ποίημα (του Φωκίωνα Πανά) που του αφιερώθηκε καταφέρνει να τρέξει όλη την ένδοξη ιστορία μας σε πέντε δίστιχα:

Εις τον Ήρωα των Ηρώων

Τόξα και βέλη ετρέμανε στο θεϊκό σου χέρι
Όταν την Τροία έσειες των Αχαιών ξεφτέρι
Του ήλιου το φως εκρύβανε
τα μύρια σας κοντάρια
Όταν τον Πέρση εσκίζατε
των Πλαταιών λιοντάρια
Τουφέκια εβρονταστράφτανε
το Χάρο αδελφωμένα
Της Λευτεριάς σαν έχυνες το φως Εικοσιένα
Μα με λιθάρια, με βουνά,
με πέτρες με κοτρόνια.
Δύο μόνο επολέμησαν,
δύο ξακουσμένοι αιώνια.
Σεις ω Τιτάνες τον παληόν
παλεύοντες θεόν μας
Και συ ω Βελισσάριε,
Τιτάν των ημερών μας.

▶ 14 Ιουλίου 1913: Απελευθέρωση Κομοτηνής, Κατάληψη Σιμιτλή

- 15 Ιουλίου 1913: Πολύνεκρος μάχη της Τζουμαγιάς
- 17 Ιουλίου: Η τελευταία μάχη στο Πρεντέλ Χαν
- 18 Ιουλίου 1913: Σύναψη ανακωχής
- 28 Ιουλίου 1913: Υπογραφή συνθήκης ειρήνης.

Η ώρα της διπλωματίας, ο «διεθνής παράγων» και ο εσωτερικός εχθρός

Οι δύο Βαλκανικοί Πόλεμοι είχαν τελειώσει, η νίκη έχει δαφνοστεφανώσει για άλλη μια φορά τα Ελληνικά όπλα. Το αίμα των 8.000 περίπου νεκρών (και άλλων 33.000 περίπου τραυματιών, καθώς και του σφαγιασθέντος άμαχου πληθυσμού, κυρίως από τους Βούλγαρους) Αξιωματικών και οπλιτών έχει ποτίσει για τα καλά το δέντρο της λευτεριάς. Ο δοξασμένος Ελληνικός στρατός έχει διπλασιάσει την Ελλάδα έχει ελευθερώσει τα σκλαβωμένα αδέλφια μας της Μακεδονίας, της Ηπείρου, των νησιών του Αιγαίου και της Κρήτης. Αλλά τώρα ήρθε η ώρα του «διεθνούς παράγοντα». Ότι κερδίσαμε με αίμα προσπαθούν να μας το πάρουν με τη μελάνη της διεθνούς διπλωματίας. Ανέκαθεν μας φοβόντουσαν, ανέκαθεν μας ζήλευαν, ανέκαθεν δεν ήθελαν την Ελλάδα πραγματικά μεγάλη. Αν και οι Βαλκανικοί Πόλεμοι ξεκίνησε ερήμην των μεγάλων δυνάμεων, η χάραξη των συνόρων φέρνει την σφραγίδα τους. Πάλι αδικούν την Ελλάδα γιατί θέλουν να φτιάξουν έτσι τα σύνορα και να μπερδέψουν έτσι τις εθνότητες ώστε αργότερα να μπορούν να παράγουν κρίσεις που θα τις εκμεταλλεύονται και θα τους δίνουν το δικαίωμα να επεμβαίνουν κα να χειραγωγούν τους λαούς. Έτσι ήξεραν ότι θα έβαζαν μόνιμα σε τριβή Έλληνες και Αλβανούς για τη Β. Ήπειρο που αν και την ελευθερώσαμε τρεις φορές «ο διεθνής παράγων» εξακολουθεί να αφήνει τον Ελληνισμό της να δεινοπαθεί από τους Αλβανούς μέχρι σήμερα. Οι «μεγάλοι» αγνοώντας δίκαιο και έθνη σχεδιάζουν σε βάθος χρόνου τις διενέξεις για τα δικά τους οικονομικά οφέλη, που είναι τα μόνα που τους ενδιαφέρουν. Δυστυχώς αυτά τα σύνορα που χαράχτηκαν, με τη Συνθήκη Βουκουρεστίου (10 Αυγούστου του 1913) άφησαν κομμάτια του Ελληνισμού υπόδουλα, δημιούργησαν αμέτρητες προσωπικές οδύσσειες και καταφανώς αδικούν την νικήτρια Ελλάδα. Χαράχτηκαν όμως σύμφωνα με τη θέληση των μεγάλων δυνάμεων και γι' αυτό αποδείχτηκαν ισχυρά αφού παρέμειναν στους δύο

Παγκοσμίους Πολέμους και μετά τη διάλυση της Γιουγκοσλαβίας. Για το ότι ο Ελληνισμός παραμένει ακόμα σ' αυτά τα προσωρινά σύνορα, δεν φταίνε μόνο οι μεγάλες δυνάμεις αλλά δυστυχώς και εμείς, καθώς: κατά τον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο είχαμε Εθνικό διχασμό, στο τέλος του Β' Παγκοσμίου Πολέμου είχαμε τον συμμοριτοπόλεμο, κατά τη διάλυση της Γιουγκοσλαβίας και της Αλβανίας, είχαμε άτολμες Κυβερνήσεις υπαλλήλων των διεθνών τοκογλύφων, και φυσικά από το 1920 είχαμε πάντα την Πέμπτη φάλαγγα του προδοτικού ΚΚΕ, το οποίο επίσημα στην εφημερίδα του (Ριζοσπάστης Αρ. Φυλ. 2645 14/12/1924) διακήρυσσε ότι ***«...Η Ελληνική Μπουρζουαζία καταπιέζει και προσπαθεί να εξελληνίσει την ''Μακεδονική'' Εθνότητα...»*** κλπ. Φαίνεται λοιπόν ότι το Ελληνικό κράτος έχει ξεχάσει τον Ελληνισμό που ζει και στενάζει έξω από τα σύνορά μας, αλλά οι Έλληνες δεν ξεχνούν, ότι επιτύχαμε πριν εκατό χρόνια με το αίμα μας μπορούμε και να το ξανακάνουμε, εμείς, τα εγγόνια εκείνων των ηρώων.

Η ιστορία επαναλαμβάνεται

Είναι σχεδόν κοινή η πεποίθηση ότι η Ιστορία επαναλαμβάνεται. Όλα τότε ξεκίνησαν από το «Δυστυχώς κύριοι, επτωχεύσαμεν», που ανακοίνωσε το 1893 ο Χαρίλαος Τρικούπης, σήμερα πρακτικά έχουμε χρεοκοπήσει. Τότε όπως και σήμερα είχαμε καταρρακωμένη εθνική αξιοπρέπεια μετά τον ατυχή πόλεμο της Μελούνας. Τότε όπως και σήμερα είχαμε διεθνή οικονομικό έλεγχο. Τότε όπως και σήμερα είχαμε μια παρέλαση ανίκανων και ξεπου-

λημένων Κυβερνήσεων. Τότε το σχεδόν απόλυτο χάος της ακυβερνησίας που επικράτησε με την δολοφονία του Θ. Δηλιγιάννη ήταν που ξεχείλισε το ποτήρι της ανοχής λαού και στρατού. Τότε τον κατήφορο σταμάτησαν κάποιοι έντιμοι Αξιωματικοί με την επανάσταση στο Γουδή και μέσα σε τέσσερα χρόνια η Ελεύθερη Ελλάδα σχεδόν διπλασιάσθηκε. Φαίνεται ότι δεν είναι τυχαία η σύμπτωση που φέρνει το μοναδικό Εθνικιστικό κόμμα να έχει τα γραφεία του στην οδό Θ. Δηλιγιάννη.

Φαίνεται η ιστορία να θέλει την Χρυσή Αυγή να είναι ο καταλύτης των εξελίξεων, να είναι αυτό το κίνημα, που με την άξια Ηγεσία του, θα κάνει πράξη το ρηθέν από τον ογκόλιθο της σκέψης Αριστοτέλη: ***«Το Ελληνικό Έθνος ελεύθερον διατελεί και βέλτιστα πολιτευόμενον και δυνάμενον άρχειν πάντων, μιας τυχχάνον πολιτείας.»***

Δεν είναι τυχαία η σύμπτωση ότι η καταδίκη και τυφεκισμός των έξι, έγινε: ***«Δι' απώλειαν Εθνικής κυριαρχίας εις την Ιωνία»,*** σύμφωνα με κατηγορητήριο που συντάχθηκε από τον Γεώργιο Παπανδρέου, τότε πολιτικό σύμβουλο της επαναστατικής επιτροπής. Η σημερινή απώλεια Εθνικής κυριαρχίας και η καταρράκωση των Ελλήνων δεν θα μείνουν ατιμώρητα, αφού η Θεά Νέμεσις θα «ανταμείψει» αναλόγως τον Εγγονό του και όλο αυτό το σινάφι των απάτριδων πολιτικάντηδων. Η λογική και το δίκαιο επιτάσσει ότι οι ανίκανοι πολιτικοί πρέπει να εκδιώκονται, οι προδότες πρέπει να εκτελούνται.

Σήμερα δυστυχώς υπάρχουν πολλές σκλαβωμένες Πατρίδες του Ελληνισμού (Ιωνία, Β. Ήπειρος, Β. Κύπρος, Αν. Ρωμυλία, Αν. Θράκη κλπ), αλλά ευτυχώς υπάρχουν και οι Έλληνες Εθνικιστές. Ότι πέτυχαν οι παππούδες μας κατά τους Βαλκανικούς πολέμους είναι απολύτως φυσικό να μπορεί να γίνει κι από εμάς. Ο Έλληνας αφυπνίζεται, ξέρει ότι πρέπει να κολυμπήσει κόντρα στο ρεύμα, γιατί το ρεύμα συμπαρασύρει όλα τα «σκουπίδια» και ενστερνίζεται την επιγραφή στο μνήμα του δολοφονηθέντος Εθνικιστή Αγωνιστή Μίκη Μάντακα: ***«Η Ελευθερία είναι κόρη του αίματος και όχι της σιέλου».*** Ο σκοτωμένος στα βάθη της Ελληνικής Μ. Ασίας «Σαλπιγκτής» του ποιήματος του Γ. Αθάνα δεν λιγοπίστησε, αφυπνίζεται και ετοιμάζεται να παιανίσει τους νέους σκοπούς της νίκης.

Ο Ελληνισμός ετοιμάζεται για την νέα εξόρμηση – ΟΡΘΑ ΤΑ ΛΑΒΑΡΑ ΚΙ Η ΝΙΚΗ ΜΑΣ ΠΡΟΣΜΕΝΕΙ...

ΦΛΟΓΑ ΤΟΥ ΤΑΙΝΑΡΟΥ

«Ο ΠΛΑΤΩΝ ΚΑΙ Η ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ»

Όπως έχει ήδη καταδειχθεί, ο πλατωνικός ολοκληρωτισμός παράγει, έστω και μόνο μέσω μορφολογικών αναλογιών, τον σύγχρονο ευρωπαϊκό ολοκληρωτισμό. Τόσο στον ένα όπως και στον άλλο βρισκόμαστε εμπρός στην αξίωση του κράτους να καθοδηγεί την ζωή του ατόμου, ενώ επίσης μια κυρίαρχη ιδέα βρίσκεται στο κέντρο της ζωής, με την αξίωση να σφραγίζει όλες τις εκδηλώσεις της.

Είναι σίγουρο ότι ο Πλάτων θα μπορούσε να έχει προσυπογράψει το μουσσολινικό σύνθημα «όλα εντός του κράτους, τίποτα εκτός του κράτους, τίποτα εναντίον του κράτους!». Και είναι επίσης σίγουρο ότι ο Πλάτων θα μπορούσε να έχει γράψει με το χέρι και το νου του μια δήλωση όπως αυτή που εμφανίστηκε στην Πράβντα στις 21 Αυγούστου του 1946: «Το καθήκον της λογοτεχνίας είναι να ενισχύει επαρκώς το κράτος για να εκπαιδεύει τη νεολαία του, να ανταποκρίνεται στις ανάγκες του, να εκπαιδεύει τη νέα γενεά ώστε να είναι γενναία, να πιστεύει στο σκοπό του, να στέκει απτόητη μπροστά στα εμπόδια και προετοιμασμένη να υπερνικήσει όλες τις φραγές...»

Ο πλατωνικός ολοκληρωτισμός δεν γεννιέται μόνον από τη σύλληψη του κράτους ωσάν να ήταν ένας μακρο-άνθρωπος, ως οργανική μονάδα, αλλά επίσης από την συνειδητοποίηση της κοινωνικής αποσύνθεσης, της κρίσης της ελληνικής πόλης. Κρίσης η οποία απαίτησε δραστικές λύσεις, επείγοντα και καταναγκαστικά μέτρα. Ο πλατωνικός ολοκληρωτισμός γεννιέται από την συνειδητοποίηση του ότι, η παλαιά άρχουσα τάξη είναι νεκρή και η νέα δεν ετοιμάστηκε ακόμα. Ειδωμένος μέσα από αυτήν την οπτική, ο πλατωνικός ολοκληρωτισμός παρουσιάζει εξαιρετικά αποκαλυπτικές ιστορικές συμπτώσεις με τον σύγχρονο ολοκληρωτισμό, που ξεπήδησε για να αντικαταστήσει τις πολιτικές ελίτ οι οποίες γκρεμίστηκαν από τις φιλελεύθερες επαναστάσεις. Και οι δύο ολοκληρωτισμοί, γεννημένοι από έναν απαισιόδοξο στοχασμό πάνω στην τρέχουσα στιγμή, εκδήλωσαν μια θεμελιώδη αισιοδοξία.

Η πίστη πως ένα κράτος, ένας πολιτισμός, μπορεί να σωθεί μέσω της κυριαρχίας μιας ενιαίας και μόνης ιδέας είναι, πρώτα απ' όλα, μια εκδήλωση ελπίδας. Πρέπει βεβαίως κανείς να είναι προετοιμασμένος να αναγνωρίσει μιαν απεριόριστη, μοναδική πολιτική αρχή, την οποία αποδέχεται πιστά λόγω της απεριόριστης ευγένειάς της. Από αυτή την άποψη, ο ολοκληρωτισμός του Πλάτωνος, η ιδέα του κράτους – οργανισμού, του οργανικού κράτους, εμφανίζεται σε μας ως ένας Μύθος, όπως Μύθοι είναι οι θεωρητικές συλλήψεις του φασιστικού, του μπολσεβίκικου και του εθνικοσοσιαλιστικού κράτους.

Εξεταζόμενος στις γενικές γραμμές του, ο Μύθος του πλατωνικού κράτους μπορεί να συσχετιστεί με τις διαφορετικές τάσεις του σύγχρονου ολοκληρωτισμού της δεξιάς ή της αριστεράς: «Στην Δημοκρατία μπορεί να βρεθεί η εξουσιοδότηση για την κήρυξη της κοινωνικής επανάστασης, την πτώση της κεφαλαιοκρατίας και της δύναμης του χρήματος, αλλά μπορεί εξίσου να βρεθούν η δικαίωση της συνύπαρξης δύο διαφορετικών συστημάτων εκπαίδευσης, ενός για τους λίγους και ενός άλλου για τους πολλούς, καθώς επίσης και μια δικαίωση της κληρονομικής άρχουσας τάξης» (Sinclair, A

Ένα κείμενο του ιστορικού και πολιτικού σχολιαστή Ιταλού Εθνικιστή και υπέρμαχου της Ευρώπης των Εθνών, Adriano Romualdi (1940-1973)

History of Greek Political Thought, London 1951)

Εντούτοις, παρατηρούμενη με περισσότερη προσοχή, η αντίληψη του πλατωνικού ολοκληρωτισμού μας υποχρεώνει να προβούμε σε διακρίσεις: δεν αφορά στην τυραννία μιας τάξης ή μιας φατρίας, αλλά στην κυβέρνηση των αρίστων, εκείνων οι οποίοι ενσαρκώνοντας τις ηρωικές και ιερές αξίες, μπορούν εύλογα να προσπαθήσουν να εκπροσωπήσουν την ολότητα των πνευματικών αξιών. Ωστόσο αυτή η ακριβέστερη παρατήρηση μας επιτρέπει να απορρίψουμε κάθε πιθανή συσχέτιση μεταξύ πλατωνισμού και μπολσεβικισμού. Πράγματι, ο τελευταίος δεν αφορά σ' ένα κράτος της ολότητας αλλά ενός μέρος του όλου, πολύ μικρό και πληβειακό, το οποίο επιδιώκει να τοποθετηθεί ως κοινωνικό και πνευματικό απόλυτο.

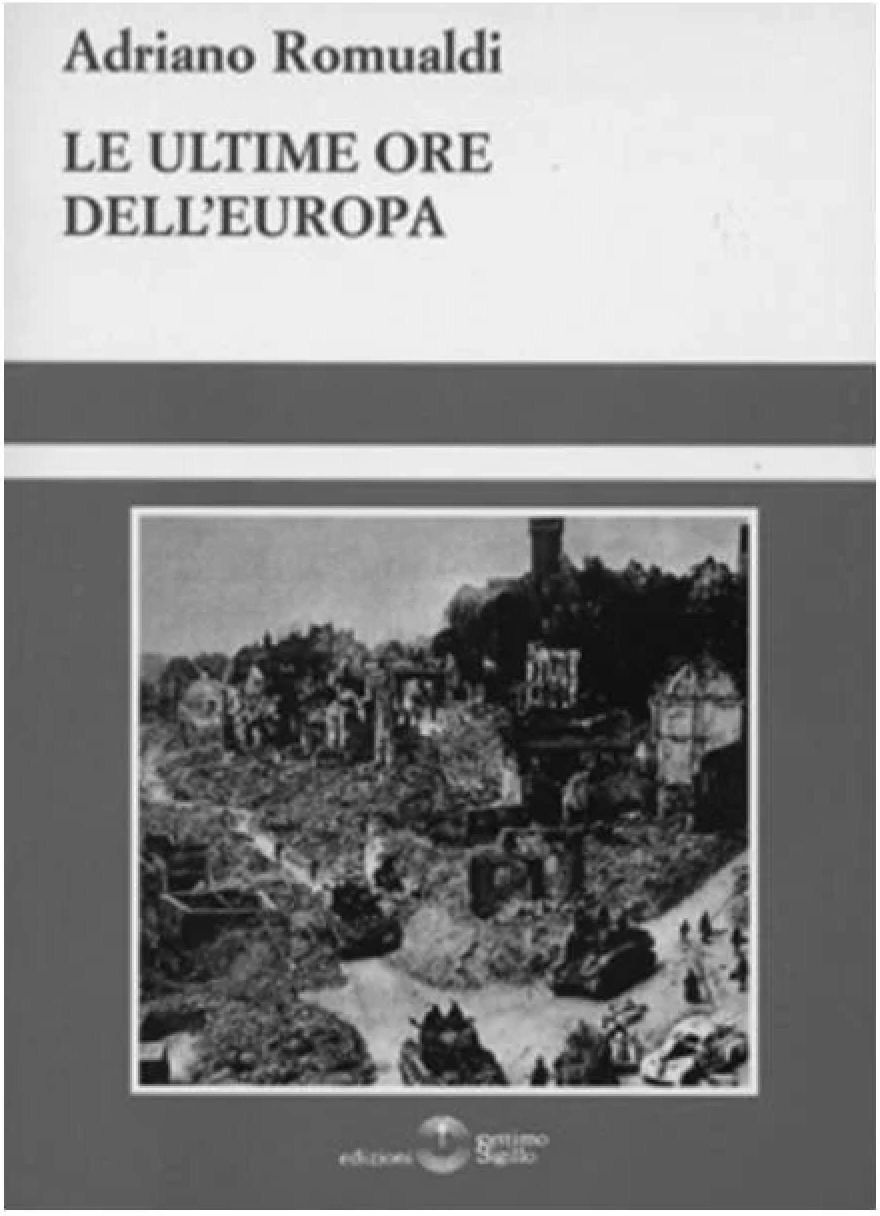
Η δικτατορία του προλεταριάτου αποτελεί την τέλεια αντιστροφή του πλατωνικού ιδεώδους. Πιό σύνθετη καθίσταται η συζήτηση για το φασισμό και τον εθνικοσοσιαλισμό, οι οποίοι, αν και αγνόησαν την ύπατη ανάγκη να θέσουν εκ νέου στην κορυφή του κράτους υπερβατικές αξίες, είναι επίσης σίγουρο ότι αγωνίσθηκαν για τη δημιουργία μιας ηρωικής ελίτ, ικανής να τοποθετήσει την πολιτική πέρα από την οικονομία και να επιβάλλει μια νέα βαθμολογική ιεραρχία. Υπό μιαν ορισμένη έννοια αντιπροσωπεύουν μια προσπάθεια να υπερνικηθεί ο κύκλος της αποσύνθεσης των πολιτικών μορφών, ακριβώς όπως εκείνη η προσπάθεια που περιγράφεται στην «Πολιτεία».

Οι σχέσεις μεταξύ πλατωνισμού και εθνικοσοσιαλισμού χρήζουν ιδιαίτερης προσοχής. Η επιρροή που ασκήθηκε από τον πλατωνισμό στο γερμανικό πολιτισμό του πρώτου μισού του 20ου αιώνα είναι γνωστή. Ο κύκλος που διεύθυνε ο ποιητής-προφήτης Στέφαν Γκεόργκε διέδωσε μιαν ηρωική εικόνα του Πλάτωνος, η οποία δεν περιορίστηκε στον επηρεασμό των πολιτικών ρευμάτων της ακροδεξιάς. Έτσι, όταν σηκώθηκε η κόκκινη σημαία με τον αγκυλωτό σταυρό στον ιστό της καγκελαρίας, ακούστηκε μια χορωδία φωνών που ανακήρυσσαν τον Πλάτωνα «πρόδρομο», «υπερασπιστή του δικαιώματος των αρίστων», «ιδρυτή», «φρουρό της ζωής» ή ακόμα και «ηγέτη». [Σχετικά με την εικόνα του Πλάτωνος στην Γερμανία της μεσοπολεμικής περιόδου, είναι ιδιαίτερα χαρακτηριστικά τα ακόλουθα έργα: Joachim Bannes: «Hitlers Kampf und Platons Staat, Die Philosophie des heroischen Vorbildes» Berlin/Leipzig 1933 - Carl Bering: «Der Staat der Königlichen Weisen» 1932 - K. Gabler: «Platon der Führer» 1932 - Hermann Kutter: «Platon und die europäische Entscheidung» - Franz Josef Brecht: «Platon und der George-Kreis» Leipzig 1929 - Hans Guenther: «Platon als Hüter des Lebens» Munich 1928.Αυτά βεβαίως αποτελούν μικρό απανθισματικό δείγμα της τεράστιας ανάλογης βιβλιογραφίας].

Για την ανασύνθεση της εικόνας του Πλάτωνος στο Γ' Ράιχ αξίζει να αναφέρουμε το αφιερωμένο στον μεγάλο φιλόσοφο βιβλίο του Hans Günther -του κορυφαίου εθνικοσοσιαλιστή θεωρητικού της «νορδικής» ιδέας-: «Ο Πλάτων ως φρουρός της ζωής - Οι σκέψεις του Πλάτωνος περί αναπαραγωγής και εκπαίδευσης και η σημασία τους του για το σήμερα» («Platon als Hüter des Lebens. Platons Zucht und Erziehunggedanken und deren Bedeutung für die Gegenwart»). Σ' αυτό μπορούμε να διαβάσουμε: «Δεν πρέπει να αφεθούμε να παραπλανηθούμε από εκείνους που ορίζουν την ευγονική ως μια "ζωολογική" επιστήμη. Ήταν ο Πλάτων που αντιστοίχησε στον ελληνικό όρο "ιδέα" την παρούσα φιλοσοφική έννοιά του και εκείνος ο οποίος με το δόγμα του έχει επικρατήσει ως ιδρυτής του ιδεαλισμού... και είναι πράγματι ο ίδιος ο Πλάτων, ο οποίος αν και ιδεαλιστής υπήρξε ο πρώτος στον καθορισμό του ιδεώδους της επιλογής».

Για τον Günther, ο Πλάτων είναι ο σωτήρας του εκλεκτού αίματος, ο προστάτης της ζωής, νοούμενης ως ολότητας ψυχής και σώματος. Για τον Πλάτωνα, όπως και για όλους τους πρωτόγονους Αρίους, «τίποτα πνευματικό δεν υπήρξε που δεν αφορούσε επίσης στο σώμα, ούτε τίποτα φυσικό που δεν αφορούσε επίσης στην ψυχή. Αυτό αποτελεί πράγματι το χαρακτηριστικό τρόπο σκέψης του Βορείου ανθρώπου».

Στην Άρια σύλληψη της ζωής, όπως αποδίδεται από τον Πλάτωνα, η ευγένεια του πνεύματος και η ομορφιά αρχίζουν να υπάρχουν «...όταν τις έχουμε προσωποποιημένες εμπρός στα μάτια μας. Αυτή η υγιής σύλληψη παράγει την ελληνική έννοια της καλοκαγαθίας, της καλοσύνης-ομορφιάς, και η καλοκαγαθία δεν εξετάζεται ως ένα πρότυπο ατομικής τελειότητας, αλλά ως κάτι πολύ ευρύτερο: μια θεωρία δημιουργίας μιας ανώτερης ανθρωπότητας. Μόνο μέσω μιας επιλογής, μέσω της εκπαίδευσης μιας επιλεγμένης καταγωγής, μπορεί να επιτευχθεί μιαν ημέρα η ομορφιά και η καλοσύνη να εμφανιστούν ενώπιον μας προσωποποιημένες».

Είναι εμφανές ότι η ναζιστική ερμηνεία Πλάτωνος είναι προπαγανδιστική και μονομερής. Αλλά μερικές θεμελιώδεις επιβεβαιώσεις της είναι επίσης αδιάψευστες. Πολύ δύσκολα θα σκανδαλιζόταν ο Πλάτων από την πυρπόληση των βιβλίων «διαφθορέων» ή από τους «Νόμους για την προστασία του αίματος». Επιπλέον, είναι εμφανείς οι πλατωνικές επιρροές στο εσωτερικό δόγμα των SS, που αφοσιώθηκαν στο να θέσουν υπό μιαν υπομονετική κι επίμονη φυσική και πνευματική επιλογή τους μελλοντικούς επικεφαλής, που εκπαιδεύονταν στα Ordensburgen, στα «Κάστρα του Τάγματος», τα οποία ξεπήδησαν παντού στη Γερμανία. Η Ordnungstaatgedanke, η σύλληψη του κράτους ως αρρενωπής Τάξης ταυτιζόμενης με την πολιτική θέληση, προβάλλει σε μας ως μια αναζωογόνηση των ιδεών της «Πολιτείας».

Συμπερασματικά, μπορεί να επιβεβαιωθεί ότι, υπάρχει μια αναμφισβήτητη πλατωνική κληρονομιά στα ευρωπαϊκά φασιστικά κινήματα. Η ταύτιση του κράτους με μιαν ηρωική μειονότητα που το κυβερνά, το διακαές κοινοτικό συναίσθημα, η σπαρτιατική εκπαίδευση της νεολαίας, η διάχυση των ιδεών με τη βοήθεια του Μύθου, η μόνιμη κινητοποίηση όλων των πολιτικών και πολεμικών αρετών, η σύλληψη της δημόσιας ζωής ως ευγενούς και όμορφου θεάματος στο οποίο συμμετέχουν όλοι: όλα αυτά είναι φασιστικά, εθνικοσοσιαλιστικά και πλατωνικά ταυτόχρονα. Τα στοιχεία μιλούν από μόνα τους.

Σήμερα, χαμένη σε μια ενιαία και απέραντη πυρά η ελπίδα να επιστρέψει η πολιτική εκπαίδευση του Πλάτωνος για να δώσει μιαν ελίτ στην ασπόνδυλη Ευρώπη, φαίνεται απόμακρη και σχεδόν χαμένη για πάντα. Οι οικονομικές αξίες, που αυτός τοποθέτησε όχι στην κορυφή αλλά στη βάση της κοινωνίας, ανυψώθηκαν ως κυρίαρχες. Η αστική τάξη και το προλεταριάτο, η δύση και η ανατολή, η κεφαλαιοκρατία και ο κομμουνισμός πιστοποιούν ομόφωνα την άφιξη ενός κράτους του οποίου μόνος στόχος είναι η ευημερία της πλειοψηφίας. Ο πολιτισμός των μαζών ζυγίζει όσο η σκοτεινή μάζα των απέραντων τσιμεντένιων πόλεων του τσιμέντου. Όμως αυτός ο κόσμος των μαζών εμπεριέχει στους κόλπους του τα μικρόβια της αποσύνθεσής του. Αφ' ενός, ανταποκρίνεται σε μια αυξανόμενη ειδίκευση των λειτουργιών, αφ' ετέρου, στη γέννηση μιας δομής όλο και περισσότερο παρόμοιας με έναν τέλειο μηχανισμό.

Βλέπε και J. Evola, «Ιππεύοντας την τίγρη», Μιλάνο 1961: «Στην θέση της παραδοσιακής ένωσης μέσω ιδιαίτερων οργανισμών, των ταγμάτων, των λειτουργικών καστών ή τάξεων, των συντεχνιών προς τα οποία το άτομο αισθανόταν μία σύνδεση, βασισμένη σε μιαν υπερ-ατομική αρχή που διαμόρφωσε ολόκληρη την ζωή του, παρέχοντάς του ένα συγκεκριμένο νόημα και μια κατεύθυνση, οι σημερινές ενώσεις καθορίζονται μόνον από τα υλικά συμφέροντα των ατόμων, μόνο ενωμένα σ' αυτήν την βάση, όπως εμπορικές ενώσεις, συνδικάτα, κόμματα. Το άμορφο κράτος του λαού μεταμορφωμένου σε απλές μάζες, εξασφαλίζει ώστε οποιαδήποτε η πιθανή τάξη διαθέτει αναγκαστικά ένα συγκεντρωτικό και καταναγκαστικό χαρακτήρα».

Εν τω μεταξύ, οι μάζες, που παρεμβάλλονται σε αυτόν τον μεγάλο μηχανισμό, φυτοζωούν άνετα σε μια κατάσταση αυξανόμενης πολιτικής αβουλίας. Επομένως προκύπτει η πιθανότητα της κυριαρχίας μιας εξειδικευμένης ελίτ επάνω σε μια ικανοποιημένη και αδιάφορη μάζα. Ο Νίτσε γράφει στη «Θέληση της δύναμης»: «Μιαν ημέρα οι εργάτες θα ζουν όπως σήμερα οι αστοί ,αλλά από πάνω τους θα ζει η ανώτερη τάξη. Αυτή θα είναι φτωχότερη και απλούστερη, αλλά θα είναι κύρια της δύναμης». Εί-

ναι μια προφητική επιβεβαίωση που προβάλλει στο μέλλον το όραμα μιας πλατωνικής ελίτ, σφυρηλατημένης εσωτερικά από μία σύγχρονη δωρικότητα, η οποία ζει με νηφάλια ένδεια στο ακίνητο κέντρο που οδηγεί τους τροχούς του λάμποντας μηχανισμού του Δυτικού πολιτισμού.

Μια παρόμοια οπτική διαγράφεται στο βιβλίο «Ο εργάτης» (Der Arbeiter) του Ernst Jünger: «Είναι εξ ίσου ευχάριστο να βλέπεις τις ελεύθερες φυλές της ερήμου, που ντυμένες κουρέλια έχουν μόνο τους πλούτο τα άλογά τους και τα πολύτιμα όπλα τους, όπως επίσης στρέφεις ευχάριστα να ιδείς τα τεράστια και πολύτιμα όργανα του «πολιτισμού» που υπηρετείται και διευθύνεται από ένα προσωπικό που ζει σε μια μοναστική και στρατιωτική ένδεια. Αυτό είναι ένα θέαμα που παράγει ανδρική χαρά και που κάνει την εμφάνισή του εκεί όπου ο άνθρωπος κυριαρχείται από ανώτερες ανάγκες για να επιτύχει μεγάλους σκοπούς. Φαινόμενα όπως το Τάγμα των Τευτόνων Ιπποτών, ο πρωσσικός στρατός, και η Συντροφία του Ιησού αποτελούν παραδείγματα προς αυτήν την κατεύθυνση...». Αναφέρεται στο «L'operaio nel pensiero Di Ernst Jünger»- J. Ebola Ρώμη 1960, σελίδα 75.

Φθάνοντας σ' αυτό το σημείο, είμαστε στα πρόθυρα του συμπεράσματος αυτών των εισαγωγικών σημειώσεων, συμπεράσματος που θα οριστικοποιήσουμε με τον πλατωνικό τρόπο, τον τρόπο που εισάγει στον Μύθο. Έναν Μύθο που δεν εφεύραμε εμείς, αλλά ο οποίος βρίσκεται στις σελίδες ενός μυθιστορήματος του Ιουδαίου Daniel Halévy, «Ιστορία τεσσάρων χρόνων / 1997-200» τρίτου μέρους της τριμερούς συλλογής «Αγώνες και προβλήματα» [Luttes et problèmes (Apologie pour notre passé - Un épisode - Histoire de quatre ans), Paris, 1912]. Είμαστε στο 1997: Η Ευρώπη σαπίζει στην ευημερία και την ακολασία. Η διαφθορά αυξάνεται επειδή «με πληγωμένα τα κέντρα της Άριας ενέργειας», η παλίρροια των εγχρώμων απειλεί τους παρακμιακούς Ευρωπαίους.

Εδώ βρίσκουμε να περιγράφονται απομονωμένες ομάδες ατόμων, συγκροτημένων σε μιαν ασκητική-στρατιωτική δομή, με μιαν αυστηρή πειθαρχία. Στα μοναστήρια τους ανασυντίθεται ο παλαιός νόμος της ζωής, ενώ επιστρέφει για να ανθίσει το πνεύμα της υπακοής και της θυσίας. Αναλαμβάνοντας την εξουσία, η ομάδα αυτών των κοσμικών – μοναχών, των μαχητών – καλογέρων, θέτει τέλος στην αναταραχή, στην αταξία και στην δημοκρατική διαφθορά, διαιρώντας την κοινωνία σε τρεις κάστες, αυτές των υποτακτικών, των εταίρων και των αρχαρίων. Η προσπάθεια της Νέας Τάξης σώζει την Ευρώπη, και η «Ευρωπαϊκή Ομοσπονδία», ιδρυμένη στις 16 Απριλίου του 2001, προετοιμάζεται να κινηθεί ενάντια στους βαρβάρους της ανατολής.

Μέχρι εδώ ο αφηγηματικός Μύθος, είναι ένας απλός διδακτικός – διδασκαλικός μύθος, που βέβαια καθόλου δεν θα είχε δυσαρεστήσει τον Πλάτωνα. Αλλά, στο Μύθο και πέρα από το Μύθο, το πολιτικό ιδεώδες του Πλάτωνος παραμένει ως ένα μόνιμο στοιχείο όλης της αληθινής, της πραγματικής κοσμικής μάχης για την τάξη.

Το στέρεο έδρανο του πολιτικού του συστήματός συντίθεται από την ανάγκη συμφωνίας της πνευματικής ιεραρχίας με την πολιτική ιεραρχία, για να εξασφαλίσει την διεύθυνση του κράτους από το πνεύμα. Όχι αναίτια ο πολύς Kurt Hildebrandt τιτλοφόρησε το βιβλίο του «Πλάτων, ο αγώνας του πνεύματος γιά τη δύναμη» (Platon. Der Kampf des Geistes um die Macht, Berlin 1933). Αυτή η ανάγκη, που διατυπώνεται με τόση σαφήνεια από τον μέγιστο φιλόσοφο της Ελλάδας και της Δύσης, παραμένει διαχρονικά, όπως η ιστορία του Θουκυδίδη, «κτήμα εις αεί», μια κατάκτηση για την αιωνιότητα.

Κανένας από μας δεν έχει υποφέρει όπως ο Πλάτων γιά την ανικανότητα της νόησης, ανήμπορης να παρέξει μια τάξη στη ζωή. Συλλογίστηκε εκτενέστατα, στοχάστηκε μέχρι στις απύθμενες αβύσσους, την τραγωδία της διάστασης μεταξύ του πνεύματος και της ζωής, μεταξύ του πνεύματος και της πολιτικής δύναμης. Και μας έχει παρουσιάσει την αληθινή διαδρομή που οδηγεί πέρα από αυτήν την τραγική διάσταση: όχι μια μάταια ιδεαλιστική προσπάθεια να προσαρμοστεί η πολιτική σε αφηρημένα σχέδια, αλλά μιαν ηρωική και πειθαρχημένη προσπάθεια να ενσταλαχτεί αίμα και ενέργεια στην καθαρή νόηση, με το να εμπιστευθούμε τις πνευματικές αξίες σε ένα ισχυρό, ψύχραιμο, νικηφόρο είδος ανθρώπου.

Στο σύγχρονο σκοτάδι, το δόγμα του Πλάτωνος φέγγει όπως ένας δαυλός που προσανατολίζει την πορεία μας. Προς τούτο θα πρέπει να ξέρουμε πώς ν' αναζητήσουμε μια νέα πολιτική τάξη, αποφασισμένη να ιδρύσει το Αληθινό Κράτος και να δώσει στον καθένα ότι του αξίζει. Για να επιβάλλει τη νέα ιεραρχία ενάντια στην τυραννία της μάζας και των χρημάτων.

ΜΕ ΤΟΥΣ ΕΛΛΗΝΕΣ ΤΩΝ ΠΑΡΑΛΙΩΝ ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗΣ ΡΩΜΥΛΙΑΣ

Στα Θρακικά παράλια της Μαύρης Θάλασσας από τον 7ο και τον 6ο αιώνα π.Χ. δημιουργούνται πολλές ελληνικές πόλεις. Η Σωζόπολη ιδρύεται το 600 π.Χ. από άποικους από την Μίλητο με αρχικό όνομα: Απολλωνία. Την ίδια εποχή κτίζονται η Μεσημβρία, η Αγχίαλος και πολλές άλλες πόλεις. Αργότερα στα Βυζαντινά χρόνια παρά τις βαρβαρικές επιδρομές και τις καταστροφές η περιοχή ακμάζει και ευημερεί, Πύργος, Αγαθούπολη, Βασιλικό και άλλες νέες πόλεις δημιουργούνται. Η γειτνίαση με την Κωνσταντινούπολη, το εμπόριο της Μαύρης Θάλασσας, η αλιεία και οι πλούσιες σε παραγωγή πεδιάδες της ενδοχώρας συντελούν στο να ακμάζει συνεχώς ο Ελληνισμός της περιοχής αυτής.

Φθάνουμε έτσι στο 1878, ο Ρωσικός στρατός νικώντας τους Τούρκους απελευθερώνει τα ανατολικά Βαλκάνια μετά από έξη αιώνες Οθωμανικού ζυγού, στον Άγιο Στέφανο, προάστιο της Κωνσταντινούπολης η Ρωσία ζητάει την δημιουργία της μεγάλης Βουλγαρίας, οι άλλες Ευρωπαϊκές δυνάμεις αλλά και οι λαοί της περιοχής έχουν άλλη άποψη και έτσι στην συνθήκη του Βερολίνου που ακολουθεί δημιουργείται μεν ένα μικρότερο πριγκιπάτο της Βουλγαρίας αλλά και η ηγεμονία της Ανατολικής Ρωμυλίας με πρωτεύουσα την Φιλιππούπολη και ισοπολιτεία στην διοίκηση, του ελληνικού, του βουλγαρικού και του τουρκικού στοιχείου. Όλες οι παράλιες ελληνικές πόλεις στις οποίες αναφερθήκαμε βρίσκονται πλέον μέσα στα όρια της ηγεμονίας.

Το κράτος της Ανατολικής Ρωμυλίας δεν είχε μεγάλη διάρκεια ζωής, μετά από λίγα χρόνια Βουλγαρικός στρατός εισβάλλει, καταλύει την ηγεμονία και ιδρύει το κράτος της Νότιας Βουλγαρίας το οποίο και αυτό ύστερα από λίγο ενσωματώνεται στην Βουλγαρία. Εδώ αρχίζουν οι δυσκολίες και οι διωγμοί των Ελλήνων της περιοχής, κατά διαστήματα εξαπολύονται πογκρόμ κατά του Ελληνικού στοιχείου, ιδιαίτερα όταν οι ελληνοβουλγαρικές σχέσεις βρίσκονται σε ένταση. Φθάνουμε στο 1925 οπότε οι Έλληνες καλούνται να υπογράψουν μία ομολογία ότι είναι Βούλγαροι και όχι Έλληνες, αποδεχόμενοι την βουλγαροποίηση του ονόματός τους και το κλείσιμο των Ελληνικών σχολείων και των εκκλησιών. Όσοι δέχθηκαν είδαν το επώνυμό τους να γίνεται π.χ. από Πετρίδης σε Πετρίντωφ, ή αν αυτό ήταν δύσκολο να γίνει (το Παπαντοπούλωφ για παράδειγμα δεν πείθει για Βουλγαρικό) τότε το πατρώνυμο γινόταν επώνυμο με κατάληξη σε –ωφ, π.χ. ο Γεώργιος του Δημητρίου έγινε Γκεόργκι Ντημητρώφ. Όσοι δεν δέχθηκαν να υπογράψουν ελάμβαναν ότι χωρούσε σε δύο βαλίτσες και αναχωρούσαν αμέσως για την Ελλάδα. Για όσους έμειναν άρχιζε η δύσκολη πορεία, χωρίς σχολεία, χωρίς εκκλησία, χωρίς βοήθεια από πουθενά να κρατήσουν την Ελληνική ψυχή τους.

Περιδιαβαίνω στα δρομάκια της Σωζόπολης. Η πόλη είναι κτισμένη σε μία χερσόνησο στα παράλια της Μαύρης Θάλασσας, νότια του Πύργου (Μπουργκάς). Από τα παράθυρα των σπιτιών ακούγεται ελληνική μουσική, μόλις κάποιοι καταλαβαίνουν πως είμαι Έλληνας με πλησιάζουν – Καλώς τον, από πού μας έρχεσαι, με ρωτάνε, κάποιος με καλεί

2600 χρόνια Ελληνικής παρουσίας

Το κράτος της Ανατολικής Ρωμυλίας δεν είχε μεγάλη διάρκεια ζωής, μετά από λίγα χρόνια Βουλγαρικός στρατός εισβάλλει, καταλύει την ηγεμονία και ιδρύει το κράτος της Νότιας Βουλγαρίας το οποίο και αυτό ύστερα από λίγο ενσωματώνεται στην Βουλγαρία. Εδώ αρχίζουν οι δυσκολίες και οι διωγμοί των Ελλήνων της περιοχής, κατά διαστήματα εξαπολύονται πογκρόμ κατά του Ελληνικού στοιχείου, ιδιαίτερα όταν οι ελληνοβουλγαρικές σχέσεις βρίσκονται σε ένταση.

στο σπίτι του, εκεί στην αυλή αρχίζουν να έρχονται και άλλοι, και άλλοι, θέλουν να μιλήσουν, να πουν τον πόνο τους.

Ο κύριος Δημήτρης, απόμαχος ναυτικός μου λέει με παράπονο, τους Πόντιους, τους Σαρακατσαναίους και τόσους άλλους το Ελληνικό κράτος τους αναγνωρίζει σαν Έλληνες, εμάς φαίνεται πως αγνοεί ακόμα και την ύπαρξη μας, κάποιος, ο πρόξενος στην Φιλιππούπολη, ή έστω ένας υπάλληλος να έρθει να ρωτήσει αν περνάμε καλά, αν έχουμε κανένα πρόβλημα, τίποτα κανείς ποτέ δεν ήλθε. Όμως είμαστε κάποιες δεκάδες χιλιάδες Έλληνες σε όλη την παραλία από την Αγαθούπολη έως την Μεσημβρία, μόνο εδώ στην Σωζόπολη είμαστε πέντε χιλιάδες, όλοι Έλληνες, είμαστε είκοσι έξη αιώνες εδώ εγκατεστημένοι. Θα είναι κρίμα τώρα μετά τόσους αιώνες να χαθεί από εδώ η Ελληνική γλώσσα.

Όπως τον ακούω σκέφτομαι, είχα έλθει για πρώτη φορά στην Σωζόπολη πριν από 25 χρόνια, και τότε οι ίδιες ακριβώς σκηνές, τα πρόσωπα μόνο αλλάζουν, τότε είχα φύγει δίνοντας μια υπόσχεση στον εαυτό μου, να ξαναρθώ, και να κάνω κάτι για να βοηθήσω την άγνωστη στους πολλούς γωνιά του Ελληνισμού.

Στην συζήτηση μπαίνει και η κυρία Θεοφανώ, μια δραστήρια ηλικιωμένη, η γλώσσα στην νεολαία όσο πάει και χάνεται, χωρίς σχολεία δεν μπορεί να γίνει τίποτα, έστω κάποιο φροντιστήριο, μας λέει. Γιατί δεν δημιουργείτε κάποιους συλλόγους οι οποίοι θα προωθήσουν αυτά τα αιτήματα και θα συμβάλλουν στην δημιουργία κάποιου πολιτιστικού κέντρου, μίας βιβλιοθήκης, ενός φροντιστηρίου, την ρωτάω. Από τον καιρό του κομμουνισμού υπάρχουν σύλλογοι «Ελληνοβουλγαρικής φιλίας», οι σύλλογοι αυτοί από την ίδρυσή τους μέχρι σήμερα είναι στελεχωμένοι με άτομα αφοσιωμένα στα Βουλγαρικά συμφέροντα, και οι Βούλγαροι βέβαια δεν έχουν το παραμικρό ενδιαφέρον να αναδείξουν μια Ελληνική μειονότητα.

Πριν λίγο καιρό είχα ρωτήσει κάποιο κυβερνητικό στέλεχος αν στην συμφωνία ένταξης της Βουλγαρίας στην Ευρωπαϊκή Ένωση που έχει ήδη ολοκληρωθεί προβλέπεται αναγνώριση της ελληνικής μειονότητας που ζει εκεί, με όλα βέβαια τα δικαιώματα που απορρέουν από κάτι τέτοιο. Μα και βέβαια μου είχε απαντήσει, όλα αυτά έχουν πλέον τακτοποιηθεί. Η συζήτηση με προσγειώνει

στην πραγματικότητα και πάλι όμως δεν μπορώ να μην συγκρίνω αυτό που είχα δει την προηγούμενη μέρα διασχίζοντας τις βουλγαρικές περιοχές της Βόρειας Ροδόπης όπου οι μουσουλμανικοί πληθυσμοί δέχονται μεγάλη βοήθεια από την Τουρκία και το Τουρκικό κόμμα έχει γίνει ο ρυθμιστής των πολιτικών εξελίξεων στην χώρα.

Αποχαιρετώ τους συνομιλητές μου και συνεχίζω την περιπλάνησή μου στην Σωζόπολη, τα στενά δρομάκια, τα σπίτια με τις αυλές και τα μπαλκόνια γεμάτα λουλούδια, η αρχιτεκτονική, όλα θυμίζουν Ελλάδα, θυμίζουν Θράκη, θυμίζουν Βόσπορο. Εμπρός στην είσοδο του λιμανιού σε ένα νησάκι που τώρα πλέον συνδέεται με έναν μόλο με την στεριά υπήρχε στην αρχαιότητα τεράστιος ναός του Απόλλωνα.

Αφήνω την Σωζόπολη και προχωρώ νότια, φθάνω στο Βασιλικό (Βουλγαρικά Τσάρεβο), η παλαιά Ελληνική εκκλησία του θεωρείται θαυματουργή, εκεί δίπλα τα ερείπια μίας παλαιοχριστιανικής βασιλικής έχουν μετατραπεί σε παιδική χαρά, συναντώ την κυρία Άννα, συγκινείται, μου λέει για την ζωή της όταν κάποτε μικρή προσφυγοπούλα έφθασε εδώ από την Σμύρνη.

Ακόμα νοτιότερα και φθάνω στην Αγαθούπολη (Βουλγαρικά Αχτοπόλ), μικρή πόλη με ωραία θάλασσα, ιδανικός και πολύ φθηνός τόπος για ήρεμες διακοπές, από εδώ τα Τουρκικά σύνορα απέχουν λίγα χιλιόμετρα.

Επιστρέφω προς τα βόρεια, προσπερνώ το Βασιλικό και την Σωζόπολη. Μία στάση στον Πύργο (Μπουργκάς), η πόλη είναι πλέον πολύ μεγάλη, οι Έλληνες κάπου δύο χιλιάδες, μικρή μειοψηφία πλέον, εξακολουθούν να κατοικούν στο κέντρο, στην παλαιά πόλη. Συνεχίζω βόρεια, σε λίγο εμφανίζεται η Αγχίαλος (Βουλγαρικά Πομόρι), το Ελληνικό στοιχείο εδώ είναι πολύ έντονο, παντού συναντώ Έλληνες. Σε ένα δρομάκι κοντά στην παραλία, απέναντι από την εκκλησία, σε ένα σπιτάκι κρεμασμένη η ελληνική και η βουλγαρική σημαία και η πινακίδα «Σύλλογος Ελληνοβουλγαρικής φιλίας – Ελληνικό σχολείο Αγχιάλου», με πληροφορούν πως το σχολείο λειτουργεί μόνο τα σαββατοκύριακα σαν φροντιστήριο ελληνικών με την βοήθεια κάποιων Ελλήνων της πόλης. Αυτό το εντελώς ακατάλληλο σπιτάκι είναι το μοναδικό ίχνος ελληνικής παιδείας σε όλη την περιοχή, από την Αγαθούπολη ως την Μεσημβρία.

Τελευταίος μου σταθμός προς τα βόρεια η Μεσημβρία (βουλγαρικά Νεσίμπαρ). Πανέμορφη η παλαιά πόλη κτισμένη σε μια χερσόνησο, με επιβλητικά βυζαντινά τείχη και άλλα μνημεία, αρκετοί Έλληνες ζουν και εδώ, η παλαιά ελληνική εκκλησία λειτουργεί πλέον σαν... κατάστημα με σουβενίρ.

Αφήνω την περιοχή με έντονα και ανάμεικτα συναισθήματα εδώ κατοικούν πάνω από είκοσι χιλιάδες Έλληνες ακόμα, λιγότεροι για κάποιους άλλους, εξαρτάται ποια κριτήρια βάζει κάποιος, καλή ή μη χρήση της γλώσσας, παιδιά μεικτών γάμων κλπ. Όσοι και αν είναι όμως, είναι ξεχασμένοι από την ελληνική πολιτεία και από τους άλλους Έλληνες. Φεύγοντας σκέπτομαι τα λόγια του κ. Δημήτρη από την Σωζόπολη: Εδώ μιλάμε ελληνικά 2600 χρόνια, θα είναι κρίμα να χαθούν τώρα.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΠΕΡΔΙΚΗΣ

Πανοραμική εικόνα της σημερινής Αγχιάλου

Ο ΙΔΕΟΛΟΓΙΚΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ του 21ου αιώνα

Ο Όσβαλντ Σπένγκλερ, ένας από τους μεγαλύτερους και πιο αδικημένους διανοητές του προηγούμενου αιώνα, ισχυρίστηκε ότι οι πολιτισμοί κινούνται σε κύκλους ακμής και παρακμής στον χωροχρόνο. Στο τέλος του κάθε κύκλου ένας πολιτισμός κλείνει τον κύκλο του, ολοκληρώνοντας την περίοδο παρακμής του, και ένας άλλος αρχίζει την δική του ζωή με την περίοδο της ακμής του.

Όλα δείχνουν πως βρισκόμαστε στο τέλος ενός τέτοιου κύκλου, ενός κύκλου που διήρκεσε δύο χιλιάδες χρόνια, και τώρα θα επιστεγαστεί από τον επιθανάτιο ρόγχο του δυτικού πολιτισμού. Όταν μιλάμε για τον θάνατο ενός πολιτισμού, αναφερόμαστε στην απονέκρωση του αξιακού συστήματος που τον δημιούργησε, γεγονός το οποίο συνεπάγεται ότι όλες οι συνεπαγωγές αυτού του αξιακού συστήματος, μοιραία θα μαραζώσουν αποκομμένες από την ρίζα τους.

Ο Αρχαίος κόσμος πέφτει οριστικά και επίσημα το 529 μ.Χ. από την κίνηση του αυτοκράτορα Ιουστινιανού να κλείσει την Ακαδημία Πλάτωνος και να βάλει την ταφόπλακα σε ένα, επί πολλούς αιώνες, παρηκμασμένο τρόπο σκέψης, αυτό των σωκρατικών και προσωκρατικών φιλοσόφων, ο οποίος είχε ήδη δώσει την θέση του στην νέα κυρίαρχη ιδεολογία. Η ληξιαρχική πράξη θανάτου, όμως, του Αρχαίου κόσμου μπορεί να χρονολογηθεί πολύ πιο πριν, όμως δεν είναι αυτό το ζητούμενο μας. Αμέσως μετά ξεκινά η κυριαρχία της «κορυφής των παρακμιακών κινημάτων». Σήμερα ζούμε στο τέλος της βασιλείας των ιδεολογικών του τέκνων, τα οποία κατά την διάρκεια της «νιότης» τους, χώρισαν τον κόσμο στα δύο, και εν συνεχεία ενώθηκαν εις σάρκαν μίαν, από όπου και προήλθαν, με σκοπό την παγκόσμια σιωνιστική διακυβέρνηση, την παγκόσμια κυριαρχία του σκότους.

Ο κομμουνισμός και ο φιλελευθερισμός, τα δύο αυτά ιδεολογικά τέκνα, όπως προαναφέραμε, με την νίκη τους στον μεγάλο Ιδεολογικό πόλεμο, εδραίωσαν την κυριαρχία τους. Τώρα πλέον εμφανίζουν το πραγματικό τους πρόσωπο, δείχνοντας αυτό που όλοι οι, πραγματικά ανεξάρτητοι, μελετητές τους γνώριζαν. Ότι είναι πραγματικά τέκνα του πατέρα τους και όμοια σε όλα. Ο δεσποτικός, τυραννικός κομμουνισμός έδωσε τα ηνία σε έναν εξίσου τυραννικό και αντιφυσικό διεθνιστικό αριστερισμό, ο οποίος θέλει και τείνει να ενωθεί με τον δεξιό του αδερφό, τον κοσμοπολίτικο φιλελευθερισμό, ως δόκανο γύρω από τους Λαούς. Απώτερος σκοπός, αμφότερων, είναι η παγκοσμιοποίηση, η τελική τους ένωση σε μία ιδεολογία που θα πρεσβεύει το θάνατο των ιδεολογιών, τον θάνατο του ιδεαλισμού, τον θάνατο του Ανθρώπου.

Ο ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ ΠΟΥ ΠΕΘΑΙΝΕΙ ΕΙΝΑΙ Ο ΔΙΚΟΣ ΤΟΥΣ

Το πραγματικό ερώτημα των σημερινών κυβερνώντων είναι αν θα προλάβουν να κλείσουν την «παγίδα» και να ολοκληρώσουν τον οριστικό θάνατο του πραγματικού, φυσικού, εθνικού πολιτισμού που σχεδιάζουν. Η πικρή γι' αυτούς αλήθεια, όμως, είναι ότι ο πολιτισμός, ο οποίος πεθαίνει, στην σημερινή εποχή, είναι ο δικός τους. Το αξιακό σύστημα που τους γέννησε και τους έθρεψε βρίσκεται στα τελευταία του και δεν χωρά γι' αυτό επιστροφή ή αμφιβολία. Ο Έβολα τοποθετούσε τον πόλεμο σε δύο επίπεδα, αναφερόμενος στους πολέμους που έχουν κάποια σημασία φυσικά, ονομάζοντας τους Ιερούς. Το ένα επίπεδο είναι ο Μεγάλος Ιερός Πόλεμος, που

Η πικρή γι' αυτούς αλήθεια, όμως, είναι ότι ο πολιτισμός, ο οποίος πεθαίνει, στην σημερινή εποχή, είναι ο δικός τους. Το αξιακό σύστημα που τους γέννησε και τους έθρεψε βρίσκεται στα τελευταία του και δεν χωρά γι' αυτό επιστροφή ή αμφιβολία.

ήδη μαίνεται στην εποχή μας. Είναι ο Ιδεολογικός πόλεμος που έχει ήδη ξεκινήσει σε όλη την Ευρώπη, μεταξύ των δυνάμεων του συστήματος και των δυνάμεων της αλλαγής, μεταξύ του κόσμου που φεύγει και του κόσμου που έρχεται. Είναι ο πόλεμος που διεξάγει ο κάθε άνθρωπος απέναντι στον εαυτό του, ο εσωτερικός πόλεμος, του οποίου την εξωτερίκευση βιώνουμε σήμερα. Το άλλο επίπεδο είναι ο Μικρός Ιερός Πόλεμος που μαίνεται στα πεδία των μαχών, είναι ο υλιστικός πόλεμος.

ΕΝΑΣ ΝΕΟΣ ΚΟΣΜΟΣ ΑΝΑΤΕΛΛΕΙ

Βρισκόμαστε στο μεταίχμιο δύο εποχών, αυτό είναι σίγουρο. Είναι σίγουρο πως ένας παλαιός κόσμος δύει και ένας νέος ανατέλλει. Αυτό δεν είναι μοναχά ένα ζήτημα Ελληνικό, είναι ένα ζήτημα παγκόσμιο, αφού θα κρίνει την νέα παγκόσμια κυρίαρχη κατάσταση, που θα μας επηρεάζει όλους. Το πραγματικό ζητούμενο είναι το ποια θα είναι η εποχή που θα αναδυθεί από τις φλόγες του Ιδεολογικού Πολέμου του 21ου Αιώνα, ενός πολέμου που, προς στιγμήν, δεν δείχνει ικανός να φτάσει, ανοιχτά, μέχρι τα πλαίσια του Μικρού Ιερού Πολέμου και περιορίζεται στον χώρο των Ιδεών. Είναι, μάλιστα, θεμιτό αυτός ο Μικρός Ιερός Πόλεμος να καθυστερήσει όσο το δυνατόν περισσότερο, απογυμνώνοντας το σημερινό κυρίαρχο σύστημα από τους υποστηρικτές του, λεπταίνοντας τις γραμμές του.

Πολύ θα ήθελε το σημερινό κυρίαρχο σύστημα να δώσει μια μάχη που γνωρίζει, εκ των προτέρων, ότι θα νικήσει, παρατείνοντας έτσι για κάποιο διάστημα την κυριαρχία του και αναβάλλοντας τον προδιαγραφέντα θάνατό του. Δεν είναι συντηρητική, αλλά ρεαλιστική η παραπάνω διαπίστωση, είναι η στρατηγική επιλογή που θα διάλεγε ο οποιοσδήποτε αν έβλεπε ότι ο αντίπαλος του φθίνει σταθερά και από μόνος του. Ο σκοπός, άλλωστε, είναι η νίκη και όχι η εκτόνωση της καταστάσεως, όπως ακριβώς θα την ήθελε το κρατούν σύστημα.

Ποιο είναι, όμως, ακριβώς το σύστημα που πεθαίνει; Θα πρέπει πρωτίστως να συνειδητοποιήσουμε, ότι για να ανέλθει ένα σύστημα στην παγκόσμια εξουσία, πρέπει πρώτα απ' όλα

να αποδομήσει ολοκληρωτικά το προηγούμενο. Θα πρέπει μέχρι και τις έννοιες του να τις διαστρεβλώσει ή να τις κάνει εχθρικές για το αυτί. Αυτό έκανε και το σημερινό καθεστώς που τώρα πέφτει, αυτό πρέπει να συμβεί και τώρα. Θα αναφέρω χαρακτηριστικά ένα παράδειγμα από τον κατ' εξοχήν «φιλόσοφο» του σημερινού καθεστώτος, τον Εβραίο Κάρλ Πόππερ, ο οποίος στο βιβλίο του «Η ανοικτή κοινωνία και οι εχθροί της» αναφέρει τον Πλάτωνα ως «προπαγανδιστή του θεμελιώδους μοντέλου του ολοκληρωτικού κράτους», κοινώς ως έναν «πρώιμο» φασίστα. Με αυτά κατά νου θα πρέπει να γνωρίζει, εκ των προτέρων, ο αναγνώστης ότι στο αξιακό σύστημα του συστήματος που πέφτει, θα δει έννοιες που τείνουν να λάβουν «θρησκευτικό» περιεχόμενο. Έννοιες που, ίσως μέχρι και σήμερα, σχεδόν κανείς δεν τολμά να αναφέρει με οποιαδήποτε χροιά αρνητισμού ή απόρριψης.

ΤΟ ΤΕΛΜΑ ΤΗΣ ΜΕΤΡΙΟΤΗΤΟΣ

Πρόκειται στην ουσία για την αποδόμηση του αστικού πολιτισμού, όπως αυτός πραγματώθηκε στην Δύση, δηλαδή στις ΗΠΑ και στην Ευρώπη, συμπεριλαμβανομένων των συνεπαγόμενων του, όπως η δημοκρατία, η θεοποίηση των «ανθρωπίνων δικαιωμάτων», η «ανοχή στην διαφορετικότητα», οι «αγορές», η «ισότητα» και άλλα πολλά που έτειναν να ξαναπάρουν θρησκευτική μορφή. Πρόκειται για την λατρεία του μετρίου και την εχθρικότητα σε κάθε τι πραγματικά ξεχωριστό και ανώτερο. Για την μετουσίωση του διεθνισμού σε όλα τα επίπεδα, όπως αυτός άρχισε να εφαρμόζεται και να αναπαράγεται ήδη από το τέλος του Αρχαίου Κόσμου. Όμως όλο αυτό το σύστημα έφτασε στο τέλος του, όχι για κάποιον άλλο λόγο, αλλά γιατί έφτασε στο ιδεολογικό τέλμα του, απαξιώθηκε και συνεχίζει και απαξιώνεται στα μάτια των ίδιων των ανθρώπων. Και δεν θα μπορούσε να είναι αλλιώς, πραγματικά, αφού στήθηκε εξ αρχής σε σαθρά θεμέλια.

Ο Κόσμος αυτός που ζούμε σήμερα, στήθηκε και στηρίχθηκε ώστε να αποτελέσει μια ομαλή μετάβαση από τον Αρχαίο Κόσμο, μόνο που η μετάβαση του, ούτε ήταν ομαλή, ούτε έπεισε ποτέ κανέναν ως ομαλή. Πέραν, φυσικά, κάποιων αδαών, κάποιων ιδεολογικά ευνουχισμένων και κάποιων άλλων που είχαν σαφή συμφέροντα στο να κάνουν τα «στραβά μάτια» στον προφανή εσωτερικό παραλογισμό της αστικής αντεθνικής δημοκρατίας. Ενδεικτικά ας δούμε μόνο την αστική δημοκρατία, το «ιερό τέρας» που δεν πρέπει σε καμμία περίπτωση να απειληθεί. Μια αστική δημοκρατία που είναι, σύμφωνα με τα λεγόμενα και γραφόμενα των προαναφερθέντων κατηγοριών ανθρώπων, απόγονος του χρυσού αιώνα του Περικλέους και της Αθηναϊκής Δημοκρατίας, ενός πολιτεύματος που κατά τον Θουκυδίδη που το έζησε «εγίγνετο τε λόγω μεν δημοκρατία, έργω δε υπό του πρώτου ανδρός αρχή», δηλαδή ένα πολίτευμα που «λεγόταν μεν δημοκρατία, στην πραγματικότητα όμως διαμορφωνόταν σε διακυβέρνηση από τον πρώτο πολίτη». Αυτό ως ενδεικτικό για να μην αναλύσουμε τον εσωτερικό παραλογισμό όλων των χαρακτηριστικών του κόσμου που φεύγει, χάριν συντομίας.

Η ΚΡΙΣΗ ΤΟΥ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΥ

Ξεπερνώντας την αρχική φενάκη του συστήματος οφείλουμε να δούμε τα προβλήματα που ταλανίζουν τον τόπο μας, αλλά και το παγκόσμιο στερέωμα στην πραγματική τους μορφή, ως συνεπαγόμενα ενός συστήματος που λειτούργησε επί πολλά χρόνια, και του οποίου ζούμε τις τελευταίες «ημέρες». Η οικονομική κρίση και η λαθρομετανάστευση, για να δώσουμε ένα παράδειγμα, εκλαμβάνονται ως διαφορετικά προβλήματα, ενώ στην πραγματικότητα αποτελούν τις δύο όψεις του ίδιου νομίσματος, της καπιταλιστικής πρακτικής και της φιλελεύθερης ανθρωποκεντρικής ρητορείας που χρησιμοποιήθηκε για να δώσει κάλυψη στην πρώτη. Η τεχνολογική έκρηξη του προηγούμενου αιώνα και η συνεπαγόμενη της μηχανοποίηση των γραμμών παραγωγής δημιούργησαν μείωση

των θέσεων εργασίας, η οποία σε συνδυασμό με τον υπερπληθυσμό του πλανήτη επέφεραν μια λογιστική διαφορά ανάμεσα στην τιμή της εργατοώρας, ανά τον κόσμο. Μια διαφορά που οι καπιταλιστές με την συνεπικουρία των «αντιρατσιστών» συνεργατών τους θα ήθελαν να αμβλύνουν. Έτσι εφάρμοσαν το «τερπνόν μετά του ωφελίμου», διεξάγοντας πολέμους στις περιοχές με υπερπληθυσμό, ενεργοποιώντας τον «καπιταλισμό της καταστροφής» που θρέφει τις κατασκευαστικές εταιρίες, σπρώχνοντας με αυτό τον τρόπο πληθυσμούς, από υπερπληθυσμένες περιοχές με χαμηλή τιμή της εργατοώρας, σε άλλες περιοχές με υψηλή τιμή της εργατοώρας, με απώτερο σκοπό την εφαρμογή ενός μέσου όρου στον πληθυσμό και στο εργατικό κόστος, κάνοντας παράλληλα και ένα «αντιρατσιστικό» βήμα προς την παγκοσμιοποίηση και την νηνεμία του θανάτου των Εθνών. Επίσης παράλληλα, «εκδημοκράτιζαν» τις συγκεκριμένες περιοχές, δηλαδή σε μετάφραση τις άνοιγαν για τις «αγορές» των τοκογλύφων και των μεγαλοκαπιταλιστών.

Όσο κυνικό και να ακούγεται, αυτή είναι η πραγματικότητα για το πως οι κραταιοί του κόσμου που φεύγει, βλέπουν μέχρι τώρα τον κόσμο. Ως αριθμητικές οικονομικές ποσότητες και στατιστικά, τα οποία πρέπει να χαλιναγωγηθούν. Συνεπαγωγικά, η εργασία ξέφυγε από τον αγρό και την εξυπηρέτηση των αναγκών της Φυλής και έγινε χρηματιστηριακοί δείκτες, αγορές και νόμος της «προσφοράς και της ζήτησης». Έτσι φτάσαμε και στον «καπιταλισμό της καταστροφής», που απαιτεί καταστροφή προκειμένου να εργάζονται οι κατασκευαστικές εταιρίες του, για να αποπληρώνουν τα δάνεια τους στις τράπεζες και να μην επέλθει «χρηματοπιστωτική κρίση». Έτσι φτάσαμε στα ισχυρά λαθρομεταναστευτικά ρεύματα, γιατί δεν γίνεται να υπάρχουν μισθολογικές διαφορές στον κόσμο όπου επικρατούν ιδεολογίες του τύπου «οι εργάτες δεν έχουν πατρίδα» ή «το κεφάλαιο δεν έχει πατρίδα», όπως λένε οι δύο όψεις του ίδιου νομίσματος. Δεν γίνεται στον κόσμο της «ισότητας» να υπάρχουν ανισότητες.

Όλα εν τέλει αντικατοπτρίζουν το πώς κάποιος «βλέπει» την Αλήθεια στον κόσμο, πώς την εκλαμβάνει, πώς την ερμηνεύει και εν τέλει πώς πράττει με βάση όλα αυτά. Είναι το πρίσμα, μέσα από το οποίο ο Άνθρωπος βλέπει την Ζωή, τον Θάνατο, την Τέχνη, την Ψυχή. Το πρίσμα μέσα από το οποίο βλέπει τον ίδιο του τον Εαυτό και την σχέση του με όσα βρίσκονται γύρω του. Το πρίσμα που κοιτάει τον Θεό και την δημιουργία Του! Όλα αυτά είναι που πεθαίνουν και άλλα θα ανατείλουν, καινούργια. Αυτό έβλεπε ο Σπένγκλερ, αυτό προφήτευε ο Νίτσε όταν έλεγε «Ο Θεός πέθανε» και σωστά τον επεξηγούσε ο Λιαντίνης λέγοντας «Πεθαίνει ο Άνθρωπος». Πεθαίνει όμως; Όχι, αλλάζει απλώς, για άλλη μία φορά στην Ιστορία. Όπως τα σύμβολα δεν πεθαίνουν, αλλά μπορεί να αλλάξουν νόημα, όπως η ρούνα του θανάτου κυκλώθηκε και έγινε σύμβολο της ειρήνης. Αλλάζει συνεπώς η «βούληση για ισχύ» στην, κατά Χάιντεγκερ, ερμηνεία της οντολογίας του Νίτσε, αλλάζει ο χαρακτήρας του όντος.

Η ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ

Τι είναι όμως αυτό που έρχεται; Ποια είναι η νέα κυρίαρχη κατάσταση που αναμένεται; Θα είναι ο κινέζος μαζάνθρωπος του μετακομμουνιστικού νεοκαπιταλισμού; Θα είναι ο σκληροτράχηλος Ρώσος του αντιφιλελευθερισμού; Ή θα είναι κάτι νέο ή ανανεωμένο; Αυτό το γνωρίζουν αυστηρώς και μόνο οι Μοίρες και πιθανώς ο «Μοιραγέτης». Το σίγουρο είναι ότι δεν το γνωρίζουν οι Άνθρωποι, που μόνο να εικάζουν και να αγωνίζονται μπορούν. Αξίζει πάντως να αναφέρουμε σε αυτό το σημείο τον ευσεβή πόθο ενός από τους μεγαλύτερους διανοητές της εποχής μας, του Φρειδερίκου Νίτσε, ο οποίος αναφερόμενος στην Γερμανική Φιλοσοφία του τέλους του 19ου Αιώνα και πιο συγκεκριμένα στους Λάιμπνιτζ, Κάντ, Χέγκελ και Σοπενγχάουερ, είπε:

«Επιστρέφουμε εκεί σήμερα όλοι, σ' αυτές τις θεμελιώδεις ερμηνείες του σύμπαντος που επινόησε το ελληνικό πνεύμα, μέσω του Αναξίμανδρου, του Ηράκλειτου, του Παρμενίδη, του Εμπεδοκλή, του Δημόκριτου και του Αναξαγόρα. Από μέρα σε μέρα γινόμαστε περισσότερο Έλληνες, πρώτα ασφαλώς στις αντιλήψεις μας και τις αξιολογήσεις μας, σαν να είμαστε ακριβώς ελληνίζοντα φαντάσματα. Αλλά ας ελπίσουμε ότι κάποτε θα γίνουμε φυσιολογικά Έλληνες! Είναι αυτό και πάντοτε θα είναι αυτό που περιμένω από το γερμανισμό!».

Όλα δείχνουν πως μία από τις πιθανές μετεξελίξεις της κοινωνίας, με μεγάλες τάσεις επικράτησης ανά την Ευρώπη, στηρίζεται στις θεμελιώδεις αξίες του Εθνικισμού και της κοινωνικής πολιτικής του, του Κοινωνισμού. Με τις Κοινωνίες να δέχονται την ολομέτωπη επίθεση του παγκοσμιοποιητικού μετώπου, έχουν ήδη αρχίσει να ξυπνούν από τον καταναλωτικό λήθαργο οι συνειδήσεις των Ανθρώπων. Τα πρώτα οχυρά του Ιδεολογικού Πολέμου του 21ου Αιώνα έχουν ήδη πέσει. Θέλει, όμως, εξίσου προσοχή αυτός ο πόλεμος, όπως και ο κανονικός, αφού διέπεται από τους ίδιους κανόνες. Θέλει προσήλωση, ιεραρχία, πειθαρχία και στρατηγική! Πρέπει, συστηματικά και χωρίς κανένα ενδοιασμό, να αποδομήσουμε το θνήσκον καθεστώς και να πραγματώσουμε τους φόβους του. Το ίδιο το σύστημα δείχνει, αθέλητα, τους φόβους του, δείχνοντας το δρόμο που θα πρέπει να ακολουθήσουμε προκειμένου να διαρρήξουμε επαρκώς το ρήγμα που του έχει ανοίξει η χρηματοπιστωτική κρίση, που δημιούργησε η ίδια του η ανεπάρκεια. Η αχίλλειος πτέρνα του είναι εμφανής στους υποψιασμένους και έχει ήδη γίνει στόχος του δόρατος της Χρυσής Αυγής.

Ο φόβος του καθεστώτος γιαγαντώθηκε με την κοινοβουλευτική εκπροσώπηση του Λαϊκού Εθνικιστικού Κινήματος, όχι υπό την μορφή επερωτήσεων και με σεβασμό στον «πολιτικό πολιτισμό», αλλά αντιθέτως με την ενεργή αντίσταση και την εθνική αφύπνιση του Ελληνικού Λαού. Με την Επανελληνοποίηση της Ελληνικής Κοινωνίας. Με το οριστικό και αμετάκλητο γκρέμισμα των τελευταίων αναχωμάτων του καθεστώτος, με την απογύμνωση του από τις τελευταίες του ελπίδες, τις τελευταίες του εφεδρείες. Με την συστράτευση των Ελλήνων στην Εθνική Αντίσταση. Αυτό γίνεται εμφανές, αν κάποιος δει τα κίτρινα δημοσιεύματα των καθεστωτικών φυλλάδων. Το κλάμα του καθεστώτος είναι η δική μας χαρά. Μας πολεμούν, άρα πάμε καλά! Ζήτω η Νίκη!

ΚΩΣΤΑΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΑΚΗΣ

ΜΑΣ ΜΙΣΟΥΝ ΟΣΟΙ ΜΙΣΟΥΝ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Μας τρέμουν οι ελεεινοί σύγχρονοι Τελώνες, οι λάτρεις και απολογητές της πλουτοθηρίας του Φιλελευθερισμού (οικουμενικού ή «εθνικού», ριζοσπαστικού ή «κοινωνικού»). Χορτάτα ανδρείκελα των διεθνών Επικυρίαρχων και λεβίτες του νεοεποχίτικου Μαμμωνά. Πνευματικοί επίγονοι των παλαιοδιαθηκικών Αδωράμ και Αδωνιράμ. Φοροεισπράκτορες των κατακτητών, μίσθαρνα όργανα της αντεθνικής πλουτοκρατίας των Σιωνιστών τοκογλύφων. Ακιζόμενοι «μνημονιακοί» τελώνες που περιφέρουν το προκλητικό τους θράσος στα τηλεπαράθυρα, ισχυριζόμενοι πως έσωσαν τον Λαό μας. Τελώνες που δεν αναγνωρίζουν την αμαρτωλότητά τους, που αποκαλούν την μειοδοσία τους «πατριωτισμό» και την δειλία τους «υπευθυνότητα». Από τη γένεση του νεότερου κράτους, πρόθυμοι θαλαμηπόλοι των φεουδαρχών της ξενοκρατίας, πρωταθλητές του παράνομου πλουτισμού, επιλήσμονες της Πατρίδας και συνοδοιπόροι ή ευεργέτες των εκάστοτε προδοτών. Οι νεόπλουτες εθνοαποδομητικές νομενκλατούρες των τρωκτικών της ολιγαρχίας, οι σπείρες των σαλονάτων εκσυγχρονιστών της σοσιαλφιλελεύθερης αστικής ολιγαρχίας. Απόγονοι των ξενόδουλων εμπόρων και γραφιάδων που πριν 187 χρόνια, μεσούσης της Εθνεγερσίας, φυλάκισαν τον μόνο Εθνάρχη της νεώτερης Ελλάδας, τον Αρχικαπετάνιο Θεόδωρο Κολοκοτρώνη... ως «ηγέτη της αντικυβερνητικής παρατάξεως», την ώρα που οι μακελάρηδες του σουλτάνου ξεκλήριζαν τον Ελληνισμό.

«Οι Τελώνες και οι Φαρισαίοι τ

Μας τρέμουν οι αγύρτες σύγχρονοι Φαρισαίοι, οι ψευτοεπαναστάτες απόστολοι της κίβδηλης «πανανθρώπινης αδελφότητας», οι ιεροκήρυκες της αμείλικτης ταξικής βίας και φτιασιδωμένοι ψευδοπροφήτες των διεθνιστικών ψευτοσοσιαλισμών. Οι λοβοτομημένοι χαχόλοι των μαρξιστικών συνάξεων και σαλονιών, αντεθνικοί αγελαίοι μαζάνθρωποι ομοιοστατικά υπόδουλοι των κομματικών τους ιερατείων ξεσπούν σε αντιεθνικιστική υστερία, τοξινωμένοι από το ιδεολογικό τους δηλητήριο. Οι κληρονόμοι του Μπεναρόγια, οι πρόθυμοι προασπιστές των «εθνικών μειονοτήτων» της επικράτειας, οι ελπιδέμποροι των εξαθλιωμένων, είναι οι Φαρισαίοι δάσκαλοι της εξάλειψης της Ελληνικότητας, οι μόνιμοι κατήγοροι και αρνητές των Εθνικών Δικαίων, που κοάζουν για την «σωτηρία του λαού» και υλακτούν με λαθρομεταναστολάγνο πάθος. Προετοιμασμένοι άριστα ν' αυτομολήσουν στον όποιον εθνικό εχθρό τους επιβάλλει το «διεθνιστικό ταξικό καθήκον». Για να γιορτάσουν νέες «αστοτσιφλικάδικες ήττες» του Έθνους όπως στην Μικρασία. Τα ίδια ιστορικά αποβράσματα που αρνήθηκαν τον Ελληνισμό της Βορείου Ηπείρου για χάρη του κόκκινου τυράννου Χότζα και σαμποτάρισαν με κάθε τρόπο τον Ενωτικό Αγώνα των Κυπρίων αδελφών μας της ΕΟΚΑ.

Αυτοί είναι Συναγωνιστές και Φίλοι οι λυσσασμένοι εχθροί μας, ανάξιοι της τιμής που ταιριάζει σε αντιπάλους: Η εξουσία των Τραπεζιτών κι η εξουσία των Κομισάριων. Με διαφορετικό ιερατείο και τελετουργικό, γονυπετείς προσκυνητές στον ίδιο Μολώχ της Παγκοσμιοποίησης, είτε με αρχιερέα τον Ροκφέλερ είτε τον Μαρξ. Για την παγκόσμια «ανοιχτή κοινωνία» ή το «πλανητικό κολχόζ» των άψυχων και προλεταριοποιημένων ανθρώπινων αγελών. Για ισότητα δικαιωμάτων... στον αργό θάνατο της ευδαιμονικής σήψης, για «να περνάμε καλά όλοι», δίχως μνήμη ή σκέψη.

Γι αυτά τα καθάρματα της Ιστορίας και απόβλητα του Στοχασμού, τα Έθνη, οι Λαοί πρέπει να μεταβληθούν σε αφηρημένα αριθμητικά σύνολα από απρόσωπα ανδράποδα της οικονομίας και της παραγωγής, άβουλα όντα που θα λειτουργούν πειθήνια, «συντροφικά» ή «ατομικά», αλλά... σύγχρονα και προοδευτικά, δηλαδή εξατομικευμένα και συνάμα μαζικά. Χωρίς αίσθηση ταυτότητας, καταβολών, διαφορισμού, συνέχειας και συγγένειας, δηλαδή δίχως μνήμη και αλήθεια.

Οι Τελώνες του φιλελεύθερου κοσμοπολιτισμού και οι Φαρισαίοι του μαρξιστικού διεθνισμού, όργανα της παγκοσμιοποίησης και αρνητές του Ανθρώπου, είναι ο Εχθρός της Λαϊκής Κοινότητας και του Έθνους. Βιαστής της Φύσης και Διαφθορέας της Ιστορίας. Προκλητικά φανερός ή ύπουλα συγκαλυμμένος ήταν και είναι ανειλικρινής, φιλέκδικος, άτιμος και θερμαστής κάθε Εθνικής Καταστροφής, θρεμμένος με το θράσος της δειλίας.

Είναι αυτός ο Εχθρός που αποκαλεί το Κίνημά μας «Κόμμα του Μίσους», για να υπονομεύσει την αφυπνιστική επίδραση της αλήθειας μας στη συνείδηση του Λαού!

Επειδή Εμείς οι Έλληνες Εθνικιστές, οι Χρυσαυγίτες, αγαπάμε παθιασμένα, μέχρι θανάτου, τον Λαό, την Πατρίδα και το Έθνος μας, αυτός ο Εχθρός γνωρίζει και πρέπει να γνωρίζει πως θα διατηρούμε βαθύ κι άσβεστο μίσος εναντίον του, μέχρι την συντέλεια, έστω κι ένας από εμάς να υπάρχει.

Τόσο περιεκτικά και ξεκάθαρα όπως ο Μέγας Όμηρος το απέδωσε: «Ίστω τουθ' ότι νώϊν ανήκεστος χόλος έσται».

ΕΜΠΡΟΣ, ΨΗΛΑ ΤΙΣ ΣΗΜΑΙΕΣ!

του ραγιάδικου προτεκτοράτου»

ΟΝΕΙΡΑ ΑΠΟ ΣΙΔΕΡΟ

Όταν κάποτε είπαν στον Πυθαγόρα πως είναι σοφός, ο ίδιος απάντησε ως εξής: «Όχι, εγώ δεν είμαι σοφός. Εγώ είμαι απλά ένας Φίλος της Σοφίας». Από αυτή την Αρχαία Ελληνική έκφραση βγήκε η έννοια του Φιλοσόφου, αυτός δηλαδή που Αγαπά την Σοφία, επειδή δεν την κατέχει, επειδή νιώθει πως του λείπουν πολλά πράγματα για να ολοκληρωθεί ως Άνθρωπος και γι' αυτό ακριβώς την αγαπάει και την αναζητεί. Ερχόμενοι σε κάποια άλλα λόγια, αυτά του Πλάτωνος, ο οποίος έλεγε ότι: «Δεν αγαπάμε αυτά που έχουμε, αλλά αυτά που μας λείπουν», οδηγούμαστε προς εκείνο που μας λείπει, εκείνο που μας συμπληρώνει, εκείνο που μας τελειοποιεί.

ΚΑΡΔΙΑ ΑΠΟ ΑΤΣΑΛΙ

ΠΡΕΛΟΥΔΙΟ

Γι' αυτό, άλλωστε, όταν ο Σωκράτης έλεγε: «Ένα ξέρω, ότι τίποτα δεν ξέρω», δεν το έλεγε, φυσικά, για να συμβιβαστεί με το να μη ξέρει τίποτα. Είναι μια αναγνώριση όσων δεν γνωρίζουμε και ταυτόχρονα ένα σημείο εκκίνησης για να μάθουμε περισσότερα, επειδή χρειάζεται να ξέρουμε περισσότερα, καθώς η Γνώση αποτελεί Δύναμη. Για να μπορέσουμε να κατευθύνουμε, να διδάξουμε και να καθοδηγήσουμε, θα πρέπει πρώτα με τη σειρά μας, Εμείς, να είμαστε μαθητές, «δέσμιοι» της Γνώσης, και ως εκ τούτου πραγματικά ΕΛΕΥΘΕΡΟΙ και όχι «ελεύθεροι» μέσα στην άγνοια και την ανία του σύγχρονου παρηκμασμένου κόσμου. Σημαντικό ρόλο για όλα αυτά παίζει η εκπαίδευση. Ο ρόλος της εκπαίδευσης είναι να αναβλύσουν οι εγγενείς ιδιότητες του ξεχωριστού Ανθρώπου. Αυτή η ιδιότητα της εκπαίδευσης προέρχεται ακριβώς από τη ρίζα της λέξης εκ-παιδεύω, που σημαίνει να βγάζω από μέσα προς τα έξω. Πολύ σωστά ο Πλάτωνας έλεγε ότι ο Φιλόσοφος παίζει τον ρόλο της Μαίας. Όπως υπάρχει μια Μαία που μας φέρνει στη ζωή με την γέννηση, έτσι υπάρχει και κάποιος Φιλόσοφος που μας δίνει ζωή την ημέρα που μας βοηθάει να βγάλουμε αυτά που έχουμε ενδόψυχα, να δέσουμε τις ιδέες μας, εκπαιδευόμενοι απ' αυτές, να βάλουμε τάξη στα συναισθήματά μας και να ορίσουμε την Ζωή μας σύμφωνα με τα πρότυπα που πρεσβεύουμε, ακολουθούμε και τιμούμε. Η Αλήθεια μας μορφώνει (χωρίς να μας παραμορφώνει), μας πληροφορεί χωρίς να ψεύδεται, και ξυπνά στην Ψυχή, την Καρδιά και τον Νου εκείνες τις εσωτερικές δυνάμεις, που θα μας ανυψώσουν. Οι δύο ενότητες που ακολουθούν, με μια πρώτη ματιά, ίσως να μοιάζουν ασύνδετες μεταξύ τους. Αποτελούν, όμως, μια συνεχή (όσο και συνεπή) αλληλουχία θέσεων και απόψεων που εξετάζονται, από την Ιδέα μας, από μια συγκεκριμένη κοσμοθεωρητική βάση, που μέσα από τον ρου της Ιστορίας, και με βασικό πυλώνα το Ομηρικό πρότυπο, ξετυλίχθηκε μέχρι τις ημέρες μας, βρίσκοντας την τελειότητα στις απαγορευμένες, από το αστομαρξιστικό κατεστημένο, Ιδέες που συγκλόνισαν την Ευρώπη του 20ου αιώνα. Γιατί η Καρδιά γράφει το σενάριο των Ονείρων, και το Σίδερο με το Ατσάλι μπορεί να αποτελούν δύο διαφορετικά υλικά, μοιράζονται όμως το ίδιο Μυστικό!

ΟΝΕΙΡΑ ΑΠΟ ΣΙΔΕΡΟ

«Μόνο με μια φρικτή αποκαρδίωση ξυπνώ κάθε πρωί και θέλω πικρά δάκρυα να χύσω που θα ιδώ την ημέρα! Την ημέρα που στο πέρασμά της ούτε έναν πόθο της ψυχής μου δεν θα εκπληρώσει! Ούτε έναν πόθο, ούτε μια ελπίδα απ' όσες με τη μυστική διαίσθηση μιας μακρινής απολαύσεως γεμίζει το στήθος μου η Δημιουργία με τις μύριες αχτίδες της ζωής που σκορπίζει! Κι όταν ξανάρχεται η Νύχτα να πλακώσει τη ψυχή μου, και με ξαπλώσει στην αγωνία του κρεβατιού, ούτε αυτή δεν μου χαρίζει καμιά ανάπαυση! Γιατί τότε τ' άγρια όνειρα έρχονται να με τρομάξουν...» - Γιόχαν Βόλφγκανγκ Γκαίτε

Τι είναι τα όνειρα; Είναι μια σειρά ψευδαισθήσεων που περνά από την σκέψη μας κατά την διάρκεια του ύπνου ή μήπως υποδηλώνουν κάτι πολύ πιο σημαντικό; Απέναντι στον στείρο ορθολογισμό και την ψυχρή λογικοφάνεια, ας θεωρήσουμε τα όνειρα ως κάτι πολύ περισσότερο από τις ψευδαισθήσεις ενός κοιμώμενου ανθρώπου. Ίσως τελικά τα όνειρα να αποτελούν μια ακόμη πτυχή της ανθρώπινης δραστηριότητας, παρότι αυτή βρίσκεται σ' έναν φαινομενικό λήθαργο. Γιατί τα όνειρα αποτελούν το ξέσπασμα της βούλησης και της συνείδησης σε μια κατάσταση, όπου ο εγκέφαλος και η καρδιά δεν «ελέγχονται» από συμφεροντολογικές καταστάσεις και αδυναμίες της ψυχής. Τα όνειρα και το περιεχόμενό τους αντικατοπτρίζουν και τον αληθινό χαρακτήρα, την ταυτότητα, εκείνου που ονειρεύεται. Στα όνειρα δεν χωρούν ψέμματα και υποκρισία, δεν υπάρχει μέρος για εξαπάτηση και γλοιώδη συμπεριφορά, καθώς μέσα σ' αυτά η σκοπιμότητα και η υποκρισία δεν χωρούν. Στα όνειρα δείχνουμε τον πραγματικό μας εαυτό, στα όνειρα αποδεικνύεται και αναδύεται η καλή ή η κακή φύση μας, τα όνειρα με το περιεχόμενό τους, έστω κι αν αυτό φαινομενικά μοιάζει, αρκετές φορές, ασαφές, αποδεικνύουν και την δική μας ιδιοσυγκρασία.

Κατά την περίοδο του μεσοπολέμου, ένα από τα συνθήματα των Γερμανών Εθνικοσοσιαλιστών ήταν το «Περισσότερα Κανόνια και λιγότερο βούτυρο». Μεταφέροντας το σύνθημα στη σύγχρονη εποχή και στο αντικείμενο που εξετάζουμε, μπορούμε να το μεταφράσουμε «Όνειρα από Σίδερο και όχι από πλαστελίνη». Γι' αυτό τα όνειρά μας θα πρέπει να διέπονται από την ειλικρίνειά μας και την αυθεντική φύση των Ιδεών μας, και αν τελικά είμαστε Αληθινοί και Συνεπείς σ' αυτά, τα οποία ισχυριζόμαστε πως πιστεύουμε, τότε και τα όνειρά μας, σ' όλες τις εκφάνσεις τους, ακόμη και τις πιο προσωπικές, θα χαρακτηρίζονται από τα ίδια Ευγενή χαρακτηριστικά. Εφόσον, λοιπόν, τ' όνειρά μας είναι από Σίδερο, αυτό σημαίνει πως δεν είμαστε διπρόσωποι, δεν σημειώνουμε τεράστια κενά μεταξύ λόγων και πράξεων και πως μπορούμε να ελέγχουμε ικανοποιητικά, αν όχι πλήρως, την παρακμιακή πλευρά του εαυτού μας, που καιροφυλακτεί για μια λάθος κίνησή μας, για μια αδυναμία μας, για να εκτεθούμε είτε προσωρινά, είτε -πολύ χειρότερα- ανεπανόρθωτα. Σύμφωνα με τον Καρλάυλ, Ήρωας είναι κάθε Υπέροχος Άνθρωπος, ανεξάρτητα από το πού συνιστάται η υπεροχή του. Όσο και αν ακούγεται περίεργο, η αυθεντικότητα ενός Ήρωα έγκειται και στο περιεχόμενο των ονείρων του, καθώς μέσα απ' αυτά αναδύεται ο αληθινός του εαυτός δίχως αλχημείες, αλλά εντελώς αυθόρμητα. Η μαλθακότητα, η παλιανθρωπιά, η προδοσία, η δειλία, ο φιλοτομαρισμός δεν μπορούν να έχουν θέση στα όνειρά μας. Εφόσον βιώνουμε την πραγματική κατάσταση του εσωτερικού μας κόσμου, τα όνειρα λένε πάντα την Αλήθεια για μας, πέρα από τις πιθανές ψευδαισθήσεις που μπορεί να τρέφουμε για τον εαυτό μας. Αποτελούν την πιο αυθεντική, αλογόκριτη και αυθόρμητη έκφραση του ανθρώπινου ψυχισμού κι εκεί μας δίνονται ευκαιρίες: Να αντιμετωπίσουμε τις εκφράσεις του κατώτερου εαυτού μας, να νιώσουμε την απατηλότητα του συνηθισμένου «εγώ», αλλά να έρθουμε και σε επαφή με το Θείο, σε μια πορεία ενθύμησης και ανάληψης ευθύνης, καθώς και του ξεπεράσματος της όποιας φτηνής ατομικής αντίληψης. Δεν αρκεί, όμως, μόνο αυτό, γιατί πολύ σημαντικό για τα «Σιδερένια Όνειρα» είναι το να μπορέσουμε να διατηρήσουμε αλώβητη την Πίστη μας στη Ζωή και τη Δημιουργία, ειδάλλως οι εφιάλτες μπορεί να είναι το αντίδοτο στον Ιδεαλισμό μας. Χρησιμοποίησα, στην αρχή της ενότητας, τα απεγνωσμένα λόγια του Γκαίτε για να δείξω πως όσο Αληθινοί, Ειλικρινείς και Ανιδιοτελείς κι αν είμαστε, αν χάσουμε τη θέληση για Δύναμη, τότε παγιδευόμαστε σε μια εφιαλτική κατάσταση ανάμεσα στο Βιοθεωρητικό τρόπο ζωής μας και το ανεκπλήρωτο των πόθων μας. Πολεμώντας πάντοτε για το καλύτερο και για την πλήρη εκδίωξη της αρνητικής πλευράς του εαυτού που κρύβεται μέσα μας, ας παραδειγματιστούμε από την προσευχή του Νιτσεϊκού Ήρωα: «Ω, θέληση της ψυχής μου, που σε αποκαλώ μοίρα, συ που είσαι εντός μου, συ που είσαι πάνωθε μου φύλαξέ με και κράτησέ με για ένα μεγάλο πεπρωμένο.» Γιατί εκείνος, ο οποίος ξέρει να παρακαλεί (και να προκαλεί) με ένα τόσο Ηρωικό Μεγαλείο, πάντα εισακούγεται και τα όνειρά του θα είναι όπως και η Θέλησή του, δηλαδή από Σίδερο. Γι' αυτό, άλλωστε, θα είναι και ο Τελικός Νικητής!

Αν θεωρήσουμε πως το Ιπποτικό Πνεύμα έχει μια διαχρονική παρουσία, τότε καταλήγουμε στο συμπέρασμα πως δεν υπάρχει ηρωική εποχή, αλλά Ηρωικοί Άνθρωποι.

ΚΑΡΔΙΑ ΑΠΟ ΑΤΣΑΛΙ

Σε μια εποχή, που αν μη τι άλλο, οι έννοιες και οι αξίες έχουν χάσει το αληθινό τους νόημα και όλα μοιάζουν συγκεχυμένα και διφορούμενα, τι νόημα θα είχε άραγε να μιλήσουμε για την Αξία του Ιπποτισμού; Και όμως, εκεί έγκειται η όλη σημασία του εγχειρήματος καθώς ο Ιππότης και οι Ιδέες που αντιπροσωπεύει εμφανίζεται πάντοτε στις πιο σκοτεινές, μίζερες, ελεεινές και στατικές στιγμές για να τις φωτίσει και να τις σηματοδοτήσει με τη δική του λαμπρή Αξία και Πορεία. Αν θεωρήσουμε πως το Ιπποτικό Πνεύμα έχει μια διαχρονική παρουσία, τότε καταλήγουμε στο συμπέρασμα πως δεν υπάρχει ηρωική εποχή, αλλά Ηρωικοί Άνθρωποι. Όπως είχε αναφερθεί και στην προηγούμενη ενότητα, σύμφωνα με τον Καρλάυλ, Ήρωας είναι κάθε Υπέροχος Άνθρωπος, ανεξάρτητα από το που συνιστάται η υπεροχή του. Στην περίπτωσή μας, ο Ιππότης είναι ο Ηρωικός Άνθρωπος, ο οποίος συνδυάζει, με μια εκπληκτικά ταιριαστή αναλογία, τον ρομαντισμό με την σκληρότητα. Ο ρομαντισμός του Ιππότη έγκειται στην καθαρότητα της Ψυχής του, στις άφθαρτες και ως εκ τούτου αιώνιες Ιδέες του, που αποτελούν τον κινητήριο μοχλό των πράξεών του, στο γεγονός που αποτελεί τον μαχόμενο φορέα της Αλήθειας, της Τιμής, της Φυλής, της Δικαιοσύνης. Η σκληρότητα έχει να κάνει με την αντιμετώπιση των εχθρών του, οι οποίοι «δεν παίζουν τίμια το παιχνίδι». Όσο ευγενική κι αν είναι η Ψυχή του Ιππότη, δεν πρέπει να χαριστεί στον εχθρό, ο οποίος έχει τη νοοτροπία του φιδιού. Αυτός ο απαραίτητος συνδυασμός του ρομαντισμού με την σκληρότητα αποτελεί τον κώδικα συμπεριφοράς του Ιππότη, είτε πολεμά για τα Ιδανικά του, είτε για την Αξιοπρέπειά του, είτε για την Δουλτσινέα του! Ο συνειδητοποιημένος Εθνικιστής, ο Χρυσαυγίτης, είναι στις ημέρες μας, ο τελευταίος κρίκος της αδιάσπαστης αλυσίδας του Ιπποτικού Πνεύματος, αποτελώντας τον Ιππότη της εποχής μας. Ο Ιππότης της ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ είναι ο συνδετικός κρίκος του Αίματος και της Γης. Το Αίμα και η Φυλή έχουν τις ρίζες τους στα σπλάχνα της Γης, γι' αυτό και η φωνή

του Αίματος στον άνθρωπο είναι στην ουσία η φωνή του ενστίκτου της Γης. Με βάση αυτά τα δεδομένα, ο Χρυσαυγίτης Ιππότης αποτελεί το ξεχωριστό εκείνο πρόσωπο, το οποίο φέρνει την Ελευθερία στον κόσμο, αφού πρώτα την φέρει στον εαυτό του. Είναι το Ανεξάρτητο και Υπερήφανο Πνεύμα που έρχεται σε άμεση επαφή με το Αληθινό Νόημα της Ζωής, που έχει να κάνει με την εκπλήρωση μιας Ιερής Αποστολής, δρώντας «ως ένας Αληθινός Στρατιώτης του Κινήματος», σύμφωνα με τον πολύ εύστοχο ορισμό του Ιουλίου Έβολα. Έτσι, ο Χρυσαυγίτης Ιππότης έχει το μοναδικό προνόμιο, ως γνήσιο ηρωικό στοιχείο, να αναπνέει έναν διαφορετικό, μοναδικό, διάφανο και ζωογόνο αέρα, έναν αέρα για ρωμαλέες καρδιές και ελεύθερα, ανυπότακτα πνεύματα. Γιατί η Ελευθερία είναι το τελικό νόημα του Ιππότη, το νόημα της μαχόμενης ζωής του και της ενδεχόμενης πτώσης του στον αγώνα εναντίον της αστικής αντίληψης και των σιχαμερών υπανθρώπων, που άμεσα ή έμμεσα την υποστηρίζουν. Ο Χρυσαυγίτης Ιππότης αποτελεί τον αναγκαίο Ήρωα της ιστορικής διαδρομής, γι' αυτό και αντιμετωπίζεται από τους αστούς εχθρικά, σαν να πρόκειται για έναν δαίμονα, για μια θεομηνία. Πράγματι, έτσι είναι, γιατί όπως η φύση έχει ανάγκη από τις καταιγίδες και τους κυκλώνες για να ξεσπάσει η περίσσια δύναμή της σε μια βίαιη εξέγερση κατά της σταθερότητάς της, έτσι και ο Χρυσαυγίτης Ιππότης αποτελεί το «δαιμονικό ον», τον Ήρωα (ή μάλλον τον «αντιήρωα», λαμβάνοντας υπ' όψιν τα δεδομένα των θλιβερών καιρών μας), του οποίου η Ηθική Ανωτερότητα και το Πολεμικό του Πνεύμα ορθώνονται αντιμέτωπα στην διαστρέβλωση της σκέψης και την μονοτονία της ηθικής, όπως την αντιλαμβάνονται οι χαμερπείς αστοί. Ποιο είναι, άραγε, το μυστικό αυτής της συμπεριφοράς; Είναι το ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΑΤΣΑΛΙΟΥ, η Γνώση πως η αδάμαστη θέληση της ψυχής κινεί το σώμα, πως το Ατσάλι έχει Αξία, όταν το χέρι που το κραδαίνει είναι σταθερό, σφριγηλό, συντεταγμένο πλήρως με την σφυρηλατημένη καρδιά που το καθοδηγεί. Πρέπει, λοιπόν, ο Χρυσαυγίτης Ιππότης να διαθέτει μια ΚΑΡΔΙΑ ΑΠΟ ΑΤΣΑΛΙ, που όπως πολύ σωστά λένε οι υπέροχοι στίχοι ενός διαχρονικού τραγουδιού: «Αυτή η Καρδιά από Ατσάλι ήταν πολύ σκληρή για να τσακίσει, πολύ επίπονο να την έχεις». Έτσι, ο Χρυσαυγίτης Ιππότης, όσο κι αν αγαπάει την Ζωή, δεν φοβάται τον Θάνατο, γιατί γνωρίζει πως αν πέσει, θα πέσει μαχόμενος για τα Ιδανικά και τις Αξίες που πρεσβεύει και τότε μια Βαλκυρία, με την πανέμορφη παρουσία της, θα τον μεταφέρει στους τόπους, όπου του αρμόζει. Και επειδή η έννοια του Ιπποτισμού είναι Αιώνια και άφθαρτη από την οποιαδήποτε σκοπιμότητα, γι' αυτό και ο Αληθινός Ιππότης είναι Αιώνιος μέσω των πράξεών του, δημιουργώντας τους δικούς του οπαδούς και πιστούς, δικαιώνοντας πλήρως τον Γκαίτε, ο οποίος έλεγε: «Ο καθένας ας διαλέξει τον Ήρωα του και ας τον ακολουθήσει στη δοξασμένη του πορεία μέχρι τον Όλυμπο.»!

ΚΛΕΙΣΙΜΟ ΑΥΛΑΙΑΣ

Στην σημερινή εποχή, όπου οι Μύθοι και τα Έπη, καθώς και η Ιδεολογία που τα εκφράζει, μοιάζουν να έχουν ναρκωθεί απέναντι στην άσπλαχνη και ασυναίσθητη τεχνολογία των ηλεκτρονικών υπολογιστών, καθώς και στον ανέραστο υλισμό της χρηματιστικής κυριαρχίας ως επικρατούσας αντίληψης, «η δαιμονική φύση της οικονομίας»

Οι Συνειδητοποιημένοι Χρυσαυγίτες, έχοντας Όνειρα από Σίδερο και Καρδιά από Ατσάλι, θα πορευθούν το δύσβατο μονοπάτι του Πολεμιστή χωρίς να φοβούνται τίποτε και κανέναν στην Ιερή Αποστολή, που έχουν αναλάβει.

- όπως έλεγε ο Ιούλιος Έβολα - είναι το βασικό πρόβλημα που μαστίζει τους μοντέρνους καιρούς. Η φιλαργυρία και η απληστία αποτελούν ένα από τα πολλά κοινά χαρακτηριστικά των δύο ιδεολογημάτων που σκλάβωσαν την Ευρώπη μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο. Παρά τις φαινομενικές διαφορές τους, τα ιδεολογικά εκτρώματα του φιλελευθερισμού και του μπολσεβικισμού, γεννήματα της ίδιας διεστραμμένης μήτρας, οδηγούν εξίσου στην προσωπική εξαθλίωση του χαρακτήρα και κατά συνέπεια στην εθνική ανυποληψία και την κοινωνική διάσπαση λόγω ακριβώς της εξ ολοκλήρου οικονομικής αντίληψης και των δύο αυτών συστημάτων, τα οποία δημιουργούν μια διπλή κοινωνία αντιπάλων, «πλουσίων» και «φτωχών», που συνωμοτούν διαρκώς οι μεν εναντίον των δε. Έτσι, το κοινό καλό γίνεται μια πολύ αφηρημένη έννοια, χωρίς να έχει προφανώς καμία συγκεκριμένη εφαρμογή στην κοινωνία. Από την άλλη, τα ιδιοτελή ατομικά και συντεχνιακά συμφέροντα κυριαρχούν πάνω στο γενικό συμφέρον, φθάνοντας, με αυτόν τον τρόπο, σε μια νέα διατύπωση θέσεων, που είναι η απόρριψη κάθε προσωπικής υποχρέωσης προς την Πολιτεία, ή αλλιώς η έλλειψη δέσμευσης. Το να αναζητείται κάτι το οποίο θεωρείται ως «ευχάριστο» και όχι το αναγκαίο ωφέλιμο, οδηγεί σε μια παρακμιακή διακύμανση της ψυχικής κατάστασης που ονομάζεται δουλοπρέπεια, δηλαδή μια πλήρης ηθική ευθραυστότητα και κατωτερότητα, που οδηγεί στην επιβολή μιας ανίερης και ανήθικης εξουσίας πάνω στον Ηθικό Νόμο, οδηγώντας ταυτόχρονα στην καταρράκωση της αξιοπρέπειας σε τόσο έσχατο σημείο, που το ένστικτο συντήρησης του σώματος, «με κάθε κόστος», κυριαρχεί ολοκληρωτικά πάνω στο ένστικτο διατήρησης της Ψυχικής Υπερηφάνειας. Το διεθνές χρηματιστικό κεφάλαιο και το ντόπιο υπηρετικό του προσωπικό γνωρίζουν πως μέσω της στρατηγικής της εξαθλίωσης θέλουν να κάνουν όλους τους Έλληνες πειθήνια όργανα της δουλοπρέπειας. Η απώλεια του Ήθους, ο εξανδραποδισμός της Εθνικής Ανεξαρτησίας, η συντριβή της Κοινωνικής Δικαιοσύνης αποτελούν το λογικό αποτέλεσμα της κλιμακωτής πορείας του διεφθαρμένου τρόπου ζωής, τον οποίο επέβαλε ο σάπιος κυνοβο(υ)λευτισμός. Σίγουρα ζούμε σε καιρούς, κατά τους οποίους το να μιλάμε, και κυρίως να δρούμε, ίσως να μας κάνει να κινδυνεύουμε, αλλά το να σιωπούμε είναι πολύ χειρότερο γιατί κάνει την ψυχή μας να κινδυνεύει. Γι' αυτό και η ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ, Βιοθεωρητικός Φορέας μιας Αιώνιας Κοσμοθεωρητικής Νεότητας, καθώς θεωρεί πως η Νιότη δεν βρίσκεται στο πρόσωπο και στο σώμα αλλά στην ψυχή, θέλει να ξανανιώσει τον Κόσμο και γι' αυτό είναι η πιο επαναστατική πράξη που μπορεί να γίνει! Έτσι, οι Συνειδητοποιημένοι Χρυσαυγίτες, έχοντας Όνειρα από Σίδερο και Καρδιά από Ατσάλι, θα πορευθούν το δύσβατο μονοπάτι του Πολεμιστή χωρίς να φοβούνται τίποτε και κανέναν στην Ιερή Αποστολή, που έχουν αναλάβει. ΖΗΤΩ Η ΝΙΚΗ!

ΓΙΩΡΓΟΣ ΜΑΣΤΟΡΑΣ

Η ΠΕΡΙ ΒΙΑΣ ΥΠΟΚΡΙΣΙΑ

Έχουμε πολλάκις δει να χαρακτηρίζεται η βία ως το απόλυτο κακό που μπορεί να συμβεί σε μια δημοκρατική και ευνομούμενη κοινωνία. Βέβαια, για να είμαστε ακριβοδίκαιοι σε αυτά που λέμε, δεν χαρακτηρίζουν ως κακές όλες τις εκφάνσεις της βίας οι δημοκράτες. Όταν η βία προέρχεται από την αριστερά τότε βαπτίζεται «αντιβία» ή «κοινωνική δράση». Όταν η βία ασκείται από μεριάς του κράτους με τα αλλεπάλληλα φοροαρπακτικά μέτρα και οδηγεί χιλιάδες Έλληνες στην απελπισία, ονομάζεται «δημοσιονομική προσαρμογή».

Πριν καιρό είχαμε ακούσει τον πρώην πρόεδρο του ΣΥΡΙΖΑ, Αλαβάνο, να μέμφεται τον εθνικό ποιητή, Διονύσιο Σολωμό, ζητώντας εμμέσως την αλλαγή του Εθνικού Ύμνου, ώστε ίσως να «φέρνει» πιο κοντά στην Διεθνή, κάνοντας την παρατήρηση ότι ο Ύμνος προς την Ελευθερία αναφέρει την λέξη βία. Φανταστείτε τι θα έλεγε δηλαδή αν είχε προχωρήσει και σε «πιο κάτω» στίχους του ποιήματος και συγκεκριμένα στους στίχους 68 και 69, όπου ο ποιητής αναφέρει: "Ολιγόστευαν οἱ σκύλοι, καὶ «Ἀλλά», ἐφώναζαν, «Ἀλλά», καὶ τῶν Χριστιανῶν τὰ χείλη «φωτιά», ἐφώναζαν, «φωτιά». Λιονταρόψυχα, ἐκτυπιοῦντο, πάντα ἐφώναζαν «φωτιά», καὶ οἱ μιαροὶ κατασκορπιοῦντο, πάντα σκούζοντας «Ἀλλά»."

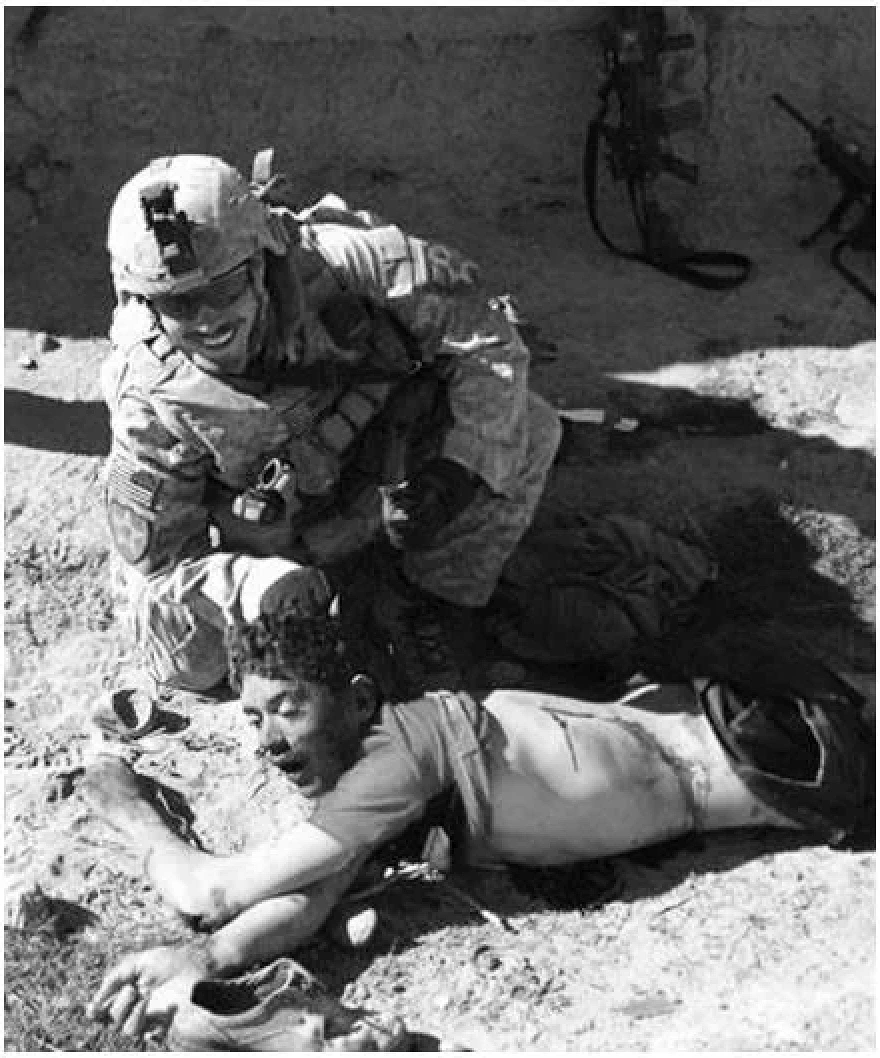
Τι είναι όμως στην πραγματικότητα η βία; Στον σημερινό κόσμο της παντελούς σύγχυσης της Ελληνικής Γλώσσας οι λέξεις και οι έννοιες έχουν παραλλαχθεί ώστε να ταιριάζουν στους προπαγανδιστές του καθεστώτος και ταυτοχρόνως, δια της συγχύσεως, να φέρνουν τους πολίτες στην πνευματική κατάσταση αποβλακώσεως που απαιτεί η μεταπολιτευτική κλεπτοκρατία για την επιβίωση της. Πριν προχωρήσουμε στον ορισμό της βίας, μία αναγωγή στην αρχαία μυθολογία είναι απαραίτητη για να μας δώσει κάποιες βασικές κατευθυντήριες γραμμές στην σκέψη μας. Αυτό συμβαίνει πρώτον γιατί θα μας φανερώσει τον ορισμό που δινόταν στην βία πριν την σημερινή σύγχυση της γλώσσας και δεύτερον γιατί η αρχαιοελληνική γραμματεία και παράδοση ήταν το προϊόν σκέψεως και διεργασίας ανθρώπων πνευματικά κατά πολύ ανωτέρων των σημερινών, δυστυχώς αλλά και ομολογουμένως. Η Βία, λοιπόν, ήταν κόρη του Πάλλαντα και της Στύγας, αδελφή της Νίκης, του Ζήλου και του Κράτους, όπως αναφέρει ο Ησίοδος στην «Θεογονία» του, ενώ σύμφωνα με μαρτυρία του Παυσανία λατρευόταν από κοινού με την Ανάγκη στην Ακροκόρινθο σε έναν ναό που αποτελούσε άβατο για όλους. Στην τραγωδία του Αισχύλου, Προμηθεύς Δεσμώτης, κατ' εντολίν του Δία η Βία και το Κράτος δένουν τον Προμηθέα στον Καύκασο για την γνωστή του τιμωρία.

Η πραγματικά διδακτική τραγωδία του Αισχύλου μας δείχνει μία πτυχή της αλήθειας σχετικά με την βία, η οποία έχει αποδειχτεί ιστορικά. Η βία της εξουσίας και του συντηρητισμού που μοιραία διακατέχει την κρατούσα ελίτ της εκάστου κοινωνίας δύναται να σταθεί τροχοπέδη για την εξέλιξη, τόσο των επιστημών, όσο και γενικότερα. Θα μπορούσαν να παρατεθούν στο συγκεκριμένο σημείο πολλά παραδείγματα που θα επιβεβαίωναν του λόγου το αληθές. Αντ' αυτού θα παραθέσω ένα παράδειγμα από την κάθε εποχή, εννοώντας την αρχαία, την μεσαιωνική και την σύγχρονη εποχή. Στο πρώτο παράδειγμα θα δούμε την θανατική ποινή που επιβλήθηκε στον Σωκράτη από το δημοκρατικό καθεστώς των Αθηνών το 399 π.Χ. Στο δεύτερο παράδειγμα θα θέσω την παρουσία του Γαλιλαίου το 1633 εμπρός από την Ιερά Εξέταση σχετικά με την μορφή του ηλιακού μας συστήματος, ζήτημα που «τακτοποιήθηκε» μόλις το 1992 με την παραδοχή του Πάπα, ότι οι θεολόγοι της εποχής είχαν κάνει λάθος στο συγκεκριμένο ζήτημα. Το σύγχρονο παράδειγμα θα το αφήσω να το βάλει ο κάθε αναγνώστης ανάλογα με το «γούστο» του, είμαι σίγουρος ότι θα βρείτε άφθονα στο παγκόσμιο στερέωμα.

Είναι, όμως, αυτή η μία και απόλυτη αλήθεια περί της βίας; Προφανώς και όχι, αλλά είναι μια πτυχή που οφείλει η ανθρωπότητα να θυμάται πάντα. Δεν είναι όμως και η απόλυτη αλήθεια, γιατί όπως είπαμε η Βία ήταν και αδελφή της Νί-

κης, στης οποίας το πρόσωπο αντικατοπτριζόταν το μεγαλείο του Ελληνισμού. Την χρήση βίας σε συγκεκριμένες περιστάσεις, στην πραγματικότητα, ευλογούν όλες οι ιδεολογίες και ιδεοληψίες, είτε με πράξεις, είτε με λόγια. Η Μαξιμιλιανή Πόρτας έθεσε το ζήτημα στην σωστή του βάση μιλώντας για έμμεση και άμεση βία, καταγγέλλοντας την υποκρισία περί βίας και τέλος αποδίδοντας ακόμα και στον Γκάντι χρήση βίας, η οποία περνά από το «κάνε αυτό που θέλω, αλλιώς θα σε σκοτώσω» στο «κάνε αυτό που θέλω, αλλιώς θα αυτοκτονήσω». Ακόμα και οι σημερινοί «ροζ» δημοκράτες του φιλελευθερομαρξισμού ανερυθρίαστα βομβαρδίζουν ξένες χώρες, δημιουργούν τα δικά τους «στρατόπεδα συγκεντρώσεως», όπως αυτό του Γκουαντάναμο, θέτοντας ως ψευδεπίγραφη μουτσούνα για την δική τους βία τον «εκδημοκρατισμό», τα «ανθρώπινα δικαιώματα» και λοιπά νεφελώδη ιδεολογήματα που πλέον έχουν αρχίσει και γίνονται ανέκδοτα ακόμα και στις ΗΠΑ. Ποια η διαφορά, αλήθεια, ανάμεσα σε έναν διαμελισμένο άνθρωπο, όταν αυτός ή αυτή διαμελίζεται από τις ένα καθεστώς φίλα προσκείμενο στο Ισραήλ ή αν του συμβαίνει το ίδιο από ένα καθεστώς εχθρικά διακείμενο προς αυτό; Και τα δύο, στην πραγματικότητα, είναι βία και μάλιστα άμεση. Ως προς την λογική της βίας λοιπόν θα έπρεπε να είναι και τα δύο καταδικαστέα από την σύγχρονη πολιτική – δημοσιογραφική ελίτ που τόσα και τόσα κηρύγματα κάνει εναντίον της βίας. Όμως αυτό που βλέπουμε είναι ότι στην πρώτη περίπτωση τα γεγονότα περιβάλλονται από ένα πέπλο σιωπής, ενώ στην δεύτερη γίνονται πρωτοσέλιδα και επιχειρήματα για πολεμικές επιχειρήσεις.

Βέβαια, όπως αφέθηκε να εννοηθεί από τον πρόλογο κιόλας, βία δεν είναι μόνο οι πολεμικές επιχειρήσεις και γενικότερα η φυσική βία. Βία υπάρχει σε όλες τις εκφάνσεις της ζωής, είτε μιλάμε για βιασύνη, είτε μιλάμε για ψυχολογική πίεση. Βία είναι γενικότερα η άσκηση πίεσης προς την επίτευξη κάποιου σκοπού, όποιος και να είναι αυτός. Στον Εθνικό Ύμνο η στροφή «με βιά μετράει την Γη», που μνημόνευσε προς τέρψιν – διασκέδαση και των παρδαλών εριφίων ο Αλέκος Αλαβάνος, δείχνει την λαχτάρα του Έθνους των Ελλήνων για αποκατάσταση, ύστερα από μια σκλαβιά που διήρκεσε 400 χρόνια, μια σκλαβιά που τώρα υμνούν οι τουρκόφρονες της ελλαδική δημοσιογραφικής και πολιτικής ελίτ ως μία περίοδο «ανάπτυξης» και «οικονομικής ευημερίας», χωρίς να χαραμίζουν ούτε ένα δάκρυ, έστω και υποκριτικό, για τις διώξεις, τις σφαγές και τους εκτοπισμούς που υπέστησαν οι Έλληνες από την Οθωμανική Αυτοκρατορία. Αντιθέτως αν στους ίδιους ανθρώπους μνημονεύσει κανείς, όχι τον Κολοκοτρώνη γιατί τότε η ταμπέλα του «φασίστα» θα τους είναι εύκολη, αλλά τον Πρίγκιπα της Βλαχίας, Βλάντ Τσέπες, θα χαρακτηριστεί αιμοσταγής, βίαιος και λοιπά άλλα επιφωνήματα. Οὐαὶ δὲ ὑμῖν, γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι ὑποκριταί!

Το χαμόγελο του «εκδημοκρατισμού»

Στο περιβόητο «τετραδιάκι» της CIA περί βασανισμών αναφέρονται μέθοδοι βίας όλων των μορφών. Από φυσικές και ψυχολογικές μορφές βίας μέχρι χρήση της ίδιας της αξιοπρέπειας του ανθρώπου εναντίον του. Η βία μπορεί να έχει όσες μορφές μπορεί να τις δώσει η φαντασία του ανθρώπου, αλλά γενικώς ως ορισμό μπορούμε να θέσουμε την οποιασδήποτε μορφή πίεσης για την επίτευξη κάποιου σκοπού. Και εδώ ακριβώς στον ορισμό βρίσκεται και η απάντηση περί της «κακής» ή της «καλής» βίας. Η βία είναι μέσο για την επί-

τευξη σκοπών. Ένα από τα πολλά μέσα που μπορεί να μεταχειριστεί κάποιος προκειμένου να πετύχει κάτι. Και ως μέσον δεν μπορεί να είναι «καλό» ή «κακό». Το μέσον ποτέ δεν διαθέτει χρώμα, παρά χρωματίζεται από το που αποσκοπεί.

Για να δώσουμε δύο ακραία παραδείγματα όμοιας μορφής βίας με διαφορετικό χρωματισμό θα πρέπει να ανατρέξουμε στην μεταπολεμική Ελλάδα του 1945-1949 και να την κοιτάξουμε χωρίς καμία τάση ηρωοποίησης ή δαιμονοποίησης της μίας ή της άλλης πλευράς του συμμοριτοπολέμου, τον οποίο αρνούμαι να ονομάσω «Εμφύλιο» διότι στην πλευρά των κομμουνιστών πολεμούσαν και ομοϊδεάτες τους από την Αλβανία, την πάλαι ποτέ Γιουγκοσλαβία και την Βουλγαρία. Εκείνη την περίοδο οι αντιμαχόμενες πλευρές είχαν δύο διαφορετικούς σκοπούς όσον αφορά το προς τα που θα κινηθεί η μεταπολεμική Ελλάδα. Η βία ήταν, ομολογουμένως, διάχυτη και από τις δύο πλευρές, των οποίων αμφότερες οι ηγεσίες εξυπηρετούσαν αλλότρια συμφέροντα. Οι στρατιώτες και των δύο πλευρών, τουλάχιστον οι συνειδητοποιημένοι είχαν μια σαφή εικόνα για την μορφή που ήθελαν να δώσουν στην Ελλάδα. Εμείς από αυτό εδώ το βήμα σαφώς και απευθυνόμαστε κυρίως σε ένα κοινό το οποίο οφείλει να αναγνωρίσει ότι ο αγνός αγώνας των εθνικιστών και των πατριωτών που πολέμησαν τους κομμουνιστοσυμμορίτες προδόθηκε πλήρως από τις μεταπολεμικές ηγεσίες. Το ίδιο συνέβη και σε κάποιους αγνούς πατριώτες που ξεγελάστηκαν και εντάχθησαν στο ΕΑΜ – ΕΛΑΣ από την περίοδο της αντιστάσεως ενάντια στους Γερμανούς και τους Ιταλούς.

Έχουμε δει στα γραπτά των κομμουνιστών να εκθειάζεται ακόμα και σήμερα η κομμουνιστική βία της περιόδου αυτής. Παρόλα αυτά ως εκδηλώσεις «μίσους» ονομάζονται από το καθεστώς τα μνημόσυνα στο Γράμμο, στο Βίτσι και τον Μελιγαλά. Εκεί ακριβώς βλέπουμε μια υποκρισία ή μάλλον για να το θέσουμε καλύτερα μια ξεκάθαρη δήλωση του καθεστώτος. Είπαμε πριν πως η βία κρίνεται από τον σκοπό και συνεπώς δεν είναι καθόλου υποκριτικό να δηλώνει κάποιος ενάντιος μιας εκδήλωσης βίας και αλληλέγγυος με μία άλλη εκδήλωση βίας. Το υποκριτικό στην όλη υπόθεση είναι το να μην λέει το, πλέον, προφανές! Ότι δηλαδή επικροτεί την αριστερή τρομοκρατία, παρελθοντική, τωρινή ή μελλούμενη, επειδή επι-

Η «Εθνική Αντίσταση» του ΕΑΜ

κροτεί τον σκοπό της. Οι αριστεροί σε αυτό, οφείλουμε να το ομολογήσουμε, δεν είναι καθόλου υποκριτές. Επικροτούν μόνο την δική τους βία, γεγονός λογικό αφού συμφωνούν με τον σκοπό για τον οποίο αυτή η βία χρησιμοποιείται. Θα πρέπει να ομολογήσουμε σε αυτό το σημείο ότι η στάση των κομμουνιστών σε αυτό το σημείο είναι εξόχως συνεπής με την ιδεολογία τους και συνάδουσα με την πραγματικότητα. Είναι απολύτως λογικό να επικροτείς ότι προάγει τον σκοπό σου και αντιστοίχως να κατακεραυνώνεις οτιδήποτε τον αντιμάχεται. Το «καλό» ή το «κακό» στην όλη υπόθεση είναι ο σκοπός και αυτός πρέπει να κριθεί. Όμως το καθεστώς, είτε φορά την μουτσούνα του δεξιού, είτε την μάσκα του αριστερού, έτσι και αλλιώς οι δύο αυτοί πόλοι είναι καθ' εικόνα και καθ' ομοίωση του δημιουργού τους, Σιωνισμού, ίδιοι και δίδυμοι μεταξύ τους.

Βεβαίως όταν μιλούμε για σκοπούς και μέσα επιβολής τους θα πρέπει να εξετάζουμε και τον παράγοντα αναγκαίας ή μη αναγκαίας χρήσης ενός μέσου και δη ενός μέσου όπως η βία, σε οποιαδήποτε έκφανση της. Είναι εκεί που τραβιέται η διαχωριστική γραμμή ανάμεσα στο Καθήκον και τον υπερβάλλοντα ζήλο, μια διαχωριστική γραμμή ομολογουμένως θολή. Όσο θολή, όμως, και να είναι η διαχωριστική αυτή γραμμή δεν θα μπορέσει κανείς ταγός της εξουσίας, πρώτης, δεύτερης,

«Κοινωνικοί αγωνιστές» επί τω έργω

τρίτης ή τέταρτης να εξηγήσει πως 5 πατάτες και ένας πάγκος μπορούν να ισοφαρίσουν τους τέσσερις νεκρούς της Marfin ή τους πόσους νεκρούς της κόκκινης τρομοκρατίας. Επειδή, βεβαίως, το συγκεκριμένο ζήτημα και τους «καίει» και καταδεικνύει την πλήρη απουσία επαφής τους με την πραγματικότητα, προσπαθούν να βαφτίσουν ως «ρατσιστική βία» τα ξεκαθαρίσματα λογαριασμών μεταξύ ναρκεμπόρων λαθρομεταναστών. Η μόνη πραγματική «ρατσιστική βία» στην Ελλάδα είναι η βία εναντίον των Ελλήνων, όπως αυτή εκφράζεται από τα μέτρα της μνημονιακής συγκυβέρνησης που οδηγούν τους Έλληνες στην απελπισία και την εγκληματικότητα των προστατευόμενων της λαθρομεταναστών.

Δεν υπάρχει κάτι πιο υποκριτικό από το χιλιοακουσμένο «καταδικάζετε την βία από όπου και αν προέρχεται και προς όπου και αν κατευθύνεται;». Καταδικάζεις, εσύ δημοσιογραφίσκε, την βία των κουκουλοφόρων της αριστεράς που έχει στοιχίσει νεκρούς σε αυτό τον τόπο και φυσικά δεν μιλάμε για τον συμμοριτοπόλεμο, αλλά το 2012. Καταδικάζεις, εσύ πολιτικάντη, την φοροαρπακτική πολιτική του μνημονίου που έχει στοιχίσει ήδη 2000 νεκρούς από τις αυτοκτονίες και έχει οδηγήσει ακόμα περισσότερους στην αυτοκτονία; Καταδικάζεις, εσύ αριστερέ, την βία των προστατευόμενων της ευρύτερης παράταξης σου, λαθρομεταναστών, ενάντια στο σύνολο του Ελληνικού Λαού; Καταδικάζεις, εσύ αστέ, την βία που ασκούν οι «ευπαθείς» συγγενείς (πλέον, αφού βάφτισε περιχαρής ένα «αθιγγανάκι») του Άδωνι Γεωργιάδη με το να πουλάνε ναρκωτικά στα παιδιά μας και γενικώς να έχουν μεγάλο μερίδιο στην σκληρή εγκληματικότητα; Γιατί εγώ, δημοσιογραφίσκε, σε βλέπω να στηρίζεις το μνημόνιο και να προπαγανδίζεις τις θέσεις του, σπέρνοντας τον τρόμο στους Έλληνες με ψευδείς ειδήσεις. Γιατί εγώ, πολιτικάντη, σε βλέπω να ζητάς ακόμα πιο σκληρά μέτρα εναντίον του Ελληνικού Λαού, προσποιούμενος και τον μαχητή ενάντια στην τρόικα. Γιατί εγώ, αριστερέ, σε βλέπω να διοργανώνεις ακόμα αντιρατσιστικές που οι Έλληνες είναι μετρημένοι στα δάκτυλα του ενός χεριού, ενώ οι ισλαμιστές λαθρομετανάστες φέρουν μαζί τους την «πράσινη σημαία» του Ισλάμ. Γιατί εγώ, αστέ, σε βλέπω ακόμα άπραγο σε αυτά που ήρθανε και σε αυτά που πρόκειται να έρθουν.

Σε καιρούς χαλεπούς, όπως οι σημερινοί, κάθε κάλεσμα των αντιπροσώπων του αστικού συντηρητικού καθεστώτος για ηρεμία, τάξη και ασφάλεια είναι τραγελαφικά και επικίνδυνα. Τραγελαφικά διότι δεν υπάρχει κανείς μη προνομιούχος που να θέλει την διατήρηση της υφιστάμενης καταστάσεως. Επικίνδυνη διότι η διατήρηση αυτής της καταστάσεως μας στοιχίζει ακριβά κάθε μέρα που περνάει. Είτε μέσω των Ελλήνων που καθημερινώς αυτοκτονούν, είτε μέσω όλων των προβλημάτων που μαστίζουν την Ελληνική Κοινωνία. Έχουν πολλάκις, όμως, οι κυβερνώντες μας δείξει ότι δεν είναι καν αυτό που τους ενδιαφέρει. Δεν τους ενδιαφέρει καν η νομιμότητα. Αν τους ενδιέφερε δεν θα άφηναν την Αθήνα να καεί το 2008. Αν τους ενδιέφερε θα είχαν σπάσει το απόστημα της κόκκινης τρομοκρατίας, δικαιώντας εν μέρει το αίμα των νεκρών της Marfin. Δεν τους πειράζει η κόκκινη βία, γιατί έχει τον ίδιο σκοπό με αυτούς. Την κατατρομοκράτηση του Ελληνικού Λαού και την διατήρηση του σημερινού νοσηρού καθεστώτος που ληστεύει τον Λαό και πουλάει την Πατρίδα. Σε αυτό το καθεστώς εμείς θα αντισταθούμε με όλα τα νόμιμα μέσα που διαθέτουμε. Και ας ουρλιάζουν όσο θέλουν οι δήθεν νομιμόφρονες που έχουν, κατά τα άλλα, κατακλέψει τον τόπο. Ας ουρλιάζουν και τα δημοσιογραφικά σκυλιά τους που μετείχαν τόσα χρόνια στο όργιο που είχε στηθεί εις βάρος του Ελληνικού Λαού. Εμείς θα σταθούμε με όλα τα νόμιμα μέσα δίπλα στους Έλληνες πολίτες. Σε όλα τους τα προβλήματα, σε όλες τους τις έννοιες.

Α.Κ.

Να γεννιέσαι σκλαβωμένη και να πεθαίνεις ελεύθερη

ΟΙ ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ ΣΤΗΝ ΕΘΝΙΚΙΣΤΙΚΗ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Η ισοπέδωση των θεσμών και των αξιών όλα αυτά τα χρόνια ήταν το κύριο μέλημα του «νέου» πολιτικο-κοινωνικού κατεστημένου, όπου με την βοήθεια των ΜΜΕ, κατάφερε να «οχλοποιήσει» ολόκληρη την υφήλιο, εγκαθιδρύοντας ένα νέο «μοντέλο» με κύρια χαρακτηριστικά την έλλειψη ατομικής και συλλογικής ταυτότητας. Η βασική αρχή του Καίσαρα, «διαίρει και βασίλευε» απέκτησε μία νέα διάσταση στον σύγχρονο κόσμο, με τρανταχό παράδειγμα αυτό της ανταγωνιστικότητας μεταξύ δύο φυσικών συμμάχων στην Ζωή, του άντρα και της γυναίκας.

Ένα καλά μελετημένο «παιχνίδι», που καλούσε συνειδητά ή ασυνείδητα, την κάθε γυναίκα ξεχωριστά να αρνηθεί τον φυσικό της προσανατολισμό και να υιοθετήσει -με ψυχαναγκαστικό τρόπο και συναισθηματική καταπίεση πολλές φορές- αντρόγυνα πρότυπα.

Σκοπός της γυναίκας σήμερα, είναι να αποδείξει την ισότητα, κάποιες φορές και την ανωτερότητα της, απέναντι στον άντρα, αντιμετωπίζοντας τον σαν ανταγωνιστή και όχι σαν σύντροφο και συνοδοιπόρο. Ο πολυπόθητος «αγώνας» της, την κατέστησε έρμαιο των life style, τα οποία για να αποκτηθούν χρειάζονται χρήματα, άρα προσωπική εργασία, άρα απαιτητικά ωράρια και συνεχής εκπαίδευση προκειμένου να μπορεί να επιβιώσει στην αγορά εργασίας. Παράλληλα η απουσία των αξιών από την ζωή, που προωθήθηκε από την τηλεόραση και τα περιοδικά με μια πορνογραφική εκδοχή, της αφαίρεσε με χειρουργική ακρίβεια τον Ύστατο Ρόλο της στη Ζωή, αυτό της Μητρότητας.

Στην καθημερινότητά της προσπαθεί να ισορροπήσει ανάμεσα στην εργασία και την οικογένεια και συγχρόνως να τηρεί τις αυστηρές προϋποθέσεις, των εξωφύλλων του Cosmopolitan και του Playboy, προκειμένου να τραφεί το τέρας μέσα της που λέγεται ματαιοδοξία.

Ένα οργανωμένο σχέδιο από το φεμινιστικό κίνημα για να επαναπροσδιοριστεί ο ρόλος της γυναίκας, ώστε να αισθάνεται ελεύθερη επειδή εργάζεται, ψηφίζει και συμμετέχει ενώ στην πραγματικότητα γεννιέται σκλαβωμένη από τους νέους κοινωνικούς κανόνες που τις επιβάλλονται, μετατρέποντας την στην πραγματικότητα σε ένα υπερκαταναλωτικό κατευθυνόμενο ον, το οποίο εξυπηρετεί τα συμφέροντα της εκάστοτε άρχουσας τάξης (αξίζει να σημειωθεί, ότι σε διεθνή έρευνα έχει διαπιστωθεί ότι οι γυναίκες είναι η κινητήριος δύναμη της παγκόσμιας αγοράς, καθώς ξοδεύουν 12 δισεκατομμύρια δολάρια ετησίως για προσωπική κατανάλωση).

Τελικά ο σκοπός δεν ήταν η ελευθερία και η ισότητα αλλά η ομοιομορφία των δύο φύλων, χωρίς ταυτότητα, απλά με ίσα δικαιώματα…

Όταν επετεύχθη ο πολυπόθητος στόχος του φεμινιστικού κινήματος, μια άλλη ιδεολογία ανθοφόρησε, αυτή της παγκοσμιοποίησης. Ένας πανανθρώπινος πολιτισμός που δημιουργεί κοινά στοιχεία όπως αυτά των ηθικών αξιών και της κοινωνικής νοημοσύνης σε παγκόσμια κλίμακα. Μια ενιαία πνευματική καλλιέργεια που για χάρη του «ευ ζειν» θυσιάστηκαν οι γεωγραφικές ταυτότητες, τα έθνη και η πολιτιστική τους δράση (πνευματικά έργα, παραδόσεις, ήθη και έθιμα κτλ).

Η έννοια του πολιτισμού

Παρόλο που σαν έννοια είναι δανεισμένη από την γαλλική λέξη civilization, οι συγγενικές ελληνικές λέξεις είναι αυτές του πολίτη, και της πόλης.

Σημαντικό στοιχείο στην κατανόηση της έννοιας του, προσέφερε ο ιστορικός Καρλ Λάμπρεχτ,

σύμφωνα με τον οποίο η «λαϊκή ψυχή» είναι αυτή η οποία περιγράφει την πολιτιστική σύνθεση κάθε λαού. Η λαϊκή ψυχή, είναι αυτή η οποία οδηγεί στην συγκρότηση κράτους και πολιτιστικής εθνικής ταυτότητας.

Με τον όρο «λαϊκή ψυχή», ο Λάμπρεχτ εννοεί το «γίνεσθαι» του κάθε κοινωνικού συνόλου και με αυτόν τον τρόπο «συλλαμβάνει» τις διαφορές (φυλετικές, θρησκευτικές, γλωσσικές) μεταξύ των πολιτισμών.

Στο όγδοο βιβλίο της Ηροδότου Ιστορίας, η «λαϊκή ψυχή» του Λάμπρεχτ παίρνει σάρκα και οστά: «το ελληνικόν εόν όμαιμόν τε και ομόγλωσσον και θεών ιδρύματα κοινά και θυσίαι ήθεά τε ομότροπα»

Φιλοσοφικά, η άποψη αυτή του Ηρόδοτου, επισημαίνει σε μια κρίσιμη στιγμή της Ελληνικής Ιστορίας-την μάχη των Πλαταιών- ότι ο ελληνικός πολιτισμός πρέπει να διαφυλαχτεί με την ενότητα (τότε πόλεις-κράτη) βάση της λαϊκής ψυχής: το ίδιο αίμα, η ίδια γλώσσα, η ίδια θρησκεία (σε ελεύθερη απόδοση).

Τέλος, ένα χαρακτηριστικό παράδειγμα για το πόσο η φυλή επηρεάζει την πολιτισμική εξέλιξη ενός κοινωνικού συνόλου, είναι ο Πόντος. Στις πόλεις του, και ιδιαίτερα στις παραλιακές, άνθιζε το εμπόριο, άκμαζαν η ναυτιλία και πολλές άλλες τέχνες. Στην διαδρομή των αιώνων, οι Έλληνες του Πόντου διεξήγαγαν σημαντικούς αμυντικούς

Σκοπός της γυναίκας σήμερα, είναι να αποδείξει την ισότητα, κάποιες φορές και την ανωτερότητα της, απέναντι στον άντρα, αντιμετωπίζοντας τον σαν ανταγωνιστή και όχι σαν σύντροφο και συνοδοιπόρο.

αγώνες ενάντια σε εχθρούς του Έθνους και του πολιτισμού τους. Ιδιαίτερα στην περίοδο της τουρκοκρατίας αντιστάθηκαν σε ποικιλόμορφες καταπιέσεις αλλά δεν άλλαξαν τον τρόπο ζωής τους. Εξαιτίας της υπεροχής της πολιτισμικής τους κληρονομιάς προκάλεσαν το ενδιαφέρον του κατακτητή, ο οποίος πολλές φορές αναγκάστηκε να τους παραχωρήσει διάφορα προνόμια.

Η διατήρηση του πολιτισμού

Ο αγώνας για τη διατήρηση της εθνικής υπόστασης, είναι συνυφασμένος με το μέλλον οποιασδήποτε κοινωνίας. Η κατάργηση τόσο της προσωπικής ταυτότητας (φύλο), όσο και της συλλογικής (Έθνος) αυτομάτως καταδικάζει την κοινωνία σε θάνατο.

Σε μια Εθνικιστική κοινωνία, το Έθνος αποτελεί τον ανώτερο κοινωνικό οργανισμό, όπου

βασικό κύτταρό του είναι η οικογένεια. Οι ρόλοι τόσο της γυναίκας όσο και του άντρα είναι να λειτουργούν και οι δυο συντροφικά, ως ένας, για το σύνολο. Δεν υπάρχει ανταγωνισμός, γιατί και οι δύο έχουν την ιδιαίτερη θέση τους, δεν είναι κανένας εκ των δυο ανώτερος ή κατώτερος ή ίσος. Είναι διαφορετικοί και με την ένωση των δυνάμεών τους διασφαλίζουν το μέλλον των παιδιών τους, της Πατρίδας τους, του Έθνους τους.

Η Ελληνίδα γυναίκα είναι αυτή που αναλαμβάνει τον Ιερό Ρόλο της μητέρας, για να διαφυλαχτεί η πολιτισμική κληρονομιά. Οι επιλογές της είναι αυτές που καθορίζουν την παιδεία και την εξέλιξη του τόπου, έτσι από το «εγώ» της γεννάται το «εμείς» ως ένα πρότυπο καθοδήγησης προς ένα καλύτερο αύριο. Τέλος, η Μητρότητα είναι τόσο σημαντική για εμάς, γιατί η εμφάνιση της ζωής συνίσταται στο πέρασμα από μια ορισμένη αναπτυξιακή διαδικασία σε μία άλλη ανώτερη. Επομένως ο έμβιος κόσμος είναι αυτός ο οποίος αυτοκινεί την ίδια την Ζωή (Η επιστημονική προσέγγιση της εμφάνισης της ζωής, δέχεται ότι επί μακρόν στον πλανήτη δεν υπήρχε ίχνος ζωής και ότι οι πρώτοι οργανισμοί εμφανίστηκαν μόνο μία φορά ως αποτέλεσμα ανώτερης άβιας ύλης).

Η θέση της γυναίκας στο Εθνικιστικό Κίνημα

Σε μια Εθνικιστική Κοινωνία, η παιδεία και η τέχνη είναι η έκφραση της ψυχής του Έθνους. Η Ελληνική Ιστορία και η Ελληνική Γλώσσα θα πρέπει να αποκτήσουν μια ξεχωριστή θεμελιώδη σημασία, ώστε πάνω τους να στηριχθεί ολόκληρο το θεμέλιο μιας υγιούς κοινωνίας. Η δημιουργία μορφωτικών ιδρυμάτων και εικαστικών σχολών οι οποίες θα εξυμνούν το ένδοξο παρελθόν, παρόν και μέλλον της Ελληνικής Φυλής, δίνει μια ξεχωριστή θέση στην Ελληνίδα γυναίκα κάνοντάς την, την κινητήριο δύναμη, τη Μητέρα του Έθνους, η οποία αναλαμβάνει πρωταγωνιστικό ρόλο στο να διδάξει και να δημιουργήσει την κοινωνική ευθύνη και την εθνική συνείδηση, παραδίδοντας την σκυτάλη στις νέες γενιές Ελλήνων.

Αναλαμβάνει να ανατρέψει το σύγχρονο παρακμιακό status quo, και στη θέση του να καθιερώσει έναν νέο τρόπο ζωής, μια νέα Βιοθεωρία.

Ύψιστο καθήκον της, είναι να βελτιώσει την προσωπικότητά της ώστε να μπορεί να προσφέρει στο σύνολο. Έτσι, καλλιεργώντας η ίδια την φιλοπατρία της και το αίσθημα συλλογικότητάς του Έθνους, με την συστράτευση της, καθιερώνει τον ρόλο της ως ριζοσπαστικό και επαναστατικό, καθώς εναντιώνεται σε κάθε μορφής πνευματικής σήψης και σωματικής κατάπτωσης.

Μ. ΣΙΔΗΡΟΠΟΥΛΟΥ

Σε μια Εθνικιστική Κοινωνία, η παιδεία και η τέχνη είναι η έκφραση της ψυχής του Έθνους. Η Ελληνική Ιστορία και η Ελληνική Γλώσσα θα πρέπει να αποκτήσουν μια ξεχωριστή θεμελιώδη σημασία, ώστε πάνω τους να στηριχθεί ολόκληρο το θεμέλιο μιας υγιούς κοινωνίας.

Να γεννιέσαι σκλαβωμένη και να πεθαίνεις ελεύθερη

Η Μπουμπουλίνα

Η κορυφαία γυναικεία μορφή της Επανάστασης του 21 είναι ίσως το ακριβές παράδειγμα μιας Ελληνίδας γυναίκας, μιας Εθνικίστριας, μιας Χρυσαυγίτισσας.

Μια γυναίκα η οποία γεννήθηκε στις φυλακές της Κωνσταντινούπολης, σκλαβωμένη και πάλεψε με νύχια και με δόντια για την Ελευθερία του τόπου της. Η Μεγάλη Κυρά πολιόρκησε το Ναύπλιο, και πήρε μέρος στο ναυτικό αποκλεισμό της Μονεμβασιάς. Τα πλοία της, πολιόρκησαν το Νεόκαστρο στην Πύλο και ανεφοδίασαν το Γαλαξίδι, με κυβερνήτες τα παιδιά της και τα αδέλφια της.

Η αυτοθυσία της όμως δε σταματά εδώ. Ως Μητέρα, θυσίασε στο όνομα της Πατρίδας της, τον γιό της. Ο Γιάννος Γιαννούζος, στην μάχη του Άργους, μαζί με σώμα λίγων Σπετσιωτών πολεμιστών, αντιστάθηκε στις δύο και πλέον χιλιάδες Τουρκοαλβανών με επικεφαλής τον διαβόητο για τη βαρβαρότητα του, Βελή-μπέη, απεσταλμένο τότε του Χουρσίτ πασά της Τρίπολης, με εντολή την εκκαθάριση της Πελοποννήσου από τους επαναστατημένους Έλληνες. Εκεί ως άλλος Λεωνίδας, έπεσε ως πραγματικός ήρωας, ορμώντας πεζός και τραυματίζοντας θανάσιμα τον έφιππο Βελή-Μπέη.

Η Καπετάνισσα αφιέρωσε όλη την ζωή της για την απελευθέρωση του Έθνους. Ακόμη και όταν η κυβέρνηση την έκρινε επικίνδυνη και διέταξε την σύλληψή της, ακόμη και όταν εξορίστηκε και έχασε την γη της, η φιλοπατρία της υπερίσχυε.

Αυτή είναι η Ελληνίδα: Αγώνας, αγάπη, αφοσίωση, αυτοθυσία, φιλοπατρία, ηρωίδα γυναίκα Ελληνίδα...

ΜΑΙΑΝΔΡΟΣ
ΤΟ ΕΜΒΛΗΜΑ ΜΑΣ

Το αρχαιότερο ελληνικό σύμβολο, ο Μαίανδρος αποτελεί σύμβολο Νίκης και Ενότητας, σύμβολο του Άπειρου και της Αιώνιας Ζωής, αλλά και της αέναης πορείας μας μέσα στον κόσμο.

Εμπνευσμένος, κατά την άποψη κάποιων ακαδημαϊκών, από τις πολυάριθμες στροφές του ποταμού Μαιάνδρου, ο οποίος έχει συνολικό μήκος πάνω από 500 χιλιόμετρα, θα αποτελέσει ένα από τα ιστορικότερα σύμβολα του Ελληνικού Κόσμου και θα ονομαστεί και Ελληνικό Κλειδί, καθώς δηλώνει την ελληνική καταγωγή όλων των πραγμάτων που τον φέρουν πάνω τους!

Μπορεί σαν σύμβολο να χρησιμοποιήθηκε κυρίως στην διακόσμηση, ουσιαστικά όμως είναι σφραγίδα Ελληνική, καθώς τα περισσότερα αρχαία ελληνικά αντικείμενα φέρουν το σχέδιο του Μαιάνδρου. Σαν σχήμα δεν θα λείψει ούτε και από την Ακρόπολη. Μπορεί να είναι γέννημα των προϊστορικών χρόνων, ωστόσο θα αναγεννηθεί και θα πάρει την κύρια, αλλά όχι και μοναδική μορφή του κατά τους Γεωμετρικούς Χρόνους. Σύμβολο όλων των Ελλήνων ο Μαίανδρος, καθώς θα χρησιμοποιηθεί σε αγγεία, ναούς, μνημεία, γλυπτά, αντικείμενα, πολεμικά όπλα και πανοπλίες, ενδύματα σε όλα τα μήκη και πλάτη του Ελληνικού Κόσμου. Το ίδιο σχήμα υπάρχει και στην περίφημη ασπίδα του Φιλίππου του Β'. Μέσω της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας εμφανίζεται και στον Βυζαντινό Πολιτισμό. Αποτελεί λοιπόν ο Μαίανδρος ένα από τα κορυφαία Ελληνικά σύμβολα, το οποίο χρησιμοποιήθηκε στις σπουδαιότερες περιόδους της ελληνικής ιστορίας!

Η αίσθηση του άπειρου, του ατελείωτου αφ΄ ενός, αλλά και της ακρίβειας και ολοκλήρωσης αφ΄ ετέρου, χαρακτηρίζουν τον ελληνικό πολιτισμό. Ήδη από την κλασσική αρχαιότητα ο μαίανδρος εκπροσώπησε την εικαστική έκφραση της πεμπτουσίας της αρχαίας ελληνικής σκέψης - αρμονική ταύτιση των αντιθέτων στον ανώτερο δυνατό βαθμό. Στην αρχαιότητα το σύμβολα αυτό απεικόνιζε την ατελείωτη ροή του χρόνου και το ολοκληρώσιμο των

επαναλαμβανόμενων χρονικών κύκλων. Το νερό ως πηγή ζωής (εκ του ποταμού Μαιάνδρου, σημερινή τουρκική ονομασία Menderes) και ο αναπόφευκτος μαρασμός, ο θάνατος, που ταυτόχρονα αποτελεί και γέννημα μίας καινούριας αρχής. Οι αινιγματικές και άγνωστες περιπέτειες της μοίρας και η κίνηση προς μια συγκεκριμένη κατεύθυνση, από το σημείο γέννησης και εκκίνησης προς τους ευρείς ορίζοντες του αγνώστου – παραλληλισμός με την πορεία του ελληνισμού σε ολόκληρο τον κόσμο. Στην μυθική επιλογή του Ηρακλή, μαιάνδριο σχήμα είχε ο δύσκολος δρόμος της Αρετής (σε αντίθεση με της Κακίας, που ήταν ευθεία), με τους μαιάνδρους να συμβολίζουν τις δομημένες δυσκολίες της ζωής, που καλείται να ξεπεράσει οξύνοντας το πνεύμα του ο άνθρωπος για να πλησιάσει το ιδανικό.

Αξιοσημείωτο είναι το γεγονός ότι ο μαίανδρος αποτελεί ευρύτερα διαδεδομένο σύμβολο, τόσο από γεωγραφικής όσο και από χρονολογικής άποψης, που ανιχνεύεται όπου έχει εμφανιστεί ευρωπαϊκού τύπου Πολιτισμός.

Παρουσιάζεται στην πλειονότητα αρχαίων έργων τέχνης, σε αγγεία, οικοδομήματα, επιγραφές. Ο μαίανδρος (ή αλλιώς Ελληνικό κλειδί) ήταν και είναι το σύμβολο της αιώνιας ζωής και του αέναου περάσματός μας πάνω σε αυτό τον κόσμο. Η σημαντικότερη παρουσία του μαίανδρου είναι αυτή στο γενετικό υλικό (μαίανδρος-σπείρα).

Με το όρο μαίανδρος ή ελληνική κλείδα εννοείται στην αρχιτεκτονική και την αρχαιολογία η ταινιωτή διακόσμηση -σύνθεση ευθειών- που ενώνονται μεταξύ τους σε ορθές γωνίες ή τέμνονται διαγώνια. Το μαιανδρικό μοτίβο, σεδιάφορες παραλλαγές του, χρησιμοποιείτο συχνά κατά την αρχαιότητα για τη διακόσμηση της ζωφόρου των ναών. Παραλλαγή του είναι ο μαίανδρος που χρησιμοποιεί σπειροειδή επαναλαμβανόμενα μοτίβα (5) και η βιτρούβια έλιξ (γλωσσίδα), ένα επαναλαμβανόμενο καμπυλόγραμμο κυματοειδές μοτίβο.

Τα αρχαιότερα μνημεία, πάνω στα οποία κατ' αρχάς συναντάται αυτό το γραμμικό κόσμημα, είναι πολλοί τάφοι στην Μικρά Ασία και μάλιστα ο λεγόμενος τάφος του Μίδα στη Φρυγία, του οποίου η λίθινη πρόσοψη είναι πλήρως διακοσμημένη από μαιάνδρους. Επίσης συναντάται πάνω σε αγγεία της γεωμετρικής εποχής, όπου φαίνεται ότι είναι εξέλιξη της συνεχόμενης σπείρας των μυκηναϊκών χρόνων. Χαρακτηριστικά δείγματα αυτού του θέματος κατά την εν λόγω εποχή παρέχουν τα λεγόμενα αγγεία του Διπύλου, που βρίσκονται εκτεθειμένα στο αρχαιολογικό μουσείο της Αθήνας. Ο μαίανδρος, ο οποίος παρουσιάζεται πάνω σε αυτά τα αγγεία, αρχικά είχε τη μορφή απλής θλαστής γραμμής, της οποίας τα τμήματα διευθύνονται οριζοντίως και καθέτως εναλλάξ. Κατά την ελληνιστική περίοδο αυτός ο τύπος γίνεται πολυπλοκότερος, η θλαστή γραμμή διπλασιάστηκε και πληρώθηκαν τα σχηματιζόμενα τετράγωνα που σχηματίζονταν μεταξύ των γραμμών από στιγμές ή σταυρούς ή άλλα παρεμφερή θέματα. Η χρήση όμως αυτού του γραμμικού σχήματος γίνεται όχι μόνο για την διακόσμηση των αγγείων, αλλά και των ναών και των ενδυμάτων. Στους ναούς κοσμούνταν από μαίανδρο, συνήθως έγχρωμο, τα επιστύλια, τα ακρωτήρια και τα φατνώ-

ματα της οροφής και οι κίονες, στα ενδύματα δε οι παρυφές. Ωραίο παράδειγμα μαιάνδρου πάνω σε ενδύματα παρέχουν οι κόρες της Ακροπόλεως. Τα αρχαϊκά πώρινα και μαρμάρινα γυναικεία αγάλματα που βρίσκονται στο

μουσείο της Ακροπόλεως. Ο πέπλος, τον οποίο φέρουν οι μορφές αυτές, διακοσμούνταν κατά τις παρυφές με άλλα χρωματιστά κοσμήματα (σταυρούς, ρόδακες, άνθη) και με μαιάνδρους. Το γεωμετρικό αυτό σχήμα διατηρήθηκε και κατά την αλεξανδρινή εποχή και μεταδόθηκε και στην Ιταλία. Χαρακτηριστικό πρώϊμου μαίανδρου παρουσιάζουν πολλά αγγεία που βρέθηκαν στην Villanova, πάνω στα οποία ο μαίανδρος είναι ακόμα απλός και βαρύς, στερούμενος την ωραιότητα που χαρακτηρίζει τον διπλό μαίανδρο (γνωστό σήμερα ως σβάστικα) της ελληνικής τέχνης.

Η χειρώνειος ή μαιάνδριος λαβή

Τα αρχαιότερα μνημεία, πάνω στα οποία κατ' αρχάς συναντάται αυτό το γραμμικό κόσμημα, είναι πολλοί τάφοι στην Μικρά Ασία και μάλιστα ο λεγόμενος τάφος του Μίδα στη Φρυγία, του οποίου η λίθινη πρόσοψη είναι πλήρως διακοσμημένη από μαιάνδρους. Επίσης συναντάται πάνω σε αγγεία της γεωμετρικής εποχής, όπου φαίνεται ότι είναι εξέλιξη της συνεχόμενης σπείρας των μυκηναϊκών χρόνων. Χαρακτηριστικά δείγματα αυτού του θέματος κατά την εν λόγω εποχή παρέχουν τα λεγόμενα αγγεία του Διπύλου, που βρίσκονται εκτεθειμένα στο αρχαιολογικό μουσείο της Αθήνας. Ο μαίανδρος, ο οποίος παρουσιάζεται πάνω σε αυτά τα αγγεία, αρχικά είχε τη μορφή απλής θλαστής γραμμής, της οποίας τα τμήματα διευθύνονται οριζοντίως και καθέτως εναλλάξ. Κατά την ελληνιστική περίοδο αυτός ο τύπος γίνεται πολυπλοκότερος, η θλαστή γραμμή διπλασιάστηκε και πληρώθηκαν τα σχηματιζόμενα τετράγωνα που σχηματίζονταν μεταξύ των γραμμών από στιγμές ή σταυρούς ή άλλα παρεμφερή θέματα. Η χρήση όμως αυτού του γραμμικού σχήματος γίνεται όχι μόνο για την διακόσμηση των αγγείων, αλλά και των ναών και των ενδυμάτων. Στους ναούς κοσμούνταν από μαίανδρο, συνήθως έγχρωμο, τα επιστύλια, τα ακρωτήρια και τα φατνώματα της οροφής και οι κίονες, στα ενδύματα δε οι παρυφές. Ωραίο παράδειγμα μαιάνδρου πάνω σε ενδύματα παρέχουν οι κόρες της Ακροπόλεως. Τα αρχαϊκά πώρινα και μαρμάρινα γυναικεία αγάλματα που βρίσκονται στο μουσείο της Ακροπόλεως. Ο πέπλος, τον οποίο φέρουν οι μορφές αυτές, διακοσμούνταν κατά τις παρυφές με άλλα χρωματιστά κοσμήματα (σταυρούς, ρόδακες, άνθη) και με μαιάνδρους. Το γεωμετρικό αυτό σχήμα διατηρήθηκε και κατά την αλεξανδρινή εποχή και μεταδόθηκε και στην Ιταλία. Χαρακτηριστικό πρώϊμου μαιάνδρου παρουσιάζουν πολλά αγγεία που βρέθηκαν στην Villanova, πάνω στα οποία ο μαίανδρος είναι ακόμα απλός και βαρύς, στερούμενος την ωραιότητα που χαρακτηρίζει τον διπλό μαίανδρο (γνωστό σήμερα ως σβάστικα) της ελληνικής τέχνης.

Ένας θνητός που νίκησε μια θεά και την παντρεύτηκε είναι ο βασιλιάς της Φθίας ο Πηλέας. Κάποτε στο φως του φεγγαριού είδε μια πανώρια θεά να χορεύει μαζί με τις κόρες των νερών (Νηριήδες: κατοπινές νεράιδες). Ήταν η θεά Θέτιδα που η προφητεία του Προμηθέα την ανάγκαζε να παντρευτεί θνητό, ώστε να μη γεννηθεί αυτός που θα ανέτρεπε τον παντοδύναμο Δία. Ο Πηλέας τυρανιόταν απ' τη θεϊκή ομορφιά, αλλά πως μπορούσε αυτός θνητός ν' αποκτήσει τη Θέτιδα που ήταν μια θεά; Ρώτησε όμως γι' αυτό τον σοφότατο Χείρωνα που κατοικούσε ψηλά στο Πήλιο. «Εκείνος τον ορμήνεψε στο ίδιο μέρος σαν τη δει, τη νύχτα να χορεύει, να την αρπάξει όσο γίνεται σφιχτά στην αγκαλιά του». Να μην αφήνει τη λαβή

όσο εκείνη κι αν άλλαζε μορφές: «κι ας γίνει φίδι, λιοντάρι ή φωτιά, νερό για να ξεφύγει». Ο Πηλέας στο πάθος του για τη θεά ξεπέρασε και νίκησε καρτερικά όλες τις θυμωμένες μεταμορφώσεις της, κρατώντας την με μια λαβή σφιχτά στην αγκαλιά του.

Το υπέροχο αυτό θέμα απεικονίζεται έξοχα στο εσωτερικό ερυθρόμορφης κύλικας 101 του 500 π.Χ, που τώρα βρίσκεται στο μουσείο του Δυτικού Βερολίνου. Η έξοχη αυτή απεικόνιση παρουσιάζει τον Πηλέα, να αψηφά τα φίδια της θεϊκής μεταμόρφωσης που τον δαγκώνουν παντού, καθώς και το λιοντάρι που ωρύεται γαντζωμένο στην πλάτη του. Ο Πηλέας νικά την πεντάμορφη θεά χρησιμοποιώντας τη «Χειρώνιο λαβή», τον μαίανδρο, το διάσημο αρχαιοελληνικό σύμβολο.

Η χειρώνειος λαβή έμεινε στην ιστορία και χρησιμοποιείται ακόμα στο άθλημα της πάλης για να δέσει ο ένας αντίπαλος τον άλλο.

Τα λεξικά πράγματι επιμένουν στη στερεότυπη άποψη, πως μαίανδρος είναι «το διακοσμητικό σχήμα που υπενθυμίζει τους ελιγμούς του ποταμού της Καρίας Μαίανδρου, όπου πρωτοευρέθη και εκ του οποίου έλαβε το όνομα». Μπορεί να πήρε το όνομα απ' τον ποταμό πλησίον του οποίου πρωτοευρέθη, αλλά είναι ολότελα ανόητο να πιστεύουμε ότι τα απανταχού της γης ελληνοπρεπή αυτά ευρήματα, απεικονίζουν με πάθος τις χάρες και τους «ελιγμούς» ενός άγνωστου εν πολλοίς ποταμού.

Απ' το πλήθος των αρχαιοελληνικών αγγειογραφικών αναπαραστάσεων σαφώς διαφαίνεται ότι η λαβή αυτή, η χειρώνιος λαβή ή χειρώνιο πλέγμα ή όπως αλλιώς κι αν αποκαλείτο η συγκεκριμένη αυτή λαβή στο παρελθόν, αποτελούσε το ιδιαίτερο ίσως και ιεροπρεπές έμβλημα των θεομάχων Ελλήνων ηρώων!

Την «μαιάνδριο λαβή» όπως δικαίως πλέον θα την αποκαλούμε, τη χρησιμοποιεί κατ' επανάληψη ο κατ' εξοχήν θεομάχος Ηρακλής, όπως φαίνεται ξεκάθαρα απ' την αριστουργηματική απεικόνιση της πάλης του Ηρακλή με τον Τρίτωνα σε αγγειογραφία του 550 Π.χ. (Μουσείο Ταρκυνίας. που όμως μπορεί να

θαυμάσει κανείς και στον 30 τόμο Ελλ. Μυθοτου Ρ. Γκρείβς σελ. 217) όπου βλέπουμε τον Τρίτωνα να πασχίζει μάταια ν' ανοίξει τα κλειδωμένα με την μαιάνδριο λαβή δάχτυλα του ανίκητου ήρωα, μπροστά από το στήθος του!

Την ολοφάνερη σχέση διακοσμητικού μαιάνδρου και μαιάνδριας λαβής μπορεί κανείς εύκολα να διαπιστώσει στο σύμπλεγμα Πηλέα και Θέτιδας όπου η αξία της εν λόγω λαβής στο κέντρο της παράστασης υπερτονίζεται στεφανωμένη ολόγυρα απ' τον σχηματοποιημένο πλέον μαιάνδριο συμβολισμό. Επίσης δεν πρέπει να είναι τυχαίο ότι πλήθος αγγειογραφιών που υπαινίσσονται θεϊκή ήττα, στεφανώνονται συχνά από μαίανδρο!

Συμπεραίνουμε λοιπόν ότι δεν είναι καθόλου τυχαία η ευρύτατη διάδοση κατά την αρχαιότητα του παραπάνω μαιανδρικού συμβολισμού. Αποτελούσε ένα διαχρονικό δώρο των μυθολογικών χρόνων, στους κλασικούς και νεότερους χρόνους των μεσογειακών απογόνων του Έλληνα. Μια γραμμική παραγγελία των προγόνων μας, για μάχη ενάντια στο αδύνατο!

Μια υπέροχη σχηματική υπενθύμιση ότι στα δύο σου χέρια κρατάς το μυστικό της νίκης κι αν μόνο τα δικά σου δεν επαρκούν, τότε ένωσέ τα με άλλους σ' ένα αρμονικό αδιάσπαστο σύνολο ελληνοπρεπούς, νικηφόρας, μαιανδρικής αλυσίδας.

Η αναγκαιότητα του Λαϊκού Εθνικισμού στην Ελληνική Κοινωνία

Η αριστερή διανόηση θεωρεί ότι πολιτισμός είναι η καταπίεση των ενστίκτων μας. Πράγματι ο διαχωρίζων παράγοντας τους ανθρώπους από τα ζώα είναι η ψυχική και διανοητική λειτουργία, η κρίση του ανθρώπου. Όμως και ο θάνατος είναι η καταπίεση των ενστίκτων μας και μάλιστα η οριστική. Που μπαίνει η λεγόμενη «κόκκινη γραμμή» ανάμεσα στην ζωώδη κατάσταση του ανθρώπου και τον αναπτυσσόμενο πολιτισμό;

Η λεγόμενη «συντηρητική παράταξη», η εξίσου με την αριστερά εθνοπροδοτική δεξιά πρεσβεύει την διατήρηση του υφιστάμενου status quo με κάθε κόστος και ασχέτως των συνθηκών. Αντιθέτως η αριστερά πρεσβεύει, τουλάχιστον θεωρητικά γιατί στην πράξη είναι βαθέως καθεστωτική παράταξη, την άνευ κριτηρίων αποδόμηση του παρόντος καθεστώτος, ακόμα και στους τομείς που δεν είναι θεμιτή μια δομική αλλαγή, αλλά απλώς μία εξυγίανση των θεσμών.

Ας δούμε, επί παραδείγματι, το λαθρομεταναστευτικό ζήτημα, όπου η δεξιά φοβικά κινούμενη συντηρεί το πρόβλημα, ενώ η αριστερά επιχειρεί με όλες της τις δυνάμεις για την επιδείνωση του. Η μεν δεξιά προσβλέπει στην συντήρηση και εύνοια συστημάτων και κυκλωμάτων που δρουν διαλυτικά προς τον κοινωνικό ιστό, με αντάλλαγμα μια ψευδεπίγραφη αντιμεταναστευτική ρητορεία δολίως περιορισμένη σε προεκλογικό επίπεδο για ψηφοθηρικούς σκοπούς. Παράδειγμα αυτού η προεκλογική αντιμεταναστευτική ρητορεία της ΝΔ, που μετουσιώθηκε σε ρατσιστική εναντίον των Ελλήνων πρακτική από τον υπουργό ΠΡΟ. ΠΟ της συγκυβέρνησης, Νικόλαο Δένδια. Από την άλλη η αριστερά πιστή στο διαλυτικό της έργο βλέπει στους λαθρομετανάστες τους μελλοντικούς «προλετάριους» της και έχει ως στόχο την εν τέλει προλεταριοποίηση και των Ελλήνων με σκοπό την καπηλεία μίας καταστάσεως που η ίδια εκόλαυσε.

Που είναι η χρυσή τομή, λοιπόν, ανάμεσα στην «συντήρηση» και την «πρόοδο»; Η απάντηση είναι ο Λαϊκός Εθνικισμός, η τέχνη του φυσικώς και πολιτισμένως ζειν. Όπως γράφει, σχετικά, ο Ίων Δραγούμης στον «Ελληνικό Πολιτισμό»: «Για τα έθνη θύμηση είναι η παράδοση, που όταν καταντά ολότελα συνειδητή λέγεται ιστορία. Και λησμονιά είναι η ορμή της δημιουργίας. Συντηρητικό στοιχείο είναι η παράδοση και προοδευτικό η δημιουργία», έχοντας βέβαια πριν τονίσει «πως μήτε να θυμάται παντοτινά μπορεί και πρέπει μήτε να ξεχνά παντοτινά». Ανάμεσα στα ζωώδη ένστικτα του ανθρώπου και στην απάνθρωπη ζούγκλα του οικονομικού φιλελευθερισμού που επικρατεί σήμερα, όπου τα κεφάλαια και οι άνθρωποι δεν έχουνε πατρίδα, επιλέγουμε την αρμονική στάση του Έλληνα. Το σημερινό ισχύον καθεστώς είναι εξίσου ισοπεδωτικό, αντιφυσικό και ανθελληνικό με τον κομμουνιστικό τρόμο που έζησαν οι

Στόχος αμφότερων των διαλυτικών ιδεοληψιών που εδρεύουν σήμερον στην ελληνική πολιτική σκηνή του απάνθρωπου οικονομικού φιλελευθερισμού και του αδερφού του μαρξισμού είναι ο εξοβελισμός του Έθνους.

λαοί του πρώην ανατολικού μπλοκ. Η μόνη τους, ουσιαστικά, διαφορά είναι ότι στον μεν φιλελευθερισμό η ζούγκλα επιβάλλεται βελούδινα, ενώ στον κομμουνισμό με τρόμο. Απέναντι σε αυτό το ψευδεπίγραφο δίπολο προτάσσουμε τον Λαϊκό Εθνικισμό που απορρέει απευθείας από τις παραδόσεις και την κληρονομιά της Φυλής μας, που δημιούργησε τον λαμπρότερο πολιτισμό αυτού του πλανήτη.

Στόχος αμφότερων των διαλυτικών ιδεοληψιών που εδρεύουν σήμερον στην ελληνική πολιτική σκηνή του απάνθρωπου οικονομικού φιλελευθερισμού και του αδερφού του μαρξισμού είναι ο εξοβελισμός του Έθνους. Είναι η μετάβαση της κοινωνίας σε μια κατάσταση μηδενικής συνοχής και αντίστασης στα σχέδια του ξένου επιβολέα, γιατί όπως είναι προφανές το μέτρο αντίστασης ενός λαού είναι οι συνεκτικοί δεσμοί της κοινωνίας του. Είναι, μάλιστα, αποδεδειγμένο από το ρου της Ιστορίας ότι οι συνεκτικοί δεσμοί ενός Λαού δεν είναι δυνατόν να αλλάξουν, γεγονός που παραδέχονται ακόμα και θεωρητικοί του μαρξισμού, όπως ο Φρήντριχ Ένγκελς (ένας εκ των πατέρων του μαρξισμού) που είχε γράψει επιστολή με τίτλο «Κάθε μεταναστευτική ομάδα καταλαβαίνει μόνο τον εαυτό της», όπου συγκεκριμένα αναφέρει ότι: «Η μετανάστευση διαιρεί τους εργάτες σε δυο ομάδες, στους ντόπιους και στους ξένους, και οι τελευταίοι χωρίζονται σε Ιρλανδούς, Γερμανούς και πολλές άλλες μικρές ομάδες, η κάθε μια από τις οποίες καταλαβαίνει μόνο τον εαυτό της. Για να σχηματίσεις από όλους αυτούς ένα ενιαίο κόμμα απαιτούνται ασυνήθιστα μεγάλες δυνάμεις. Έχουμε συχνά κάποια βίαια ξεσπάσματα, αλλά η μπουρζουαζία δεν έχει παρά να περιμένει υπομονετικά και αυτά τα ανομοιογενή στοιχεία της εργατικής τάξης θα διαχωριστούν και πάλι...»

Αυτό που αμέσως και σαφώς παραδέχεται ο Ένγκελς είναι ότι οι φυλετικοί και εθνικοί δεσμοί είναι αδύνατον να σπάσουν. Παραδέχεται δε και την ουτοπία της μαρξιστικής απαίτησης για «ταξική συνείδηση», μιας επίπλαστης συνείδησης που για την δημιουργία της και την βραχύβια ύπαρξη της απαιτούνται «ασυνήθιστα μεγάλες δυνάμεις». Αντιθέτως η φυλετική και η εθνική συνείδηση είναι κάτι με το οποίο γεννιέται ο άνθρωπος και το οποίο είναι η μαγιά για να ανθίσει ο πολιτισμός. Όπως το είχε πει και ο Μεγάλος Κωστής Παλαμάς: «ο πατριωτισμός είναι έμφυτος στον άνθρωπο, για αυτό και εγώ είμαι εθνικιστής». Οι μοντέρνοι παιδαγωγοί επιβεβαιώνουν επίσης του λόγου το αληθές μιλώντας για έμφυτο ρατσισμό των παιδιών, τον οποίο όπως λένε πρέπει να ξεριζώσουν με σύγχρονες «παιδαγωγικές» μεθόδους. Η ελπίδα, όμως, γεννάται σήμερα επειδή ο Ελληνικός Λαός, ένας φύσει επαναστατικός Λαός, δείχνει μια σαφή τάση επιστροφής στον φυσικό τρόπο Σκέψης και Ζωής του Λαϊκού Εθνικισμού, διαλέγει να ακολουθήσει για μια ακόμη φορά την σίγουρη ανηφόρα του Αίματος και της Τιμής, συστατικά από τα οποία επάγεται διαχρονικά το Ελληνικώς ζειν, όπως αυτό φαίνεται από την Αρχαία Ελληνική, την Βυζαντινή και την μεταβυζαντινή γραμματεία, όπως αυτό φαίνεται στα απομνημονεύματα των Ηρώων του 1821, αλλά και στην σχετικώς πρόσφατη Ελληνική Ιστορία.

Απορρέοντα από το Αίμα, την κοινή καταγωγή, όλα τα συστατικά που ενώνουν την κοινωνία, όπως η Θρησκεία και η Οικογένεια, είναι μόνιμα βαλλόμενα από τα συντεταγμένα πυρά των αποδομητών της, των «δεξιών» και των «αριστερών». Αμφότερες οι λέξεις βρίσκονται σε εισαγωγικά, γιατί έχει παύσει εδώ και πολλά χρόνια ο λόγος ύπαρξης τους, ιδιαιτέρως σε αυτή την

κρίσιμη για την Ελλάδα χρονική συγκυρία. Η μεν αριστερά σταθερή στην αθεϊστική της θέση ονειρεύεται μια επανάληψη των γεγονότων της Οκτωμβριανής Επανάστασης, ενώ δεν έχουν περάσει πολλά χρόνια από τις αριστερές μπροσούρες που χαρακτήριζαν την οικογένεια ως «κατάλοιπο της μπουρζουαζίας». Αντιστοίχως και η «δεξιά», η λεγόμενη συντηρητική παράταξη, έδρασε τα χρόνια της μεταπολίτευσης όσο διαλυτικά δεν μπόρεσε να δράσει η αριστερά της ημέρες της ιδεολογικής «δόξας» της. Με πιο ύπουλο τρόπο βέβαια και όχι εμφανώς, άλλωστε οι ευθείες μέθοδοι δεν υπήρξαν ποτέ το «φόρτε» των δεξιών. Έτσι με την υπερφορολόγηση, τον άκρατο καπιταλισμό και την «ανοιχτή κοινωνία» του Πόππερ διαλύσανε την Ελληνική Οικογένεια και μέσω του καταναλωτισμού κάνανε μεγαλύτερη ζημιά στην Θρησκεία από ότι ο Λένιν και οι καύσεις Εκκλησιών που αυτός διέταξε. Όποιος άλλωστε μεταβεί ή δει εικόνες από τα σημερινά κράτη που κάποτε αποτελούσαν την πάλαι ποτέ Σοβιετική Ένωση θα δει ότι το αποτέλεσμα του «κόκκινου τρόμου» ήταν η συσπείρωση του Λαού στις αξίες που οι κομμουνιστές κυνήγαγαν σε αντίθεση με την φιλελεύθερη κοινωνία στην οποία οι συνεκτικοί δεσμοί απλά «σαπίσανε».

Αντίθετος στις αποδομητικές θεωρίες του θανάτου στέκεται ο Λαϊκός Εθνικισμός με τον φυσικό τρόπο ζωής. Με την διατήρηση των προαιώνιων και διασπισιστικών αξιών όπως η Οικογένεια και η Φυλή. Με αγάπη, σεβασμό και αμείωτο ενδιαφέρον για όλες τις συνιστώσες του Αίματος μας, την Θρησκεία μας, την Γλώσσα μας, το Ελληνικό έον που έλεγε και ο Ηρόδοτος. Όχι για την συντήρηση τους χάριν φετιχισμού, αλλά γιατί αναγνωρίζουμε σε αυτά τα εχέγγυα για την ουσιαστική πρόοδο της Κοινωνίας μας. Γιατί βλέπουμε σε αυτά τις ικανές και αναγκαίες συνθήκες για την δημιουργία ενός νέου Ελληνικού Πολιτισμού που θα ικανοποιεί την προαιώνια προσταγή για μεγαλείο που μας στέλνουν οι πρόγονοι μας από τα βάθη των αιώνων και παράλληλα θα συμβαδίζει με τον χρονολογιακό δείκτη. Ενός νέου Ελληνικού Πολιτισμού που θα συγκλονιστεί εκ νέου με ένα βαθιά Ιδεολογικό και Φιλοσοφικό Όραμα. Μιας Ελληνικής Κοινωνίας που θα βιώσει την Κοινωνική Αναβάθμιση που θα είναι συνέπεια της Ατομικής Βελτίωσης και θα επάγει την Εθνική Ανάταση.

Οι δύο έως τώρα επικρατούσες ιδεολογίες, ο

Οι δύο έως τώρα επικρατούσες ιδεολογίες, ο φιλελευθερισμός και ο μαρξισμός, προήγαγαν το δόγμα του θανάτου, το δόγμα της ισοπεδώσεως, της ισότητας και των de facto αναγνωρισμένων «ανθρωπίνων δικαιωμάτων». Ένα δόγμα που δια της ισοπεδώσεως προβάλλει το πρότυπο της «χρυσής μετριότητας», ένα δόγμα που έρχεται σε ανοικτή ρήξη με τον αδιάλλακτο νόμο της Φύσης περί πάλης και αξιοκρατίας.

φιλελευθερισμός και ο μαρξισμός, προήγαγαν το δόγμα του θανάτου, το δόγμα της ισοπεδώσεως, της ισότητας και των de facto αναγνωρισμένων «ανθρωπίνων δικαιωμάτων». Ένα δόγμα που δια της ισοπεδώσεως προβάλλει το πρότυπο της «χρυσής μετριότητας», ένα δόγμα που έρχεται σε ανοικτή ρήξη με τον αδιάλλακτο νόμο της Φύσης περί πάλης και αξιοκρατίας. Στον σημερινό κόσμο η πάλη, όπως και όλα, δίδονται στον οικονομικό τομέα. Ο Λυκούργος, ο νομοθέτης της Αρχαίας Σπάρτης, προχώρησε σε ανακατανομή των χωραφιών, ώστε οι Σπαρτιάτες να διαγωνίζονται μεταξύ τους για τα πρωτεία στην Αρετή. Αυτός είναι ο κόσμος του Αίματος και της Τιμής, ο κόσμος του Λαϊκού Εθνικισμού, όπως αυτός παραδόθηκε από τους ένδοξους προγόνους μας σε πρακτικό επίπεδο από τον Λυκούργο και σε θεωρητικό από τον Πλάτωνα. Ο κόσμος, όπως τον γνώρισαν οι γενιές μας, είναι ο κόσμος του χρήματος, είναι ο κόσμος του ψευδεπίγραφου διπόλου φιλελευθερισμός – μαρξισμός που προστάζει την επιβίωση του οικονομικά ισχυρότερου, ασχέτως των αρετών και της προσφοράς του και δίδει παράλληλα σε όλους τους υπόλοιπους και το δόγμα των «ανθρωπίνων δικαιωμάτων» ώστε να βαλτώσουν στην μετριότητα. Ευτυχώς όλοι εμείς ζούμε σήμερα τον πόλεμο των δύο αυτών κόσμων και μπορούμε να συμβάλλουμε όλοι μας στην επικράτηση του ορθού.

Το γιατί ο κόσμος που οραματιζόμαστε είναι ο ορθός δρόμος και ο φυσικός δρόμος, αρκεί ένα παράδειγμα για να το δείξει. Ας θεωρήσουμε δύο αντιπαραβαλλόμενα δείγματα και ας προσπαθήσουμε να φανταστούμε ποιο από τα δύο λειτουργεί πιο ορθά, κατά την γνώμη του κάθε αναγνώστη πάντα. Το ένα δείγμα μας θα είναι μία αγέλη ή γενικά μια οικογένεια ζώων, έστω μηρυκαστικών που απειλείται από την πλησιέστερη αντίστοιχη αγέλη ή οικογένεια αρπακτικών. Το ενστικτώδες αντανακλαστικό της, φυσικά, είναι η ενδυνάμωση των συνεκτικών δεσμών της αγέλης και η πάση θυσία αποφυγή αυτόνομων μετακινήσεων των μελών της, με σκοπό την αντιμετώπιση του κινδύνου. Το δεύτερο μας δείγμα είναι το σύγχρονο Ελληνικό κράτος. Η απειλή που δέχεται αυτό είναι προφανής και πολύπλευρη. Από την μία έχει τους προκλητικούς «γείτονες», όπως η Τουρκία και η Αλβανία, και από την άλλη έχει πολλαπλά λαθρομεταναστευτικά ρεύματα να αντιμετωπίσει, ένα οξύ δημογραφικό πρόβλημα και μια δεινή οικονομική κατάσταση. Η πολιτική που εφαρμόζει η κυβέρνηση για την αντιμετώπιση αυτών των προβλημάτων είναι περικοπές στους πολυτέκνους, σύσταση υπηρεσίας για την αντιμετώπιση της «ρατσιστικής βίας», μειώσεις στους εξοπλισμούς και χρηματοδότηση εκδηλώσεων για την «φιλία των λαών». Κινείται δηλαδή στο άξονα επιδείνωσης των προβλημάτων. Η φυσική ροπή των πραγμάτων αντιθέτως προστάζει απέλαση των λαθρομεταναστών, δημιουργία λειτουργικών σωμάτων ασφαλείας και κίνητρα στους πολύτεκνους, το οποίο μπορεί ευκόλως να γίνει αν δεν δινόντουσαν τόσα δισεκατομμύρια ευρώ στις τράπεζες και τους διεθνείς τοκογλύφους.

Ναρκωτικά, πορνεία, λαθρομετανάστευση, έξαρση ασθενειών του μεσαίωνα, εγκληματικότητα είναι μερικά μόνο από τα σημεία του φαύλου κύκλου της νέας «θρησκείας των ανθρωπίνων δικαιωμάτων»...

Ακόμα και αν κοιτάξουμε την Ελληνική Κοινωνία με ένα μικροσκόπιο θα δούμε σε όλες της τις εκφάνσεις την ιδεολογία του Θανάτου, την ιδεοληψία της παγκοσμιοποίησης, που προωθεί τον οργουελιανό τρόμο του «Μεγάλου Αδελφού». Ναρκωτικά, πορνεία, λαθρομετανάστευση, έξαρση ασθενειών του μεσαίωνα, εγκληματικότητα είναι μερικά μόνο από τα σημεία του φαύλου κύκλου της νέας «θρησκείας των ανθρωπίνων δικαιωμάτων», που διέπει όλους του ιδεολογικούς πόλους της Νέας Τάξης Πραγμάτων. Σημεία τα οποία, όπως προκύπτει από ελάχιστη έρευνα και σκέψη, είναι αλληλοτροφοδοτούμενα και απορρέουν από το ένα και το αυτό κέντρο λήψεως αποφάσεων. Οι πάλαι ποτέ πιστοί του Μάμμωνα, του Μολώχ και όλων των απογόνων τους κυβερνούν και σήμερα τον κόσμο. Και ποιος μπορεί να το αρνηθεί, έστω με την αλληγορική του έννοια. Κάποτε στον βωμό του Μολώχ θυσιάζονταν βρέφη στην πυρά. Μήπως αυτό δεν συμβαίνει και

σήμερα με το μέλλον των μελλοντικών Ελληνικών γενεών να είναι ήδη υποθηκευμένο στους πιστούς του χρήματος;

Με την Ελλάδα και τους Έλληνες σε άμεσο κίνδυνο ο Λαϊκός Εθνικισμός φαντάζει πιο απαραίτητος από ποτέ. Όλα τα συστήματα σύμφωνα με τον ίδιο τον νόμο της Φύσης ρέπουν προς την εντροπία, αυτό είναι αναγνωρισμένο και σίγουρο. Σε επίπεδο πολιτισμών αυτό ακριβώς είχε εκφράσει και ο Spengler με τον παραλληλισμό που έκανε μεταξύ πολιτισμών και ζώντων οργανισμών. Ο Δυτικός πολιτισμός κατέστη «τεχνικός» και πλησιάζει στο τέλος του. Δύο είναι οι πιθανές επιλογές από τις οποίες καλείται να διαλέξει ο Ελληνικός Λαός. Η μία είναι η ανηφόρα του Λαϊκού Εθνικισμού, η επιστροφή και επικαιροποίηση των πατροπαράδοτων αιώνιων αξιών του Γένους μας, η αναβίωση του ενστίκτου της επιβίωσης του Λαού μας. Η άλλη είναι η κατηφόρα, η παρακμή της συντηρήσεως του παρόντος αντιφυσικού τρόπου ύπαρξης των ίδιων των Ελλήνων και συνεπαγωγικά του συστήματος που αποτελεί θεμέλιο του.

Ουρλιάζουν οι αστοί για την παντελή έλλειψη κράτους και όλα τα επάγωγα αυτής. Δεν καταλαβαίνουν όμως πως η δημιουργία κράτους είναι άρρηκτα συνδεδεμένη με τον λαό που κατοικεί κάτω από την σκέπη του. Ο συμφεροντολογικός μηχανισμός που καταδικάζει το κράτος σε απραγία είναι σύμφωνος και ακόλουθος με την περιρρέουσα ατμόσφαιρα του εσμού αυτών που έχουν μεταλάβει την φιλελεύθερη ή την μαρξιστική ιδεοληψία, έστω και εν αγνοία τους. Μα, αλήθεια ας σκεφτούν, το κράτος ορίζεται από τους νόμους ή από τα άτομα και τις κοινωνικές ομάδες που το απαρτίζουν; Ο κάθε λαός έχει αυτή την ηγεσία που του αξίζει έλεγε ο Montesquieu, συνεπώς οι παράγοντες που καθορίζουν το κράτος και την λειτουργία του, στην πραγματικότητα, είναι ο λαός και οι κανόνες που αυτός επιβάλλει στην δημοκρατικά εκλεγμένη κυβέρνηση μας. Για να το κάνουμε «λιανά», δεν χρειάζεται καν επανάσταση για να αλλάξουν τα κακώς κείμενα. «Πρώτα το κράτος τους και ύστερα τον πολιτισμό τους, αυτά έχουν να δημιουργήσουν ομαδικά οι Έλληνες», όπως έλεγε ο Ίων Δραγούμης στο έργο του «Όσοι Ζωντανοί». Και επειδή όπως προείπαμε το κράτος είναι συνέπεια του Λαού, οι Έλληνες πρέπει πρώτα να επανελληνιστούν, ύστερα να φτιάξουν κράτος που να τους ταιριάζει και ύστερα έναν Γ' Ελληνικό Πολιτισμό που θα λάμψει με Φως αντάξιο του ονόματος του Ελληνισμού.

Ε.Σ.

Δεν έχεις Όλυμπε θεούς,
μηδέ λεβέντες η Όσσα,
ραγιάδες έχεις μάννα γή,
σκυφτούς για το χαράτσι,
κούφιοι κι οκνοί
καταφρονούν τη θεία τραχιά σου γλώσσα,
των Ευρωπαίων περίγελος
και των αρχαίων παλιάτσοι.
Και δημοκόποι Κλέωνες και λογοκόποι Ζωΐλοι,
και Μαμμωνάδες βάρβαροι,
και χαύνοι λεβαντίνοι·
λύκοι, ώ κοπάδια, οι πιστικοί,
και ψωριασμέν' οι σκύλοι,
κ' οι χαροκόποι αδιάντροποι
και πόρνη η Ρωμιοσύνη.

Κωστής Παλαμάς